170

Sara Craven

Freamătul inimii

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

„Consideră-ți virginitatea ca pe o zestre, Lacey."

Din dragoste pentru tatăl său, bolnav și amenințat cu ruina financiară, Lacey acceptă să se mărite cu un bărbat pe care-l disprețuiește, Nikos Andreakis, armator grec miliardar.

Totuși, ea se simte prizoniera unor emoții pe care nu le înțelege, mai ales după revelația pe care o are despre propriile sale dorințe... În momentul când începe să se bucure cât de cât de atenția soțului ei, totul pare să se prăbușească. Nikos o trimite singură în Grecia unde o așteaptă familia lui. Aici, ea trăiește spaima provocată de un cutremur de pământ.

Totuși, oamenii se pot înțelege, se pot iubi...

— Ce găsesc eu ciudat, este această grabă de a face cununia, mărturisi Van. Ar fi putut să accepte o logodnă mai lungă, ca să te poți obișnui cu el și să te simți în largul tău când sunteți împreună.

THE BEST

ISBN 973-580-133-7

Lei 2940 + 60 T.L. = 3000

SARA CRAVEN

FREAMĂTUL INIMII

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI

CAPITOLUL I

Cu degetele pe claviatură, Lacey făcu să răsune ultimele acorduri ale sonatei.

Ea rămase o clipă nemișcată în mica încăpere rezervată studiilor de pian la mănăstirea Notre-Dame-de-Grace, apoi cu un gest repezit, își aranjă părul lung și rebel sub bentiță. Se bucură în sinea ei că maica Therese nu auzise această interpretare : prea mult sentiment și tot atâta tehnică, cam așa ar fi sunat verdictul ei.

Părăsi pianul și se duse la fereastra care dădea într-un colț al grădinii.

Ea se gândi, așa cum făcuse de nenumărate ori de când împlinise șaptesprezece ani : „Aș fi putut să trăiesc în siguranță aici pentru totdeauna". Și, la fel ca înainte, remarcă cu ironie că gândise „în siguranță" și nu fericită.

Le-ar părea de necrezut celorlalte eleve din pensionul religios că Lacey Vernon, unica și foarte iubita fiică a marelui bancher englez, poate să sufere de nesiguranță. Lacey își vedea în geam imaginea : rochia albastru-închis cu lungimea la modă, cu guler alb, bentița care-i strângea părul mătăsos ce-i cădea pe umeri.

O sărmană fată neajutorată... De când ?

Din ziua aceea îngrozitoare, când profesorul de la Conservator i-a distrus visul de a deveni o mare pianistă.

— Un talent fermecător, dar fără temperamentul de foc pe care-l cere această carieră. Trebuie să-ţi spun adevărul, copila mea. Mulţumeşte-te să ştii că vei cânta întotdeauna mai bine decât mulţi oameni şi lasă estrada concertelor celor care au forţa s-o înfrunte.

Ea nu plânsese. Călugăriţele ar fi condamnat această slăbiciune. Maica Therese nu reacţionase, văzând distruse speranţele celei mai bune eleve. În timpul călătoriei de întoarcere la mănăstire, ea îi spusese simplu : „Este voinţa lui Dumnezeu, copila mea".

Lacey aproape că-şi dorise să atingă această treaptă de resemnare. S-a străduit să nu se revolte când, la cererea ei de a urma un curs comercial în locul unuia de artă menajeră, tatăl său i-a spus că n-o va lăsa niciodată să ocupe o funcţie în banca lui, sau oricare alta, şi că instruirea pentru secretariat este o adevărată pierdere de vreme. Ar face mai bine dacă ar învăţa să se ocupe de casă, căci Michelle ar fi fericită să primească ajutor.

Lacey avea doisprezece ani când tatăl ei se recăsătorise şi înţelesese repede că orice bătălie cu Michelle era pierdută dinainte. Dar au fost bătălii...

Obişnuită să ocupe primul loc în inima tatălui ei, după moartea mamei sale, Lacey suportase greu momentul în care, această tânără frumoasă

şi de o extraordinară eleganţă, o inlocuise. Şi, când ostilitatea ei făcuse loc unei admiraţii sincere, ea descoperise cu stupoare că Michelle o dispreţuia.

De fapt, existenţa ei era singura umbră a satisfacţiei lui Michelle la căsătoria cu un bărbat atât de bogat şi uşor de manevrat ca John Vernon.

Era natural ca în aceste condiţii Lacey să fie trimisă la mănăstirea în care Michelle fusese şi ea educată. Prietena ei Vanessa, ambii părinţi ai căreia se recăsătoriseră, îi explicase :

— Asta înseamnă că a vrut să te facă să pleci; un fel de „eliberează locul". La vârsta noastră, noi nu suntem decât un ghimpe în coastă. Delia pretindea că simte cum îmbătrâneşte doar dacă mă privea.

Lacey se obişnuise să se simtă în plus. Învăţase că nu era întotdeauna comod să se întoarcă acasă în vacanţe, dar, cum şi le petrecea mai ales la schi, navigând cu vele sau făcând turism, ea nu se simţea prea frustrată.

Dar va trebui să părăsească în curând mănăstirea, fără nici un proiect de viitor. Ce va face, dacă nu-i vor permite să muncească să-şi câştige existenţa ?

Lacey oftă şi-şi sprijini o clipă fruntea de geam. Exista o soluţie la care se gândise din ce în ce mai serios de-a lungul săptămânilor. Ar putea să-i ceară Maicii Stareţe să intre în noviciatul ordinului ei. Existau însă nişte obstacole : ea nu era nici catolică, nici nu împlinise optsprezece ani ; dar asta o speria mai puţin decât perspectiva de a fi în plus între tatăl ei şi mama vitregă. Ştia de asemenea cum călugăriţele considerau ca indispensabilă o

vocație imperioasă, dar, cu timpul, poate că o va dobândi.

Privi pe fereastră zidul înalt care, așa cum Maica Stareță le-o amintea mereu, nu fusese ridicat să separe călugărițele de lume, ci lumea de călugărițe...

Lacey se întrebase cu ce semăna acea „lume" dar nu împărtășise cu colegele ei acea dorință arzătoare s-o descopere cât mai devreme cu putință. Știa că unele fete avuseseră deja relații sexuale, chiar dacă rareori o invitau să se alăture micilor grupuri care se formau în secret noaptea ca să vorbească despre aventurile lor.

Lacey nu avusese niciodată un iubit, excepție făcând, poate, Alan Trevor, fiul vecinilor lor de la țară, și prieten din copilărie. Ea călărea uneori împreună cu el, în timpul vacanțelor, și-l găsea plăcut, cu un oarecare simț al umorului, dar el nu încercase niciodată s-o sărute, ceea ce mai curând îi convenea.

Vanessa cea perspicace îi spusese că, oricum nu sărutarea conta, ci ceea ce bărbații pretindeau după aceea. Dar pe ea n-o interesau prea mult aceste informații. Ea spăla și îmbrăca un corp care îi se supunea fără greutate ordinelor pe care i le dădea. Că ar exista alții care să poată cere mai mult era o idee care-i rămânea străină.

La mănăstire, studiile și muzica îi umpleau viața. Când era la țară, se bucura de libertate, deseori cu Alan și sora lui, Fran.

Se așeză la pian și căută cu degetul pe clape o melodie. Ce însemna asta, era cumva îndrăgostită ? se întrebă ea. Roși, amintindu-și unele detalii îndrăz-

neţe date de colegele ei, dar aveau oare vreo legătură cu iubirea ? Deodată, maica Therese apăru în prag.

— Lacey, Maica Stareţă te cheamă la ea.

— Dar pentru ce ? Am greşit cu ceva ?

Maica Therese zâmbi.

— De ce voi toate vă închipuiţi că Stareţa noastră vă convoacă numai când aţi făcut vreo prostie ? Ai o vizită, Lacey.

Lacey o privi cu bucurie.

— Nu poate fi decât tatăl meu !

Se grăbi spre scară.

Uşa de la biroul Maicii Superioare era întredeschisă dar, în ciuda nerăbdării, Lacey ciocăni înainte să intre. Apoi făcu o scurtă reverenţă.

Toată bucuria îi dispăru de pe faţă când o văzu pe Michelle ridicându-se de pe scaun, cu un zâmbet prefăcut pe buzele perfect rujate.

Lacey o sărută scurt pe obraz.

— Tata se simte bine ?

— Foarte bine, dar este foarte ocupat, aşa cum, fără îndoială, ţi-a explicat în ultima scrisoare. Din această cauză am venit eu. Aruncă o privire la ceas şi-i ceru Maicii Superioare, a cărei faţă de obicei atât de calmă trăda o oarecare tulburare : Dacă s-ar putea să se facă bagajele lui Lacey, Maică...

— Sigur că da, voi ordona imediat.

— Dar de ce trebuie să-mi fac bagajele ? întrebă Lacey.

Călugăriţa ezită să răspundă :

— Pentru că a sosit momentul să ne părăseşti. O să-ţi explice mama ta vitregă.

Ea privi fața nefericită a lui Lacey și vocea i se mai îmblânzi.

— Dar nu este sfârșitul lumii, micuța mea.

— Ba da ! strigă Lacey. Eu nu vreau să plec, Maică Stareță. Voiam chiar să vă rog să mă lăsați să rămân aici pentru totdeauna...

— Nu e posibil așa ceva, copila mea, doar dacă ai avea diplome destule ca să poți preda, și chiar...

— Dar nu este vorba despre asta, Maică Stareță. Eu voiam să vă cer să mă admiteți ca novice.

— Ce prostie ! strigă Michelle după un moment de liniște.

O privire a călugăriței o făcu să tacă.

— Atunci, te crezi chemată spre viața religioasă, copila mea ? Stai jos, vom discuta despre acest lucru.

— Dar, Maică ! protestă Michelle.

Călugărița zâmbi.

— Te rog să binevoiești să aștepți în vorbitor, maica Monica te va servi cu cafea și biscuiți.

Michelle ezită, dar autoritatea Stareței era evidentă, așa că ieși.

Rămasă singură cu Lacey, călugărița o întrebă încet :

— Să vedem, Lacey, de ce crezi tu că ai vocație religioasă ?

Se lăsă o tăcere lungă. Lacey căuta disperată argumentele care ar fi putut s-o convingă pe Maica Stareță de sinceritatea ei, dar cuvintele nu-i veneau. La sfârșit, tot călugărița a fost cea care a vorbit :

— Mulți oameni își fac o idee falsă despre viața monastică. O consideră ca un mijloc de scăpare

de greutăţile vieţii. Dar ei se înşală, Lacey ; mănăstirea nu-i un refugiu.

– Oh, Maică Stareţă, mi-e atât de frică !

– Ei bine, chiar dacă aş fi convinsă că ai vocaţie, tot n-aş putea să te admit printre novicele noastre. Noi le cerem seninătate, şi tu eşti prea tulburată în momentul ăsta ca să ştiu ce vrei. Fă ce-ţi cere mama ta vitregă şi întoarce-te acasă cu ea.

– Dar ea nu are nici o nevoie de mine !

– De unde ştii ? Şi gândeşte-te la tatăl tău, poate că el are nevoie de tine.

Maica Stareţă îi puse cu bunătate mâna pe cap.

– Şi, dacă într-un an sau doi, mai crezi că locul tău este aici, scrie-mi. Dar eu cred că viitorul tău este în altă parte. O voi trimite pe Vanessa să-ţi ajute să împachetezi.

Când Vanessa se năpusti în cameră, îi şi strigă :

– De ce ai acest aer sinistru ? Eu aş sări până în tavan de bucurie dacă părinţii mei ar trimite după mine !

Ea începu să strângă cu grijă lucrurile şi întrebă :

– Nu vreau să par indiscretă, Lacey, dar totul este în regulă, acasă la voi ?

– De ce întrebi ?

– Oh, zvonurile umblă : se pare că banca Vernon-Carey ar avea dificultăţi financiare.

– Tata nu mi-a spus nimic despre aşa ceva în scrisori. Şi, de Crăciun, era tare vesel.

Lacey îşi aminti brusc, cu oarecare durere, vocea puţin schimbată a Maicii Superioare când îi

spusese că s-ar putea ca tatăl ei să aibă nevoie de ea. Îi ascundea ceva ? Vanessa schimbă vorba.

– Poate că tatăl tău te va lăsa să-ţi faci o carieră adevărată, lansă ea. Sau ai putea s-o ajuţi pe Fran la clubul ei de echitaţie. Te înţelegi bine cu Alan şi cu ea, nu-i aşa ?

– Da, foarte bine.

– O să-mi scrii ? insistă Vanessa, cu lacrimi în ochii albaştri.

– De ce n-ai veni şi tu la Kings Winston, de Paşti ?

– Ar fi minunat !

Şoferul de la maşina închiriată aşează bagajele în portbagaj în timp ce Lacey îşi luă rămas-bun de la călugăriţe şi colegele de pension. Apoi urcă în maşină unde Michelle fuma nervoasă şi-i strigă :

– M-ai făcut să aştept foarte mult ! Nu vom putea să luăm avionul în seara asta. Dar poate că-i mai bine, vom face cumpărături la Paris.

– Am tot ce-mi trebuie, protestă Lacey.

– Pentru o elevă de pension, da, dar tatălul tău nu i-ar plăcea să apari în lume îmbrăcată ca o fetiţă.

– Michelle, întrebă Lacey cu oarecare ezitare, tata are necazuri ?

– Bineînţeles că nu. De ce ?

– Oh, am auzit povestindu-se fel şi fel de lucruri... se pare că au circulat nişte zvonuri neliniştitoare despre bancă.

Se lăsă un moment mai lung de linişte. În sfârşit, Michelle se hotărî să vorbească :

– Tatăl tău nu se simte prea bine. Un doctor specialist i-a spus că va trebui să-şi menajeze inima.

– N-o să moară ? ! strigă Lacey.

– Nu... în sfârșit, să sperăm. Dar va trebui să evite emoțiile, și aceste necazuri de la bancă n-ar fi putut veni într-un moment mai prost.

– Ce necazuri ?

– Niște speculații nefericite. Lumea finanțelor a cunoscut întotdeauna suișuri și coborâșuri dar tatăl tău a putut să redreseze de fiecare dată situația. Dar, cum zvonul că este bolnav s-a răspândit, oamenii nu mai au încredere. Unii administratori și-au dat demisia și au apărut niște articole în ziare.

Ea își aprinse o altă țigară.

– Așa că o să te întorci acasă și noi vom da un bal în cinstea ta. Trebuie să arătăm că nimic nu s-a schimbat și tu ne vei ajuta în treaba asta.

Lacey îi aruncă o privire plină de panică.

– Ce-o să se întâmple, Michelle ?

– Este foarte simplu : sau vom ieși din criză, sau vom fi ruinați.

– Trebuie să muncesc și eu. Nu vreau nici un bal. Vreau să câștig bani ca să-l pot ajuta pe tata.

– Ce ai putea să câștigi tu ar fi o picătură într-un ocean, spuse Michelle cu dispreț. Mulțumește-te să faci ceea ce ți se spune și nu mai complica și mai mult lucrurile.

Lacey roși.

– Voi face orice, nu are importanță ce.

– Adevărat ? întrebă Michelle cu un aer gânditor care-o intrigă pe Lacey. O să-ți aduc aminte de această promisiune într-o zi.

Restul drumului până la Paris se desfăşură în tacere.

Dejunară la hotel, o supă urmată de păstrăvi la grătar, dar ea nu putu decât să ciugulească. Nu avea chef să facă turul croitoriilor, dar Michelle o obligă.

Până la sfârşit, o amuză chiar această treabă. Nu se simţea în largul ei când era cu Michelle, dar trebuia să recunoască faptul că avea un gust perfect şi Lacey descoperi că o garderobă elegantă poate să producă multă plăcere oricărei femei.

Când urcară în maşina plină de pachete, Lacey întrebă :

— Pentru tine nu cumperi nimic ?

Michelle reflectă o clipă, apoi îi dădu şoferului adresa lui Jean-Louis, la care îşi cumpăra toate rochiile.

In timp ce Lacey admira modelele prezentate de nişte manechine, Michelle părea că se interesează de rochii de seară, pe care tânăra fată le găsea prea sofisticate.

Tresări când apăru ultimul model şi se întrebă care clientă o să aibă curajul — sau silueta — necesare să poarte această rochie. Era neagră, cu o fustă care se lipea de coapse ca apoi să se lărgească. Dar corsajul nu consta decât în două bretele late care abia acopereau sânii manechinului. Michelle se ridică şi începu cu voce joasă o discuţie cu vânzătoarea.

Lacey se întrebă îngrijorată dacă nu cumva se gândeşte să-şi cumpere această rochie. Ce-o să zică soţul ei, văzând-o astfel dezbrăcată ? Ea îşi păstrase o siluetă aproape perfectă, totuşi...

Michelle se ridică și Lacey nu îndrăzni s-o întrebe ce rochie și-a ales.

La întoarcerea la hotel, Michelle o întrebă dacă n-ar vrea să cineze cu ea în restaurantul hotelului, și păru ușurată când Lacey îi răspunse că ar prefera să mănânce în cameră. Așa că nu fu surprinsă când mama ei vitregă își puse o rochie de seară și dispăru într-un nor de parfum.

La mănăstire, întotdeauna trebuia să te speli repede ca să lași locul alteia și Lacey întârzie cu plăcere într-o cadă mare, încercând tot felul de săruri de baie.

Relaxată de apa caldă și parfumată, ea se ridică din cadă, dar, în momentul în care puse piciorul pe covorul din baie, simți ceva dur sub talpă și descoperi un buton bărbătesc spart, din aur și email. Îl examină cu un aer dezaprobator : era clar, nu se făcuse curățenie ca lumea în acest hotel, altfel n-ar fi găsit un obiect lăsat de precedentul ocupant.

Se hotărî să nu-i spună nimic lui Michelle, care ar face tărăboi din povestea asta. O va suna pe cameristă ca să i-l dea.

Când intră în cameră, telefonul suna. Precis nu era pentru ea. Ridică receptorul și se pregăti să spună : „Aici apartamentul doamnei Vernon", când se auzi o voce de bărbat.

– Michelle ?

– Nu... murmură Lacey.

Crezu că aude o înjurătură înăbușită și după ce bărbatul puse receptorul jos, ea rămase perplexă. Ar fi putut foarte bine să fie un mesaj pentru mama ei vitregă.

Își puse pijamaua și halatul înainte s-o înfrunte pe cameristă și s-o acuze că nu făcuse curat în baie. Obosită însă de această zi plină de tot felul de încercări, Lacey voia să doarmă, deci nu insistă și se mulțumi doar să-i dea bijuteria femeii.

Apoi lăsă un mesaj în camera lui Michelle.

Cum puse capul pe pernă, adormi. Mult mai târziu, fu trezită de un zgomot pe care nu-l recunoscu imediat, ceva ca un râs din gât, ceva vulgar, care contrasta cu eleganța mamei sale vitrege. Se întreba cu cine vorbea Michelle la miezul nopții, apoi auzi zgomotul receptorului pus în furcă. Deci, Michelle citise mesajul și probabil îl sunase pe misteriosul bărbat.

CAPITOLUL II

„Dragă Vanessa, scria Lacey, nici nu-mi vine să cred că sunt acasă doar de două săptămâni. Sunt fericită să știu că vei veni la noi de Paști".

Puse jos stiloul și privi pe geam. Îi era greu să scrie scrisoarea. Nu putea să-i spună Vanessei cât fusese de șocată de îndurerată la sosire, de felul în care arăta tatăl ei.

Știa de la Michelle că doctorii îi recomandaseră să slăbească, dar nu se aștepta să-l găsească atât de încovoiat, înotând în hainele acum prea largi.

Ce a tulburat-o mai ales, era modificarea subtilă a personalității lui. Odinioară mereu bine dispus, acum mohorât și agresiv.

Michelle se purta cu el cu menajamente și Lacey o imită. Dacă Michelle era îngrijorată în privința viitorului apropiat al familiei, reușea s-o ascundă foarte bine. Lacey nu putea să-i încredințeze Vanessei impresia ei că i se ascundeau multe lucruri.

Suspină și puse scrisoarea în mapă. Părinții ei dădeau în seara aceea un dineu și poate se va în-

tâmpla ceva amuzant pentru a-i povesti Vanessei.

Fu surprinsă s-o vadă pe doamna Osborne, menajera, şi pe o altă femeie care venea din sat pentru a o ajuta, ocupate să facă patul în camera de oaspeţi.

— Pe cine aşteaptă, doamnă Osborne ? întrebă ea.

— Doamna nu mi-a spus numele domnului.

Deci, era un bărbat, probabil unul din directorii băncilor care veneau deseori la ei în vizită. Dar camera nu avea decât un pat, şi toţi directorii erau căsătoriţi şi-şi aduceau nevestele cu ei.

Ea sperase că pregătirile pentru dineu îi vor da ocazia să-şi schimbe puţin existenţa monotonă de până acum. Dar Michelle îi respinse ofertele de ajutor cu brutalitate.

Îndepărtată astfel, Lacey se hotărî să meargă în sat s-o vadă pe prietena ei, Fran. Dar şi aici fu dezamăgită : fata care venea de două ori pe săptămână ca să-i facă socotelile o anunţă că Fran însoţea, într-o plimbare călare, un grup de turişti care poposiseră la hanul „Taurul negru". Lui Lacey nu-i rămase decât să se întoarcă acasă.

Inspectă camera de oaspeţi şi constată că doamna Osborne uitase să pună şi nişte flori. Erau câteva narcise în grădină şi se hotărî să meargă să le culeagă.

În drum fu oprită de doamna Osborne care o rugă s-o ajute la curăţat argintăria. Aşa că era destul de târziu după-amiază când îşi puse un mantou vechi şi se duse în grădină.

Se întoarse cu un braţ de flori, luă o vază din dulap şi merse în baia camerei de oaspeţi să pună buchetul. Cum pusese prea multă apă, duse vaza cu multă grijă şi deschise încet uşa de la cameră. Dar încăperea nu mai era ordonată ca înainte. Haine scoase dintr-o valiză luxoasă de piele erau puse pe pat, lângă care se afla un bărbat gol până-n talie, pe care ea îl descoperi cu consternare. Tresări, şi puţină apă căzu pe covor.

Fu conştientă că nişte ochi pătrunzători o examinau, de la părul ciufulit până la pantofii plaţi, trecând cu privirea şi peste fusta udă. Avu impresia că este cântărită şi respinsă şi simţi că roşeşte. Când el vorbi, îşi dădu seama că are un accent pe care nu reuşi să-l definească. Cu un fel de răbdare jignitoare, el întrebă :

— N-ar trebui să te duci să cauţi o cârpă să ştergi apa ?

Lacey nu era obişnuită să i se vorbească pe acest ton şi ar fi vrut să-i spună acest lucru ; dar trebuia să fie politicoasă cu un oaspete al tatălui ei.

Se îndreptă spre comodă, cu intenţia să aşeze florile, dar el o opri.

— Cred că n-o să pui o vază plină cu apă pe o mobilă lustruită ? N-ai fost învăţată să respecţi mobila veche ?

Lacey era furioasă. Faptul că-l găsise pe acest individ instalat şi pe jumătate gol, o făcuse să-şi piardă sângele rece.

— O voi pune jos.

– Ai face mai bine s-o iei de aici. N-am nevoie de flori în camera mea. Le prefer afară în grădină.

– Atunci, o să le duc la mine în cameră. Eu nu am prejudecățile tale.

El o privi, încruntându-și sprâncenele.

– Lady Vernon permite angajatelor sale atâta libertate de exprimare ?

Doamne sfinte, gândi Lacey, el mă ia drept slujnică !

Cum el îi ghicise gândul, reluă :

– Dar de fapt, cine ești ?

– Oh, fac servicii în casă.

– Atunci, cred că ar trebui să muncești în altă parte, doar dacă nu-ți intră în atribuții să speli invitații pe spate ?

El începu să-și desfacă cataramа de la curea și obrajii ei se împurpurară.

– Regret că v-am deranjat, spuse ea înainte să se îndrepte spre ușă.

Îl auzi râzând în timp ce intra în camera ei. Această întâlnire o scandalizase. Niciodată un bărbat n-o privise în felul acesta și nici nu-i vorbise pe un astfel de ton. Inima îi bătea mai tare și-și simțea gura uscată.

Își imagină cu plăcere jena acestui mârlan când o va reîntâlni la masa tatălui ei. Asta o să-l învețe minte ! Dar trebuia să recunoască în sinea ei că aroganța ochilor lui cu pleoape grele nu dădea impresia unui bărbat ușor de descumpănit sau care să reacționeze într-o manieră convențională. Ar fi fost mai fericită dacă nu l-ar fi întâlnit nicio-

dată și perspectiva unei seri petrecute împreună, fără a mai pune la socoteală sfârșitul de săptămână, o umplea de teamă.

Când ea ieși din baie, fu surprinsă s-o vadă pe camerista mamei sale vitrege care-o aștepta.

— Doamna mi-a cerut să vă coafez.

— Oh ! răspunse ea fără entuziasm.

De obicei își lăsa părul să-i alunece pe umeri, sau îi făcea cărare la mijloc, așa cum se gândise să facă în seara asta, ca să se potrivească cu rochia albastră stil Empire, așezată pe pat.

Dar Barbara avea mult gust, își spuse ea, văzând-o pe cameristă făcându-i un fel de cunună în jurul capului și cu bucle care-i ascundeau urechile, apoi o și fardă ușor.

Când termină, fata se privi cu uimire. Abia se recunoscu în această persoană tânără cu privire misterioasă sub cununa de păr blond.

— Și acum, domnișoară, spuse cu mândrie Barbara, voi merge să-ți aduc rochia. Ar fi bine să-ți pui mai întâi asta pe dedesubt.

Ea îi întinse lui Lacey niște colanți ca o pânză de păianjen.

— Unde este restul ? întrebă Lacey.

— Nu poți să pui nimic mai mult cu această rochie, domnișoară.

— Este rdicol, nu se poate, întotdeauna am pus.

Dar camerista dispăru,, ca să revină o clipă mai târziu, având pe braț o rochie neagră.

— Ce-i asta ? întrebă Lacey uimită.

— Rochia, domnișoară. Ți-era teamă că n-o să sosească la timp ?

Îi arătă rochia care o şocase la Jean-Louis.

– Este o greşeală, spuse ea. Această rochie este pentru doamna. Eu... eu n-aş îndrăzni s-o pun vreodată.

– Ba nu, domnişoară, asta nu este măsura doamnei. Cred că este o mică surpriză pentru domnişoara, adăugă Barbara încurajator.

Lacey îşi muşcă buzele.

– Nu vreau s-o îmbrac. Te rog să-mi aduci rochia albastră.

– Dar, domnişoară, spuse Barbara cu teamă, doamna a spus că trebuie s-o porţi. Se va supăra foarte tare dacă...

– Nu-ţi face probleme, Barbara, voi merge s-o văd pe mama mea vitregă înainte să cobor. Sunt sigură că este vorba despre o eroare.

– Ce eroare ? întrebă Michelle din prag.

Ea apăru în cadrul uşii glisante, foarte elegantă, într-o rochie din lame argintiu, cu o ţigară într-o mână şi în cealaltă un pahar plin cu un lichid galben-pal.

– Domnişoara Lacey nu vrea să poarte rochia, răspunse Barbara destul de timid, temându-se să nu fie ea pedepsită pentru rebeliunea lui Lacey.

– Eşti liberă, Barbara.

Când uşa se închise în urma cameristei, Michelle puse paharul pe masă şi-şi privi sever fiica vitregă.

– Instrucţiunile mele nu erau clare ? întrebă ea.

– Michelle ! Nu vrei, sper, să cobor în salon îmbrăcată în rochia asta ?

– De ce nu ? Negrul îţi va pune admirabil în valoare părul.

Lacey roşi.

– Dar ştii că rochia asta este indecentă.

Michelle râse încet, dar dispreţuitor.

– Ce mironosiţă ! Nu mai eşti la mănăstire. Multe fete de vârsta ta ar plăti scump ca să-şi facă o rochie aşa frumoasă. De ce ţi-ar fi ruşine ? Corpul tău tânăr şi sânii tari sunt făcuţi pentru această rochie. Din această cauză ţi-am cumpărat-o ! Acum îmbracă-te fără să mai discutăm. Este deja târziu.

– Dar, Michelle, ce vor crede oamenii ? Ce-ar zice tatăl meu ?

Michelle ridică din umeri.

– Ce vor crede ? Că eşti fermecătoare. Şi tatăl tău n-o să spună nimic. El e de acord cu această rochie şi doreşte în mod deosebit ca tu s-o porţi astă-seară.

– De ce ?

– Doreşte ca tu să-l impresionezi favorabil pe unul din invitaţii noştri.

– Arătându-mă pe jumătate goală ?

Lacey zâmbi cu un cinism deosebit.

– Şi cine este acest personaj ? Sau n-am nici dreptul să ştiu cine este ?

În momentul în care pronunţa aceste vorbe, îşi dădu seama că înţelege. Nu putea să fie decât necunoscutul din camera în care ea intrase cu florile şi el o primise atât de arogant. Îşi aminti felul în care o dezbrăcase din priviri, cu siguranţa unui bărbat pentru care trupul feminin nu mai avea

secrete, şi o trecu un fior. Să se arate în această rochie neagră, va fi o umilinţă îngrozitoare.

– Ceri să fii tratată ca o femeie dar continui să te porţi ca un copil, îi spuse Michelle pe un ton glacial. Îl cheamă Nikos Andreakis.

Lacey tresări.

– Armatorul miliardar ? Dar ce caută aici ? Nu este administrator la bancă.

– Nu încă.

Michelle luă o perie mică de păr şi o privi fix.

– Dar, cine ştie ? Poate că la sfârşit de săptămână...

Lacey o privi, zăpăcită.

– Nu înţeleg.

– Oh, este totuşi simplu. Dacă un bărbat cu reputaţia lui Andreakis ar investi o sumă mare în bancă, Vernon-Carey va inspira din nou încredere. Dacă nu, va fi catastrofal... şi foarte curând.

– Lucrurile merg chiar atât de rău ?

– Da. Şi crede-mă, voi face orice ca să obţin de la Andreakis această investiţie. De aceea, scumpa mea, vei pune această rochie astă-seară, şi mă vei ajuta. Pentru prima dată, vei fi pentru tatăl tău un ajutor, în loc de o povară.

Lacey tresări, dar Michelle continuă nemilos :

– De aceea te îmbrăcăm ca pe o femeie seducătoare, şi nu ca pe un copil. Un bărbat ca Andreakis n-ar avea nici o plăcere să stea în timpul mesei lângă o elevă de pension stângace. Ai sperat altădată să ocupi scena unei săli de concert, ca să-ţi exprimi mai degrabă personalitatea decât talentul. Astă-seară, tatăl tău are nevoie de farmecele

tale ca să-l seduci pe Andreakis așa cum ți-ai fi sedus publicul.

Lacey închise pentru o clipă ochii. Nu era momentul să-i mărturisească faptul că ea îl întâlnise pe Andreakis și că nici unul dintre ei nu-l fermecase pe celălalt. Metamorfoza elevei de pension stângace în tânăra fată elegantă ar fi de ajuns s-o facă de nerecunoscut ? Se îndoia de acest lucru, bunele maniere inoculate la mănăstire n-ar ajuta-o să joace acest rol.

— Dacă asta dorește tata... murmură ea în sfârșit.

— Oh, nu este deloc încântat, zise ironic Michelle. Dar știe că este necesar și se bazează pe tine. Barbara și-a făcut foarte bine treaba. Încearcă s-o imiți. Și grăbește-te, te rog. Ceilalți trebuie să sosească. Când să iasă, îi arătă paharul pus pe masă. Este un Martini pentru tine.

— Dar eu nu beau decât sucuri de fructe ! protestă Lacey.

— Bea asta, îți dă curaj. Poate că vei avea nevoie.

Lacey bău strâmbându-se, dar alcoolul îi micșoră puțin teama.

Când fu gata, se privi în oglindă, rezistând dorinței de a-și ascunde bustul cu mâinile. Negrul țesăturii făcea ca pielea ei să pară și mai albă, aproape transparentă, și-i sublinia și curbele discrete. Spera să fie sigură pe ea, încât să nu pară jenată arătându-și trupul.

Dar, în ciuda rochiei provocatoare și a machiajului sofisticat, nu se simțea la înălțimea sarcinii pe

care o avea. Își rememoră întâlnirea cu acest bărbat, expresia necruțătoare a feței lui sumbre.

Nu va avea răbdare cu o proastă, presupunea ea, și nu va fi de ajuns ca o femeie să fie doar frumoasă ca să-i atâțe interesul. Ce-ar puea să spună ca să-i rețină atenția lui Andreakis ?

Încercă să-și aducă aminte cam ce știa despre el : rarele articole din presă insistau pe groaza lui de orice publicitate privind persoana lui. În ultimul timp se vorbise despre un proces, pe care de altfel îl și câștigase, cu privire la tutela surorii lui mai mici. Ea văzuse fotografia unei vile foarte frumoase pe insula Theros, luată fără îndoială cu teleobiectivul. Își amintea și de niște bârfe despre femeile frumoase care erau invitate în Theros pentru scurte șederi.

Oftă și se îndreptă cu regret spre ușă. Cum cobora încet scara mare, doamna Osborne tocmai deschidea ușa unuia din ultimii invitați și Lacey îl recunoscu pe Alan Trevor. Fără voia ei, obrajii i se înroșiră și rezistă cu greu tentației de a fugi în camera ei.

— Bună seara, Alan, spuse ea cu un calm care-o surprinse.

— Oh, bună seara, Lacey. Am întârziat pentru că a venit veterinarul s-o vadă pe Domino. Va făta probabil în noaptea asta.

Lacey înainta spre Alan în timp ce el o examina cu o uimire vizibilă.

— Ceva nu este în regulă ? întrebă ea.

— Nu, dar...

El își încruntă sprâncenele.

— Te găsesc schimbată, Lacey.

— Şi nu aprobi schimbarea ?

— Nu... ba da. Nu ştiu. Părinţii tăi ţi-au văzut rochia ?

— Bineînţeles.

Lacey se mişcă încet, făcând fusta să se învârtească în jurul picioarelor.

— Ce-i reproşezi ?

— Oh, puţinul care de fapt este foarte frumos, spuse el sarcastic. Nu te-am văzut niciodată în negru.

— Nu-ţi place ?

— Ba da, dar trebuie să mă obişnuiesc.

Ea citi în ochii lui dezaprobarea şi încă ceva, mai greu de definit.

— Te găsesc atât de... diferită.

— Nu pot să port întotdeauna blugi şi pulovere. Trebuie să încetez să mai fiu copil.

— Ca noi toţi, murmură el. Vino.

El îi oferi braţul cu un aer ceremonios.

— Oh, Alan !

Se făcu că nu observă gestul, şi-şi puse mâna în a lui, cu încrederea unei lungi prietenii.

— Nu m-am schimbat chiar atât de mult, crede-mă. Sunt aceeaşi dintotdeauna.

— Adevărat, Lacey ? Vreau tare mult să te cred pe cuvânt.

Ea se bucură că nu intră singură în salon. Se simţi fixată de priviri curioase, mai ales ale celor care o ştiau mică. La bărbaţi, curiozitatea se amesteca cu admiraţia. Alan îi lăsă mâna să meargă să ia un pahar, şi ea rămase singură un moment.

Îl văzu pe Andreakis, în picioare lângă şemineul de piatră sculptată. Părea foarte atent la

ţigara lui arzândă dar ridică deodată capul şi privirile li se încrucişară. Surâsul politicos al lui Lacey îi părăsi buzele în faţa privirii grecului. Ea exprima uimire şi un fel de apreciere senzuală care-o făcu să roşească de mânie. El rămase o clipă nemişcat, apoi îl văzu cum îşi aruncă ţigara în foc şi se depărtează de şemineu. Înţelese că se îndrepta spre ea. Cuprinsă de panică, merse spre uşă.

Dar doamna Osborne tocmai anunţă că dineul era servit, ceea ce-i făcu imposibilă fuga. Îl căuta pe Alan cu ochii, când tatăl ei se apropie de ea.

– Ah, iată-te, Lacey !

Ea recunoscu în vocea lui o uşoară nelinişte.

– Domnul Andreakis ar dori să-ţi fie prezentat, draga mea.

Nişte degete subţiri şi lungi îi strânseră mâna. Cu gura uscată, ea răspunse vorbelor lui amabile şi îşi dădu seama că o recunoscuse, dar nu lăsa să se vadă acest lucru. Rămase tăcută în timp ce el o luă de braţ să o conducă în sufragerie, unde îi trase un scaun cu o curtoazie care ascundea... ce ? Bătaie de joc ? se întrebă ea nu fără o oarecare nervozitate, desfăcându-şi şervetul de damasc.

Spre marea ei uşurare, Michael Fairclough, un cunoscut, era celălalt vecin al ei. Putea să vorbească cu el despre viitoarea vânătoare cu gonaci şi reuşi chiar să uite de existenţa sarcasticului ei vecin.

O privire rece, aruncată din celălalt capăt al mesei de către Michelle, îi reaminti de îndatoririle ei.

Se întoarse spre Andreakis, stânjenită să descopere că el o privea. Îl examină perplexă, şi observă că el avea sprâncenele foarte dese deasupra unor

ochi negri de nepătruns, iar gura și maxilarele erau dure. În ciuda eleganței smochingului și a cămășii cu jabou, se ghicea robustețea pe care i-o ascundeau. Ca și energia devoratoare, greu de controlat.

– Citești caracterul omului de pe față, domnișoară ?

Lacey tresări, consternată că fusese surprinsă cum îl examinează.

– Probabil că mă crezi tare nepoliticoasă.

– Nu ești deloc perspicace.

El ridică paharul și bău puțin vin.

– N-ai băut aproape deloc, reluă el, e păcat, vinul e de o calitate deosebită.

– Nu mă pricep la vinuri, mărturisi ea.

– Nu ? Și eu care credeam că ai o mare experiență în materie de vinuri de soiul acesta, răspunse el pe un ton înțepător.

Această observație dovedea cel puțin un lucru : succesul strădaniei lui Michelle de a-i da lui Lacey un aer blazat. El o credea probabil mai în vârstă decât era.

– Poate că eu găsesc vinurile mai puțin interesante decât oamenii, spuse ea, făcând eforturi să zâmbească.

– Și pe unii mai interesanți ca pe alții, ripostă el. Este mare păcat, de exemplu, că nu împărtășesc pasiunea domnului Fairclough pentru vânătoare ; poate că atunci, ai fi găsit compania mea mult mai atrăgătoare.

Ce gafă fac ! se gândi Lacey, incapabilă să înghită măcar o îmbucătură. Tatăl ei îi urmărea, încruntându-și ușor sprâncenele, și ea înțelese că succesul acestui sfârșit de săptămână depindea de

ea. Trebuia să facă un efort ca să-l seducă pe acest bărbat cu fața gravă și pe care era incapabilă să-l înțeleagă.

Căută în minte cu disperare niște frânturi din povestirile colegelor ei despre modul de cucerire a bărbaților și procedeele lor irezistibile. Una dintre ele parcă spusese că, pentru a excita un bărbat, trebuia să-l privești lung în ochi, cu un zâmbet plin de vrajă.

– Mă interesează doar caii, declară ea.

O clipă, el o privi cu un aer imposibil. Ea văzu că făcuse din nou o greșeală, dar el îi zâmbi. Ciocni paharul de al ei și spuse pe un ton visător :

– Ultima mea îndoială s-a topit...

– Ce îndoială ? întrebă ea lăsând ochii în jos, un truc favorit al Vanessei.

– Că tu și cu mine vom găsi la sfârșit un subiect care să ne intereseze pe amândoi.

Perplexă, Lacey avu impresia că-i înțepenise ceafa, și vru să-și ducă mâna la cap, când își aminti că acest gest risca să-i facă rochia și mai indecentă. Îl privi pe grec cu coada ochiului, dar paharul părea să-i fi acaparat acestuia întreaga atenție.

– Este pentru prima oară că vizitați Kings Winston, domnule Andreakis ?

– Nu, am mai fost aici toamna trecută, doar pentru o zi sau două. Mă bucur că acum voi sta mai mult, ca să explorez împrejurimile.

Lacey își stăpâni un zâmbet. Deci vizita asta nu se va limita doar la un sfârșit de săptămână.

– Nu te credeam un îndrăgostit de natură, spuse ea pe un ton mușcător.

— Pentru că ți-am refuzat florile ? Ei bine, eu apreciez frumusețea mai mult ca oricine. Dar, adăugă el, dezbrăcând-o iar cu privirea, o prefer fără voal. Citi indignarea în ochii ei și adăugă cu un râs ușor : Ce creatură plină de contraste ești, *pethi mou*... ca să treci în mai puțin de o oră de la o strengăriță la femeia fatală. Care este Lacey cea adevărată, mă întreb.

În acest moment, se aduse desertul, ceea ce deturnă atenția grecului și-i permise lui Lacey să se liniștească. Așa că eforturile lui Michelle ca s-o transforme nu serviseră la nimic, gândi ea cu tristețe. Acest plan fusese sortit eșecului din plecare. Ea nu avea destulă siguranță și viclenie ca să prindă în cursă un bărbat ca Níkos Andreakis. Își contempla melancolic prăjitura cu cremă Chantilly când el i se adresă din nou :

— Cred că-mi ești datoare o recompensă pentru faptul că mi-ai inundat camera înainte s-o iei la fugă, declară el. Sunt gata să mă mulțumesc cu o plimbare prin împrejurimile castelului... doar dacă-ți face plăcere, și vrei să-mi cumperi tăcerea astfel.

— Nu-mi displace ; din contră, va fi foarte plăcut, răspunse ea cu seriozitate.

El o privi o clipă cu același aer cinic și amuzat.

— Știi ceva, murmură el, aproape că m-ai convins că va fi minunat.

Lacey se bucură în sinea ei că familia rămăsese fidelă vechilor tradiții : bărbații rămâneau în sufragerie ca să bea un coniac și să fumeze, în timp ce femeile beau cafeaua în salon.

Când toată lumea fu servită, Lacey se așeză lângă Fran Trevor care, în rochia ei lungă de cu-

ea. Trebuia să facă un efort ca să-l seducă pe acest bărbat cu fața gravă și pe care era incapabilă să-l înțeleagă.

Căută în minte cu disperare niște frânturi din povestirile colegelor ei despre modul de cucerire a bărbaților și procedeele lor irezistibile. Una dintre ele parcă spusese că, pentru a excita un bărbat, trebuia să-l privești lung în ochi, cu un zâmbet plin de vrajă.

— Mă interesează doar caii, declară ea.

O clipă, el o privi cu un aer imposibil. Ea văzu că făcuse din nou o greșeală, dar el îi zâmbi. Ciocni paharul de al ei și spuse pe un ton visător :

— Ultima mea îndoială s-a topit...

— Ce îndoială ? întrebă ea lăsând ochii în jos, un truc favorit al Vanessei.

— Că tu și cu mine vom găsi la sfârșit un subiect care să ne intereseze pe amândoi.

Perplexă, Lacey avu impresia că-i înțepenise ceafa, și vru să-și ducă mâna la cap, când își aminti că acest gest risca să-i facă rochia și mai indecentă. Îl privi pe grec cu coada ochiului, dar paharul părea să-i fi acaparat acestuia întreaga atenție.

— Este pentru prima oară că vizitați Kings Winston, domnule Andreakis ?

— Nu, am mai fost aici toamna trecută, doar pentru o zi sau două. Mă bucur că acum voi sta mai mult, ca să explorez împrejurimile.

Lacey își stăpâni un zâmbet. Deci vizita asta nu se va limita doar la un sfârșit de săptămână.

— Nu te credeam un îndrăgostit de natură, spuse ea pe un ton mușcător.

— Pentru că ți-am refuzat florile ? Ei bine, eu apreciez frumusețea mai mult ca oricine. Dar, adăugă el, dezbrăcând-o iar cu privirea, o prefer fără voal. Citi indignarea în ochii ei și adăugă cu un râs ușor : Ce creatură plină de contraste ești, *pethi mou*... ca să treci în mai puțin de o oră de la o strengăriță la femeia fatală. Care este Lacey cea adevărată, mă întreb.

În acest moment, se aduse desertul, ceea ce deturnă atenția grecului și-i permise lui Lacey să se liniștească. Așa că eforturile lui Michelle ca s-o transforme nu serviseră la nimic, gândi ea cu tristețe. Acest plan fusese sortit eșecului din plecare. Ea nu avea destulă siguranță și viclenie ca să prindă în cursă un bărbat ca Níkos Andreakis. Își contempla melancolic prăjitura cu cremă Chantilly când el i se adresă din nou :

— Cred că-mi ești datoare o recompensă pentru faptul că mi-ai inundat camera înainte s-o iei la fugă, declară el. Sunt gata să mă mulțumesc cu o plimbare prin împrejurimile castelului... doar dacă-ți face plăcere, și vrei să-mi cumperi tăcerea astfel.

— Nu-mi displace ; din contră, va fi foarte plăcut, răspunse ea cu seriozitate.

El o privi o clipă cu același aer cinic și amuzat.

— Știi ceva, murmură el, aproape că m-ai convins că va fi minunat.

Lacey se bucură în sinea ei că familia rămăsese fidelă vechilor tradiții : bărbații rămâneau în sufragerie ca să bea un coniac și să fumeze, în timp ce femeile beau cafeaua în salon.

Când toată lumea fu servită, Lacey se așeză lângă Fran Trevor care, în rochia ei lungă de cu-

loarea cireşei, semăna cu un mărăcinar* cu gâtul roşu.

– Ei, scumpeteo, îi strigă ea, ce rochie fantastică ! Iată ce înseamnă să ai o mamă vitregă franţuzoaică ! Dacă este astfel, te invidiez. Mama mea a aruncat o privire la decolteul meu şi a deplâns dispariţia basmalelor de călugăriţă.

Lacey oftă.

– Şi eu gândesc puţin ca mama ta. Mă simt absolut ridicolă.

– Nici vorbă, te asigur. Şi acest grozav domn Andreakis, este tot de părerea mea. Ce noroc să fie invitatul vostru şi nu al nostru ! N-aş şti ce să vorbesc cu el. Apropo, călăreşte ?

– Nu cred. În orice caz, nu-l interesează vânătoarea cu gonaci.

Fran ridică din umeri.

– Ei bine, nu se poate să le aibă pe toate. Nu vrei să te las să faci un tur la Starlight în locul meu, mâine ? Eu voi fi ocupată cu clienţii mei la han.

Lacey gemu.

– Oh, Fran, tare-aş vrea, dar m-am angajat să fac o plimbare cu maşina cu domnul Andreakis.

Fran fluieră.

– Tare mi-ar plăcea să am şi eu acelaşi program. Într-adevăr, cam exagerezi ! Miliardarii te curtează şi cu toate astea tu faci o mutră sinistră !

– Eu sunt fiica gazdei lui, presupun că se simte obligat să fie politicos.

– Mă întreb dacă ar fi la fel de politicos în

* Mărăcinar — specie de păsări călătoare mici, cu gâtul negru sau roşu, vieţuind prin mărăcinişuri.

cazul în care ai fi şaşie şi ai avea picioarele ca nişte beţe. Şi apoi, bărbaţilor ca Andreakis puţin le pasă de politeţe. Ei au puterea, şi asta contează în lumea lui.

Şi într-a noastră, gândi Lacey revoltată.

— Fac ce mi s-a spus. Acum, crezi că pot să-mi recapăt libertatea ?

Cum tocmai îşi punea ceaşa pe tavă, Michelle îi aruncă un „Ei bine ?" întrebător.

Ochii lui Michelle aruncau scântei.

— Eşti nebună ? ! Ce vor crede invitaţii noştri dacă ai să dispari în mijlocul seratei ? De altfel, mai multe persoane mi-au cerut să le cânţi ceva.

Lacey plecă învinsă capul. În sfârşit, cât va fi la pian, nu va suporta cel puţin atenţiile lui Nikos Andreakis.

— Foarte bine. Pot să urc să iau măcar o aspirină ? Mă doare puţin capul.

— Bineînţeles. Nu eşti prizonieră. Te rog, nu dramatiza situaţia.

Lacey fu fericită să scape din atmosfera de seră a salonului. Michelle, care detesta clima Angliei, menţinea în toată casa o căldură înăbuşitoare. În momentul în care traversa holul, auzi prin uşa deschisă de la sufragerie zgomotul scaunelor mişcându-se şi voci bărbăteşti. Îşi strânse fusta lungă şi alergă pe scări. Nu voia să fie surprinsă.

Se îndreptă spre camera ei ca spre un adevărat refugiu. Când dădu să pună mâna pe clanţă, auzi o voce pe care ar fi dorit cel mai puţin pe lume s-o audă.

— Părăseşti această reuniune fermecătoare, domnişoară ?

Ea se întoarse, cu inima bătându-i ridicol de repede.

– M-ai urmărit, lansă ea o acuzație. Dar tăcu, văzând zâmbetul care înflorise pe buzele grecului.

El o măsură cu un fel de insolență nepăsătoare care-o făcu să-și ascundă trupul cu mâinile.

– Dacă vrei să mă scuzi, murmură ea.

Mâna lui Andreakis o împiedică să deschidă ușa de la cameră.

– N-ai răspuns la întrebarea mea, îi reamintî el.

– Care întrebare ? șopti ea, înainte să roșească, reamintindu-și. Nu, n-am părăsit serata. Am o migrenă și caut un calmant.

– Îmi pare rău să aflu acest lucru, spuse el cu o voce total neutră. Pot să-ți reamintesc că pe viitor, este mai bine să previi decât să te vindeci.

– Să previn ? repetă ea intrigată.

– Te sfătuiesc să ocolești alcoolul, cu care evident nu ești obișnuită. Și la fel și genul de coafură care te obligă să ai o groază de agrafe în păr.

El îi lăsă mâna și, instinctiv, ea se depărtă, în timp ce cu o siguranță detestabilă degetele bărbatului îi desfăceau buclele întărite de fixativ.

– Ce faci ? întrebă ea încremenită.

– Îți vindec migrena, răspunse el ironic. Lacey se încordă, în timp ce șuvițele strălucitoare îi căzu în valuri pe umeri.

– Ah !

Ea ridică mâna ca să constate distrugerea totală a capodoperei create de Barbara.

– Oh, cum îndrăznești ?

– Da, îndrăznesc.

Fără să acorde cea mai mică atenție feței ei îmbujorate și nici lacrimilor de mânie care-i străluceau în ochi, el îi luă o buclă între degete.

— Ai părul moale ca mătasea, *pethi mou*... În loc să te mândrești cu acest lucru, tu îl chinuiești ca să pari mai în vârstă decât copilul care ești.

— Nu mai sunt copil! protestă ea, încăpățânându-se să uite temerile pe care i le cauzase deghizarea ei în femeie fatală.

— Chiar? întrebă el pe un ton sarcastic.

El îi lăsă părul lung să-i cadă pe umeri și cu o mână urmări linia pieptului ei, într-o rapidă mângâiere care i se păru că-i arde carnea. O trecu un fior lung și, zăpăcită cum era, ghici în râsul lui înăbușit că el era conștient de reacția ei. Mâna lui îi alunecă neiertător până la cutele făcute de bretelua care forma jumătate din corsaj și ea înlemni, stupefiată, privindu-l cu un aer scandalizat, îi timp ce el o dădea la o parte.

— Nu! strigă ea, străduindu-se să scape.

— De ce?

Avea vocea liniștită, dar de o senzualitate care-o tulbura tot atât cât și sincera admirație din ochii lui negri.

— Camera ta este acolo, și pot să-ți garantez că nimeni nu te va deranja.

— Mă insulți!

— Aș vrea să știu cum. Eu am acordat pur și simplu credit inteligenței tale, expunându-mi clar intențiile, în loc să te seduc cum aș fi putut s-o fac.

— Ești nebun!

Lipită de ușă, părea incredibil de tânără și fără apărare.

– Cred că precedentele tale cuceriri ți-au sucit capul, domnule Andreakis.

El râse.

– Ce exprimare demodată ! Dar cuceririle nu mă interesează. Docilitatea este ultima calitate pe care o caut când am o femeie în pat.

– Asta nu mă privește, spuse ea cu un fel de demnitate disperată. Și să nu speri că vei putea să mă seduci.

– *Andithelis, pethi mou,* murmură el.

Cum ea dădea să scape, el o prinse, sucindu-i brațele goale și o atrase cu o putere irezistibilă lângă trupul său robust. O lăsă câtva timp să se zbată fără succes în brațele lui, și apoi își lipi gura de a ei. Îi depărtă buzele cu o brutalitate senzuală care-i sfărâmă pentru totdeauna iluziile despre ceea ce trebuia să fie un sărut.

Când o lăsă, ea rămase un moment nemișcată, cu ochii speriați și fața palidă, apoi își puse mâinile pe buzele umflate și fugi. Dar se ciocni de Michelle, în capul scărilor.

– Lacey, de ce ai lipsit atât de mult ? Se încruntă, examinând-o pe fiica ei vitregă. Dumnezeule, ce-i cu părul tău ? Ce ai făcut ?

– Eu sunt vinovatul, spuse Andreakis, ieșind în calea ei fără grabă, cu fața impasibilă, în timp ce Lacey, ca prin ceață, se întreba dacă Michelle își închipuia umilitoarea lui îmbrățișare. Un leac suveran contra migrenei, care se transmite în familia noastră de generații.

În ochii lui era o strălucire de amuzament, ca și cum nici că-i păsa că Lacey fusese ofensată de purtarea lui. Ea se întoarse spontan spre mama ei

vitregă, dar protestul pe care urma să-l formuleze i se opri pe buze, când citi pe fața lui Michelle o expresie de triumf, de necrezut, dar de netăgăduit.

Lacey înțelese atunci de ce Nikos Andreakis îi spusese că nu-i deranjat. Michelle știa dinainte tot ce era de știut și-l aproba, ca și cum ar fi fost martoră la acea tulburătoare sărutare. Și Michelle probabil că ar fi aprobat și seducerea care ar fi venit după sărutare, dacă ea n-ar fi reușit să scape? Nu se îndoia de acest lucru.

Michelle zâmbi.

— Leacul se pare că a reacționat. Dar cred că ar trebui să te aranjezi puțin înainte să cobori. Te așteptăm să ne cânți la pian.

Lacey bâigui ceva de neînțeles și fugi în camera ei. Zece minute mai târziu, se privi în oglindă. Era ca și cum ceasul s-ar fi oprit, ca și cum tânăra fată slăbuță, în rochia ei decentă, albastră, cu părul blond dat pe spate, ar fi fost singura existentă în seara asta. Dădu cu piciorul rochiei negre de pe jos. Ezită o clipă apoi, năpădită iar de rușine și cuprinsă de mânie, luă rochia de pe jos și o sfâșie până ce țesătura delicată fu făcută fâșii. Nu o vor obliga niciodată să aibă acest rol umilitor, își promise ea.

De acum înainte, va juca acest joc după regulile ei. Dar fără să vrea, amintirea feței întunecate și necruțătoare a adversarului ei îi apărea în minte și își mângâie cu degetele, involuntar, gura pe care el o stăpânise.

La mănăstire, Maica Stareță afirmase întotdeauna că inocența unei fete tinere era cel mai bun mijloc de apărare, își spuse Lacey cu tristețe. Călugărița nu-și imaginase o situație în care această inocență era scoasă pe piață, pentru un bărbat ca Nikos Andreakis.

Oftă. Tot ce putea să spere era să reușească să-l evite și să nu mai fie niciodată singură cu el. Și apoi, el nu va rămâne o veșnicie la Kings Winston și în curând, nimic nu o va mai obliga să-l revadă.

CAPITOLUL III

A doua zi de dimineață, după o noapte agitată, Lacey se trezi devreme. Îmbrăcă niște blugi vechi, un pulovăr gros, cobori fără zgomot, își luă în trecere o haină și ieși pe ușa de serviciu. Avea impresia că este o fugară, dar o hotărâre irevocabilă o însuflețea : își va petrece ziua muncind cu prietena ei Fran Trevor la clubul de echitație al acesteia.

Își dădea seama că Nikos Andreakis îi spusese mamei ei vitrege că ea se angajase să-și petreacă ziua cu el ; dispariția ei ar putea provoca mai târziu o scenă, dar nu voia cu nici un preț să mai suporte ore în șir de intimitate cu acest bărbat de care se temea.

Da, era obligată să recunoască în sinea ei că Nikos o înspăimânta. Violența pe care o ascundea sub poleiala omului de lume o tulbura în mod straniu.

În ajun, în timp ce cânta la pian, îi simțise ochii întunecați și misterioși fixați asupra ei și, destul de bizar, această privire o făcuse să cânte mai bine ca niciodată.

De obicei detesta să se dea în spectacol după un dineu, ca o fetiță pe care o pui să cânte „cea

mai bună bucată". La cererea tatălui ei, ea cântase „Nocturna" de Chopin, care-i solicita toată virtuozitatea și pe care o interpreta cu o oarecare înflăcărare. Ea nu-l privise pe Nikos Andreakis să-l vadă cum aplaudase alături de ceilalți invitați care puțin după aceea au plecat.

Michelle nu făcuse nici un comentariu despre schimbarea rochiei și, spre marea ei ușurare, nu venise în cameră s-o întrebe ce se întâmplase de fapt între ea și Andreakis. Pentru Michelle seara fusese un succes.

Lacey se întreba cu tristețe dacă tatăl ei fusese pus la curent cu proiectele nevestei sale, și dacă i le aprobase. Era îngrozitor de dureros să creadă că el putuse să accepte așa ceva, s-o vadă participând la un târg sordid bazat pe farmecele ei, ca să salveze Vernon-Carey de la faliment ; Lacey era sigură că doar disperarea putea să-l ducă în stare să accepte acest demers.

Aceste gânduri deprimante o preocupară în cele zece minute de mers până la centrul hipic situat la marginea satului Kings Winston.

Când Fran își făcu apariția cu ochii grei de somn, Lacey deja adăpase cinci cai și trei ponei și pregătise cafeaua în biroul lui Fran. Aceasta nu-și ascunse uimirea văzând-o.

– Trebuie să fii făcută din oțel, spuse ea. Aș fi pariat că vei dejuna în pat, în dimineața asta, ca să-ți recapeți forțele necesare expediției cu miliardarul tău.

– Nu este miliardarul meu, ripostă Lacey. Și nici nu se pune problema să ies cu el. L-am văzut deja destul.

– Hmm. La fel gândește și el despre tine ?

– Nu știu, spuse Lacey cu o dezinvoltură de care nu s-ar fi crezut în stare. Dar, dacă are nevoie de un ghid, mă tem că va trebui să se adreseze biroului de turism. Eu nu mai sunt disponibilă.

– În orice caz, ajutorul tău îmi va fi prețios. Acești clienți de la han vin la ora zece și am și un elev azi după-amiază. Alan trebuia să fi venit, dar Domino fată astăzi. Dacă ai chef să ieși cu noi în dimineața asta, mi-ar conveni. Turiștii nu sunt începători.

Lacey acceptă cu dragă inimă. Își dorea să fie cât mai departe posibil când cei de acasă se vor întreba unde este și o dimineață petrecută în pădure o va pune la adăpost de căutări.

În timpul celor două ore care urmară, ea pregăti caii. Trebuia să-i hrănească, să le verifice potcoavele, să-i panseze, și de asemenea să curețe cu grijă fiecare boxă, ca și materialul care va fi folosit.

În timp ce ele înșeuau caii, Fran îi spuse :

– Într-adevăr, trebuie să angajez un ajutor cât mai curând. Nu pot să contez la infinit pe prieteni și pe părinții mei.

– Ai pe cineva în vedere ? întrebă Lacey.

– Ei bine, discutam cu John Palmer, alaltăieri, și el mi-a spus că cea mai tânără fată a lui, Marion, se va plictisi de moarte în acea școală de secretariat unde voia să se înscrie. Este o fată drăguță și amabilă.

– Ai fi putut găsi ceva mai rău, aprobă Lacey. Aș dori să te ajut mai mult.

– Oh, scumpeteo, deja faci prea mult. Și chiar dacă o angajez pe Marion, tu vei fi întotdeauna

binevenită dacă vei avea chef să vii aici. Dar tu ai viața ta și nu poți să fii mereu la dispoziția mea.

— Deocamdată, viața mea nu mă prea solicită, declară Lacey, strângând o chingă.

— Asta este o declarație pentru o fată care nu are încă optsprezece ani !

Lacey oftă.

— Știu că poate să ți se pară ridicol, dar nu am nici cea mai mică idee despre cariera pe care aș putea s-o aleg... și nu știu dacă aș fi lăsată s-o fac conchise ea.

— În locul tău, nici nu m-aș chinui prea mult. Nu cred nici o clipă că vei rămâne toată viața la King Winston, dacă de asta te temi.

Există desigur și destine mai rele, replică Lacey cu veselie forțată.

— Asta este și părerea mea, declară Fran privind cu afecțiune spre grajduri. Dar nu te cred făcută pentru o asemenea existență.

Lacey răspundea la telefonul din birou când o auzi pe Fran strigând-o. Presupuse că sosiseră turiștii de la han și luă din cuier o casketă de jocheu înainte de a ieși în curte.

O mașină era oprită la poarta care dădea în drum. Era o mașină mare sport, mult prea luxoasă, gândi Lacey, ca să aparțină familiei numeroase care-o ajuta pe Fran. Și, cu consternare, văzu portiera deschizându-se. Cel care puse piciorul jos era Nikos Andreakis.

Cu capul gol, într-o haină de piele peste un pulovăr cu gulerul întors, el părea, în lumina palidă a dimineții, că întrupează forța virilă care-o impresionase pe Lacey în dimineața primei lor întâlniri.

– Cred că este turistul tău, murmură Fran.

Grecul înaintă spre cele două prietene și se înclină în fața lor.

– *Kelimara thespoinis.* Regret că te privez de ajutorul... fetei voastre de la grajd, dar are deja un angajament cu mine, i se adresă el lui Fran.

Neobrăzarea lui o lăsă pe Lacey fără grai. Doar nu-și imagina că va merge după el ca un cățeluș după tot ce se întâmplase între ei ?

– Oh, probabil că Lacey a uitat. Nu prea are ținere de minte.

– Și clienții tăi de la han ?

– Mă voi descurca singură. Pleacă și încearcă să te distrezi.

Lui Lacey îi venea să urle de furie. Dar intenția ei de a-l anunța pe Andreakis că nu dorește să meargă cu el fu pe loc desființată. Un break mare intră în curte și se opri. Acesta aducea familia de turiști de la han, care sosea la timp pentru lecția de echitație și Lacey surprinse privirea lui Fran, care-o ruga să nu facă cumva o scenă în fața noilor-sosiți.

Cu toată demnitatea de care era în stare, se duse la birou să-și ia haina și apoi se îndreptă spre mașina sport lângă care stătea Andreakis cu portiera deschisă. Își stăpâni gestul de a-i îndepărta mâna când el o ajută să urce, și toată atitudinea sa exprima o ură mută, în timp ce el se așeza vioi la volan și pornea motorul.

Motorul puternic făcu să se audă un zgomot surd și în ciuda voinței sale Lacey simți o stranie exaltare. Tatălui ei nu-i plăceau mașinile sport și

ea nu se urcase niciodată într-o astfel de mașină.

Nu putu să nu admire măiestria cu care el șofa în timp ce treceau pe sub poartă ca să se angajeze pe drumul ce ducea la Kings Winston. Hotărârea ei să păstreze o liniște dispreţuitoare cât mai mult timp posibil cât va fi cu el, nu rezistă prea mult.

– Unde mergem ?

– Să dăm o raită pe coastă. Ar fi păcat să nu profităm de o asemenea zi frumoasă.

– Dar nu trecem mai întâi pe acasă ?

– Nu.

El se dădu la o parte ca să facă loc unui camion.

– De ce am face-o ?

Lacey îl privi cu ciudă.

– Dar aș vrea să mă schimb, protestă ea. Astea sunt niște haine vechi, și, în plus, miros a grajd.

El îi zâmbi în retrovizor.

– Se poate, *pethi mou*, dar tu ai vrut-o. Dacă voiai să miroși a trandafiri, de exemplu, ți-ai fi petrecut dimineața în alt mod. Mi-ai promis că mă însoțești, și, dacă toaleta ta nu-ți place, este greșeala ta.

Ea l-ar fi mușcat cu bucurie. Tentativa ei stângace de a-și recăpăta libertatea nu servise la nimic, gândi cu amărăciune. Nu obținuse decât privilegiul îndoielnic ca să-și petreacă ziua sub aspectul unei școlărițe neglijente. Dacă el ar fi căutat deliberat să-i dea un complex de inferioritate, n-ar fi putut s-o facă mai bine.

Privind în fața ei, foarte nervoasă, în timp ce ieșeau din sat, ca s-o ia pe drumul ce ducea spre mare, Nikos Adreakis se mulțumi să înainteze cu aceeași viteză, contemplând peisajul. Cu un alt partener, își spuse Lacey cu ciudă, ar fi fost o adevărată partidă de plăcere. Ar fi sugerat să lase mașina ca să meargă să vadă vechea biserică saxonă de la Cranham, sau să exploreze ruinele casei, mai depărtată de drum, părăsită de mulți ani pentru că era considerată a fi bântuită de fantome și nimeni nu voia să stea în ea. Pentru moment, ea îi răspundea monosilabic, sau deloc și el tăcu.

Mergeau de aproape o oră, când el încetini și-i făcu semn că va întoarce ca să intre în curtea unui han mic și vechi dar fermecător.

— Putem să luăm o cafea aici, spuse el, oprind motorul.

Lacey era uimită. Știa bine acest han, dejunase de multe ori aici cu tatăl ei, în timpul vacanțelor, și proprietarii le erau ca niște amici. Ce vor crede ei văzând-o în blugii pătați și pulovărul prăfuit.

— Eu te voi aștepta aici, spuse ea repede.

— Este așa de rea cafeaua aici ?

— Oh, nu, este excelentă. Dar mie nu mi-e sete.

— Minți foarte prost !

El coborî și deschise portiera.

— Vino cu frumosul, dacă nu vrei să te forțez.

Lacey îi aruncă o privire mânioasă, dar se supuse. Au fost serviți în hol, unde niște fotolii confortabile se grupau în jurul unor mese joase. Focul ardea în șemineu. Lacey nu-l cunoștea pe chelner și se hotărî că ar putea să aibă noroc să-și bea ca-

feaua și să iasă din han fără să fie văzută de familia Henderson. Își goli ceașca dintr-o dată și-și arse limba, ceea ce se adăugă celorlalte umilințe.

– Pari tare grăbită, observă Nikos Andreakis, turnându-și o a doua ceașcă de cafea. Dar tot timpul este al nostru, chiar dacă am plecat târziu. Spune-mi, unde ți-ar plăcea să prânzim ?

– Mi-e indiferent.

El își încruntă sprâncenele.

– Răspunzi ca un copil prost-crescut.

– Scuză-mă, răspunse posomorâtă. Dar nu-mi place să ies în evidență și nici nu sunt îmbrăcată să merg într-un restaurant.

– Fără îndoială. Dar poate că voiam să-ți dau o lecție.

– Ce lecție ? lansă ea cu un aer sfidător, iritată de tonul ironic al grecului.

– Nu te juca cu mine, decât dacă știi să pierzi cu eleganță.

– Nu fac nici un joc cu dumneata, domnule Andreakis, răspunse ea cu răceală.

– Cu atât mai rău, căci îmi place să câștig. Mi-ar face mare plăcere dacă mi-ai folosi numele mic.

– Nu !

Ea se dădu înapoi atât de violent de parcă el ar fi pus mâna pe ea.

– De ce ?

Lacey ezită puțin.

– Deoarece consider că relațiile noastre nu sunt destul de intime ca să justifice o astfel de familiaritate, spuse ea dur.

Își regretă imediat vorbele când văzu pe buzele lui un zâmbet sarcastic.

– Eu sunt dispus să devin destul de intim cu tine dacă asta dorești. Dar sunt surprins, mărturisesc, că dorești să ajungi la o astfel de situație doar ca să-mi spui pe numele mic, pur și simplu, Nikos.

– Știi foarte bine că nu asta voiam să spun, zise ea indignată.

– N-ar fi mai simplu să încheiem această discuție și să faci ce-ți spun ?

– Poate. Dar nu mi se pare că ar fi un motiv întemeiat ca să mă supun.

– Și ce înțelegi tu prin motiv întemeiat ? o întrebă trăgând din țigară.

„Să te iubesc", ar fi vrut ea să spună, dar își opri cuvintele la timp, ca să nu mai ofere o nouă țintă pentru săgețile lui.

– Nu pot să-mi imaginez nici unul, murmură ea în sfârșit, ca și cum această tăcere prelungită amenința să devină jenantă.

– Nici chiar dorința fermă a părinților tăi ?

Vocea lui avea o blândețe înșelătoare și îl privi cu neliniște.

– Nu înțeleg.

– Nu ? spuse el cu un zâmbet neplăcut. Atunci, eforturile tale să mă seduci aseară, rochia aceea, parfumul, toată purtarea ta, nu făceau parte dintr-un program care să mă convingă să salvez banca din situația în care se află ? Dacă am interpretat greșit situația, îți cer scuze.

Ea nu reacționă imediat dar își puse încet ceașca pe masă, încercând să-și ascundă revolta. Sim-

ţea o mare umilinţă, pentru a fi consimţit să joace un rol în această manevră şi a şi eşuat. Ea făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să-şi ajute tatăl, dar se pare că nu fusese suficient. Cât de proşti au fost să-şi închipuie că ar putea arunca cu praf în ochii unui om ca Nikos Andreakis ! Lacrimi de ruşine îi umplură ochii. Încercă să zâmbească, să trateze toată această poveste ca pe o glumă.

– Aceste amabilităţi erau deci cusute cu aţă albă ? întrebă ea.

– Nu numai ale tale.

– Îmi dau seama.

Ea tăcu un moment.

– Nu-ţi cer să mă scuzi, domnule Andreakis... Dar îl iubesc pe tatăl meu şi aş face orice pentru el.

Tăcu şi roşi. Ar fi fost mai bine să nu fi spus nimic, în loc să facă o naivă şi stupidă tentativă ca să-i câştige simpatia. Că vorbise sincer, asta nu-l impresiona pe un om ca Andreakis, gândi ea. Acum era imposibil să mai creadă şi să spere că el va veni în ajutorul tatălui ei. Din contră, îşi putea închipui cu ce plăcere diabolică îl va refuza. Îi spusese chiar el că-i place să câştige. Victoria asta nu-l va costa scump.

– Plecăm ?

El îşi goli ceaşca şi o aşeză pe tavă. Lacey îl privea, stupefiată.

– Unde ?

– Pe coastă, cum am plănuit, dacă-ţi mai aminteşti.

Se ridică şi-şi îmbrăcă haina de piele.

– Cred că mi-aş dori mai mult să mă întorc acasă.

— Oh, nu mă îndoiesc de asta, răspunse el rece. Dar mi-ai promis o zi în compania ta și intenționez să te fac să-ți ții promisiunea.

— N-am crezut că tovărășia mea poate să-ți fie atât de agreabilă.

Statura lui înaltă, felul în care o domina, o înfricoșau. Ele îi aminteau de noaptea precedentă, când fusese dezarmată și mânuită ca o păpușă de mâinile lui.

— Cred că trebuie să aflu ce ești, îi zise el cu o privire întunecată. În ultimele douăzeci și patru de ore, am întâlnit o cameristă obraznică, o seducătoare novice și o școlăriță răsfățată. Care se apropie cel mai mult de cea reală, mă întreb.

Tăcu, dar cum Lacey nu răspundea, reluă :

— Bănuiesc că fata care a cântat la pian pentru noi toți și apoi a fugit. Îți place mult muzica ?

— Am vrut să-i consacru viața, șopti ea. Tăcu, furioasă că-l lăsase să-i pătrundă amărăciunea.

— Îți plac himerele, *pethi mou*. Într-o zi, va trebui să te interesezi de lumea reală. Ea nu este poate atât de îngrozitoare cum o crezi. Permiți ?

Ea îl lăsă cu stângăcie s-o ajute să-și pună mantoul și el adăugă pe un ton ironic pe care ea îl detesta :

— În plus, n-ar trebui să ai această dorință de a scăpa de mine. Nu te-ai gândit că aș mai putea fi convins să-l ajut pe tatăl tău... dacă îmi convine târgul ?

Lacey îl privi cu răceală.

— Și dumneata te-ai gândit, domnule Andreakis, că acesta este motivul pentru care nu vreau să rămân niciodată singură cu dumnetata ? Aseară,

am comis o greșeală pe care o voi regreta mereu. Dar mă insulți dacă crezi cumva că sunt dispusă să persist în această eroare.

El zâmbi oarecum straniu.

– Totul este diferit în plină zi. Dacă vrei să știi, regret și eu acest incident, dar din alte motive.

Ea simți cum obrajii i se aprind în timp ce se îndreptau spre ușă. Sensul vorbelor lui îi sărea în ochi și se necăji.

El regreta că n-o sedusese în sensul propriu al cuvântului. Nu pentru că ar fi avut pentru ea un sentiment sincer. Oh, nu, ci pur și simplu pentru că, așa cum declarase, îi plăcea să câștige.

Ea sperase, contrar tuturor evidențelor, că el își va schimba părerea și, în fața ostilităților pe care ea o manifesta, o va duce înapoi acasă, dar el porni pe drumul spre coastă. Se întrebă chiar dacă reușise oare cineva vreodată să-l sfideze sau să-l deturneze de la un proiect, ceea ce i se părea extrem de puțin probabil. Ea îl privi în voie și-i observă gura dură și bărbia voluntară. Semăna cu un vultur negru, sumbru și necruțător, se gândi ea, mustrându-se că se lăsa dusă de imaginație. El era doar foarte diferit de puținii bărbați pe care-i cunoscuse ea, de la tatăl ei ponderat din fire până la Alan, mai curând timid.

Îi fu ciudă pe el că nu căuta să angajeze din nou o discuție. Îi dădea dreptate până la un punct. Era mult mai ușor să nu discuți cu el.

În mașină era cald și ochii începură să i se închidă. Încercă să reziste somnului și-și impuse să se țină dreaptă. Dar noaptea agitată și orele petre-

cute la clubul hipic o epuizaseră şi până la urmă o răpuse somnul.

Când se trezi, maşina stătea pe loc şi era singură. Îşi dădu părul de pe faţă ca să vadă mai bine prin parbriz. Constată că maşina era trasă în afara drumului, pe un teren cu multă iarbă, care ducea la dune.

Nikos Andreakis nu se vedea pe nicăieri şi după o scurtă ezitare, Lacey deschise portiera şi coborî.

Aerul tare şi proaspăt, după atmosfera închisă din maşină, şi vântul sărat care o întâmpină îi risipiră moleşeala. Merse cu un pas vioi până la vârful dunelor şi regretă că nu-şi luase ochelarii, ca să-şi protejeze ochii de nisipul spulberat de vânt, şi o eşarfă cu care să-şi lege părul.

Promisiunilor de dimineaţă le urmase un cer cenuşiu şi nori ameninţători de ploaie. Marea era gri şi agitată, cu valuri înspumate în depărtare. Nikos era pe malul apei, cu spatele la ea şi la plaja goală, şi contempla orizontul.

Îi trecu un gând involuntar prin cap: „Pare atât de singur!" şi îşi făcu mâinile pâlnie ca să-l strige dar le desfăcu imediat când îşi dădu seama ce era să facă. Sau mai era pe jumătate adormită, sau era proastă, îşi zise ea cu mânie. Şi apoi, o apucă pofta să se justifice, vântul i-ar fi dus vocea şi el n-ar fi auzit-o.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, el se întoarse spre ea, o privi şi ridică mâna ca s-o salute. Încet şi cu regrete, Lacey îi făcu semn dar, cum el începea să măsoare plaja cu paşi mari, ea se întoarse şi fără să se gândească la nisipul umed, începu să alerge. Acesta îi fugea de sub picioare, şi încercă

să se apuce de o tufă de iarbă mai înaltă dar simți cum alunecă ridicol, pe jumătate acoperită de nisip, până la plajă. Înainte ca ea să poată ieși de sub nisip, el era deja lângă ea și cu mâinile lui solide, o ridică și o repuse pe picioare.

Își scrântise glezna în cădere și se strâmbă când puse piciorul pe pământ.

– S-a întâmplat ceva rău ?

– Nu-i nimic. Trebuia să fiu mai atentă.

– Nu-i putea spune că avea o dorință nebună să fugă, să dispară, dar resentimentul ei se topea, văzându-l în genunchi ca să-i pipăie glezna cu abilitate.

– Nu este fractură, declară el. Se ridică și-și scutură nisipul de pe pantaloni.

– Și eu credeam la fel, spuse ea rece.

– Vrei să te duc până la mașină ?

– Nu ! strigă ea cu turbare, furioasă că vedea aprinzându-se o luminiță ironică în ochii grecului.

– Era doar o ofertă cavalerească, *pethi mou*. Dunele astea nu sunt deloc un cadru ideal pentru zbenguieli amoroase. Nu riscai nimic dacă mi-o acceptai, te asigur.

Ea trebui să recunoască faptul că simțea un fel de fericire să se sprijine de brațul lui ca să coboare panta și să meargă șchiopătând până la mașină. Se așeză ușurată, aproape căzând pe scaunul confortabil.

– Sper că accidentul nu ți-a tăiat pofta de mâncare, spuse el, așezându-se la volan.

– Nici nu mi-era foame.

– Atunci, va trebui să te uiți la mine cum mănânc.

Lacey era tare hotărâtă să nu mănânce, dar hotărârea ei slăbi când, o dată ajunși în satul de pe cealaltă parte a golfului, el parcă mașina în fața restaurantului care afișa meniuri foarte simple.

Amorul-propriu pierdu din importanță în fața bolurilor cu supă care le erau aduse și sandvișurilor cu jambon, pui și salată verde, totul servit cu castraveciori delicioși.

Satisfăcută, Lacey se lăsă pe speteaza scaunului de lemn și murmură cu un suspin de satisfacție :

— A fost minunat !

— Ce ușurare ! Mi-ar fi fost rușine să te duc la tatăl tău și înfometată și rănită.

Ea îi ignoră tonul sarcastic și-și turnă sucul de roșii. Aproape uitase că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să le spună totul și lui Michelle și tatălui ei : eforturile lor de a-l convinge pe Nikos Andreakis să ajute financiar Vernon-Carey eșuaseră.

O trecu un fior când își aminti cu câtă insistentă se declarase Michelle gata de orice ca să salveze banca de la faliment. Reacțiile probabile ale mamei sale vitrege, când va afla de insuccesul micii comedii din aiun, o înfricoșau. Și ea va fi făcută vinovată, nu fără motiv, gândi ea tristă, pentru că nu va putea să se dezvinovățească. Nu fusese capabilă să joace rolul pe care i-l încredințase Michelle. Aproape toate colegele ei de la mănăstire s-ar fi descurcat mai bine.

— Ce se întâmplă ?

Smulsă din gândurile ei, se simți jenată de privirea strălucitoare a lui Andreakis.

— Nimic...

El oftă.

— De ce minți ? Fața îți exprimă întotdeauna gandurile, și văd că ești îngrijorată. Și să nu-mi spui că prezența mea este cea care te deranjează. Acum o clipă, te simțeai foarte bine.

— Ți-am spus... n-am nimic, repetă ea cu încăpățânare și văzu cum el își strânge buzele cu mânie.

— *Poli kato*, spuse el cu răceală.

Își bagă apoi mâna în buzunarul de la haină ca să-și scoată portofelul. Lacey se întoarse și se uită pe geam. Acum ploua. Vremea se potrivea cu propria ei durere și cu furtuna care-o aștepta la întoarcerea la Kings Winston.

*
* *

În picioare în fața ferestrei din salon, Lacey privea cum se lăsa înserarea. Cântase o oră la pian, încercând să-și exerseze degetele cu game și exerciții, dar, descurajată, sfârși prin a le abandona.

Interogatoriul de care se temea atât nu avusese loc până acum. Când se întorsese cu Nikos Andreakis, după o lungă plimbare făcută aproape în întregime pe tăcute, ea descoperise că Michelle plecase cu mașina la cumpărături la Westford, în timp ce Sir James se odihnea în camera lui, urmând recomandările medicului său.

Lacey știa că în absența mamei sale vitrege, ea trebuia să-i țină locul în rolul de gazdă și să aibă grijă ca invitatul lor să nu se simtă neglijat. Dar gândul că avea de petrecut câteva ore singură în compania lui, o îngrozea.

Probabil că și el împărtășea același sentiment căci nu reacționă în nici un fel când îl anunță că urcă la ea în cameră să facă un duș și să se schimbe.

El nu fu prezent nici la ceai, pe care doamna Osborne l-a servit în salon. Tatăl ei nu venise s-o vadă, și, la întrebările lui Lacey, doamna Osborne răspunse că, probabil, amândoi erau în salonul de biliard.

În timp ce-și plimba degetele pe clapele pianului, Lacey nu înceta să se întrebe dacă va mai avea mult timp pian. Dacă Vernon-Carey dădea faliment, cum se preconiza acum, părinții ei vor pierde totul și se înțelege că și casa aceasta în care se născuse. Acest gând o tortura, dar nu-l putea îndepărta.

Se simți salvată când sună telefonul și o smulse din gândurile ei triste. Recunoscu vocea lui Alan.

— Lacey ? O veste mare. Domino a fătat... o mânză. Nu vrei să ieși cu mine astă-seară să sărbătorim evenimentul ? Nu prea sunt în bani dar pot să-ți ofer o cină la noul restaurant chinezesc din Westford, dacă te tentează.

Lacey nu avea deloc chef să serbeze ceva, dar bucuria lui Alan o împărtăși și ea. De altfel, ar fi fost fericită să scape de atmosfera apăsătoare care domnea în casă... ca o așteptare a unei catastrofe... Și apoi, ar mai întârzia momentul inevitabil în care va fi întrebată de ce au eșuat planurile de salvare a averii familiei, planuri făcute de mama ei vitregă.

Alan, bucuros că acceptase să iasă cu el, îi propuse să treacă s-o ia peste o oră.

Lacey hotărî să rămână îmbrăcată așa cum era, într-o rochie verde cu mâneci lungi. Va urca să se machieze puțin și să se coafeze !

Când se îndreptă spre scară, tatăl ei, în picioare în pragul biroului său, o strigă :

– Lacey, scumpa mea, pot să-ți vorbesc un minut ?

– Bineînțeles.

Intră în birou și închise ușa după ea.

– Sunt puțin grăbită. Alan vine să mă ia spre ora șapte și trebuie să mă pregătesc.

– Tânărul Trevor ? spuse el cu un aer ușor disprețuitor. Nu știam că ieși cu el.

– Tocmai a sunat, răspunse Lacey, uimită. Nu te deranjează, sper ? Am ieșit deseori cu el. Și apoi, este un vechi prieten.

– Nu, dar...

Sir James își frecă bărbia cu un gest pe care Lacey îl știa, gest care trăda neliniște. I se strânse sufletul.

– Dragul meu tată, așază-te. Sper că nu ești prea surmenat.

Tot vorbind, ea observă sticla de whisky și un pahar aproape gol.

– Whisky după-amiază ? Știi ce ți-a spus doctorul, tată ?

– La dracu' cu doctorul ! Dacă simt nevoia să beau un whisky, voi bea.

Lacey oftă. Ea știa că nu trebuia să discute cu tatăl ei în contradictoriu, dar el făcea uneori ca lucrurile să fie foarte dificile.

– Și de altfel, nu te-am chemat ca să discutăm despre obiceiurile mele zilnice, reluă el, pe cale de a se înfuria. În această după-amiază s-a petrecut un eveniment pe care trebuie să-l afli imediat, căci tu ești persoana implicată.

– Știu ce s-a întâmplat, tată, declară Lacey neobișnuit de calmă. Îmi pare rău de întorsătura luată aseară, dar era inevitabil...

– Despre ce vorbești ? întrebă el ușor iritat. Eu am găsit că totul a mers bine și trebuie să-ți mărturisesc, Lacey, că sunt extrem de mândru de tine. Rochia aceea era puțin cam îndrăzneață, dar presupun că mama ta vitregă și cu tine știți foarte bine aceste chestiuni.

Lacey îl privi cu gura căscată.

– Dar tată, a fost un eșec total, un adevărat dezastru ! Nu l-am convins pe domnul Andreakis nici o clipă. El știa că-mi displace și și-a dat osteneala să mă umilească. A încercat să-mi facă curte ! adăugă ea, cu gâtul uscat.

– O reacție destul de naturală, date fiind împrejurările, comentă tatăl ei, sec.

Lacey, stupefiată, îl văzu că zâmbește. El știa ce complotase Michelle. Înaintă spre el.

– Ce încerc să-ți spun, este că el știa aseară că eu îi jucam o farsă și că încercam să-l farmec în interesul tău. Dar n-a prins. Vernon-Carey poate să dea faliment, lui nu-i pasă. Știu lucrul acesta. Nu este nevoie să-mi ascunzi adevărul.

Aerul amuzat al tatălui ei o puse pe gânduri și se întrerupse.

– Oh, scumpa mea Lacey ! Nu mă miră că Andreakis îți găsește delicioasă inocența.

– Inocența mea ? Ce vrei să spui ?

– Andreakis și cu mine am avut o discuție lungă în această după-amiază. Cred că nu trebuie să-ți mai faci griji pentru Vernon-Carey. Publicul își va recăpăta încrederea când va ști că Nikos

Andreakis o să devină un membru al familiei și chiar membru în consiliul de administrație.

– Un membru al familiei ? repetă ea, paralizată de groaznica presimțire în care ea refuza să creadă.

– Oh, știu că încă nu ți-a spus. Dar s-a condus după tradiția din țara lui. Căsătoriile aranjate mai sunt la modă și azi în Grecia.

– Nu înțeleg.

Ea mințea și încerca să respingă semnificația evidentă a spuselor tatălui său.

– O să vedem, scumpo !

El îi zâmbi tandru, dar era puțin nervos.

– Nu este nevoie să pun eu punctul pe i. Andreakis ți-a cerut mâna, în schimbul unei investiții masive în bancă. Va avea un loc și în consiliu.

Toată camera începu să se învârtească cu ea, și, ca să nu cadă, se sprijini de fotoliu. Se auzi strigând „nu !" și-l văzu pe tatăl ei cum roșește de furie.

– Nu ? Ești nebună, fetițo ? El ne aruncă un colac de salvare și tu vrei să i-l azvârli în față ?

– Dar nu pot !

Lacey plângea, lacrimile curgându-i fără oprire pe obrajii palizi.

– Nu mă poți obliga să fac așa ceva, te rog ! Promite-i orice, tot ce va dori, dar nu pe mine !

- Eu nu vreau nimic altceva ! lansă tatăl ei cu voce explozivă, după care tăcu brusc.

Se târî până la fotoliul cel mai apropiat și se lăsă să cadă greu în el.

– Tată, ești bolnav ! strigă Lacey și îngrijorarea o făcu să-și uite propria disperare.

— Te miră ? El ne oferă o soluție la toate problemele noastre, și, din motive pur egoiste, tu ne lași să riscăm ruina și dezonoarea.

Lacey îngenunche lângă fotoliul tatălui ei, ale cărui cuvinte aveau în sufletul ei un ecou sinistru. „Ruina și dezonoarea... rațiuni egoiste." Dar cu ce preț va trebui să le plătesc, gândi ea înăbușindu-și un hohot de plâns.

— Tu nu înțelegi, se bâlbâi ea.

— Sigur că nu. Bunătatea divină îți propune genul de viitor la care visează toate fetele și tu nici nu vrei să auzi de el. Ce-i reproșezi ?

Ea se uită trist în jos la covor.

— Este un străin... Și... mi-e frică de el.

Se lăsă liniștea. Tatăl ei reluă :

— Natural, îți va lăsa timp să-l cunoști mai bine. Nu este un barbar. Frică de el... pe legea mea, adăugă tatăl ei cu subînțeles, el este foarte conștient de tinerețea ta și de lipsa ta de experiență. Va ține cont de asta, sunt sigur.

„Cum să-l cred ?" se întrebă ea. Își amintea cu groază de gura lui dură care o zdrobise pe a ei, de forța crudă a mâinilor și a brațelor lui.

— Dar de ce eu ? El trebuie să cunoască în Grecia o duzină de fete tinere din care să-și aleagă o soție.

— Ah, dar el nu este grec decât pe jumătate, precizâ tatăl ei. Mama lui era americancă.

— Da ?

— Are o soră mai mică, pe jumătate americancă, la fel ca el. Înainte să moară, mama lor i-a scris surorii sale s-o crească pe cea mică în California. Tatăl lui Andreakis a consimțit cu regret, dar a fost o greșeală. După Andreakis, mătușa surorii

lui a lăsat-o să facă tot ce voia. Acum câtva timp, Andreakis a câştigat procesul şi a obţinut tutela surorii sale, pentru că acum are cincisprezece ani. Ea a încercat să intre într-un fel de sectă şi fratele ei a putut să dovedească faptul că mătuşa ei nu-şi exercita autoritatea necesară. Fata va sta cu el de acum înainte, în vila lui, pe insula Theros.

— Ea are toată simpatia mea, murmură Lacey cu amărăciune.

— Andreakis crede că o tânără de vârsta ta poate s-o influenţeze pe sora lui mai mult decât cineva mai în vârstă, care s-ar putea să n-o înţeleagă.

— Dar dacă vrea doar o doamnă de companie pentru sora sa, de ce nu m-aş putea oferi doar pentru asta ? Aş îndeplini cu plăcere acest rol până când ea va fi de vârsta măritişului, când va avea bărbatul pe care l-a şi găsit pentru ea, nu mă îndoiesc.

— Nu fi proastă, aruncă Sir James cu o privire severă. Nu acesta este singurul motiv pentru care te-a cerut de nevastă. Doar nu eşti oarbă, Lacey. Tu eşti o fată foarte drăguţă şi vei deveni o femeie seducătoare. Este natural ca el să te dorească doar pentru sine.

Ea se înfioră, imaginându-şi destinul pe care-l va avea ca soţie a lui Andreakis.

— Îmi trebuie timp ca să reflectez.

— Natural.

După un moment de linişte, tatăl reluă :

— Nu este nevoie să insist, Lacey, asupra importanţei pe care o are această decizie pentru noi. Nu numai pentru mama ta vitregă şi pentru mine, dar şi pentru bancă. Soarta multor oameni depinde

de răspunsul tău, draga mea. Şi tu ştii bine că înainte de toate mă gândesc la interesul tău. Nu mai are de ce să te preocupe o carieră. Eu voi fi fericit să ştiu că există cineva care să-ţi asigure o viaţă uşoară, acum când eu nu pot să-mi permit aşa ceva pentru prea mult timp.

Lacey îl privi consternată. El nu se îngrijise niciodată de sănătatea lui ; pentru prima oară lăsa să se înţeleagă că este bolnav. Dar ea îl cunoştea prea bine ca să-l mai enerveze şi cu alte întrebări...! Se ridică.

— Mă voi gândi la toate astea, tată. Dar îmi trebuie timp. Acum, urc să mă pregătesc ; Alan trebuie să apară.

— Tot mai consideri că trebuie să-ţi petreci seara cu el ? întrebă tatăl ei, încruntat. Nu găsesc acest lucru rezonabil.

— Crezi că s-ar putea să nu-i placă viitorului meu logodnic ? ripostă Lacey cu un zâmbet de gheaţă. I-am promis lui Alan că-mi petrec seara cu el, înainte să ştiu toată această poveste şi domnul Andreakis pretinde că promisiunile trebuie respectate. Va trebui deci să înţeleagă.

Îl sărută uşor pe tatăl ei înainte de a ieşi. O singură dată, se sprijini de uşă şi închise ochii. Îi trebuia timp. Timp să reflecteze, dar şi să caute o cale de salvare.

CAPITOLUL IV

— Dar asta este o barbarie ! declară Alan. Este de neimaginat în epoca noastră. N-o să te supui la așa ceva !

Lacey își mușcă buzele, ușurată că restaurantul era aproape gol și că nimeni nu putea să audă ce discutau ei la masă. Regreta de a fi ales un loc public ca să-l pună pe Alan la curent cu proiectele lui Andreakis, dar el își făcuse atâtea planuri ca s-o distreze încât ea găsi că este mai cinstit să i se spovedească și să nu-i dea prea multe speranțe. Oricum, nu era sigură că dorea să se lase complet acaparată de Alan. Nu-și putea imagina relații mai intime între ei doi, decât o agreabilă camaraderie care-i unea acum.

Nu i-a putut povesti lui Alan decât jumătate din poveste. Situația prezenta mai multe elemente critice, cel mai important fiind Vernon-Carey, pe care ea nu trebuia să-l abordeze...

— N-am hotărât încă ce voi face. Trebuie să reflecte: serios...

— Găsesc că este inutil să mai reflectezi, decretă Alan. Se poate ca asta să fie maniera grecească de a regla conturile, dar nu și a voastră.

Sunt surprins de ceea ce ţi-a spus tatăl tău. El nu poate accepta să te căsătoreşti cu un străin.

– Andreakis nu este decât pe jumătate grec! Mama lui era americancă.

– Se poate, dar asta nu justifică soluţia lui de a te găsi pe tine capabilă s-o împiedici pe sora lui să facă prostii. Consider că o cumnată grecoaică, puţin severă, ar fi mult mai indicată. Ce influenţă ar putea avea asupra ei o fată de vârsta ta ?

– Probabil că nici una. Dar el crede, fără îndoială, că o grecoaică, criticându-i faptele şi gesturile, ar contraria-o imediat.

Alan o privi cu un aer bănuitor.

– Dacă n-ar fi fost totul atât de absurd, aş crede că şi tu iei în serios acest proiect.

Lacey oftă.

– I-am promis tatei că voi reflecta, dar asta nu înseamnă că atitudinea mea s-a schimbat.

– Deci, îl vei trimite la plimbare pe grec ?

– Ei, nu este chiar atât de simplu, Alan. Nu-mi cere explicaţii, dar va trebui să am argumente foarte puternice ca să-l refuz.

– Îţi găsesc eu cel puţin o duzină. Pentru început, tu abia îl cunoşti şi ceea ce cunoşti nu-ţi place. Aş fi crezut că atâta este destul. Şi apoi, banii lui nu au nici o importanţă pentru tine.

„Nu, pentru mine nu", îşi zise Lacey cu amărăciune. „Dar au o importanţă vitală pentru Vernon-Carey."

– Oricum, poate că el îşi va schimba părerea când mă va cunoaşte mai bine.

Ce știi tu ? Eu... eu cred că un bărbat care te dorește nu poate să-și schimbe părerea, Lacey.

– Oh, Alan, suspină ea când o luă de mână.

– Știu că este puțin cam devreme, spuse Alan roșind, dar când am aflat că te întorci cu adevărat, nu m-am putut abține să cred că... Am sperat întotdeauna, Lacey, că într-o zi, tu și cu mine... Și dacă tatăl tău știa, situația ar fi fost poate alta.

– Ești drăguț, Alan, dar tu n-ai decât douăzeci de ani, nu te poți gândi încă la căsătorie. Și apoi, ce-ar zice părinții tăi ?

– Oh, răspunse el cu dezinvoltură prefăcută, se vor obișnui repede cu această idee. Ei te iubesc mult.

– Dar nu destul ca să accepte să le fiu impusă ca noră, ripostă Lacey, căreia i se păru că la auzul acestor vorbe în ochii lui Alan apăruse o lumini-ță de ușurare.

– Nu mă gândeam că vei accepta imediat, dar dacă îți schimbi părerea, eu sunt aici. Eu nu pot să-ți ofer aceleași avantaje financiare ca acest grec, dar nici nu încerc să te cumpăr.

Era adevărat, dar, se gândi Lacey, Alan nu știa că ea este de vânzare.

Vorbiră despre altceva, despre viitoarea partidă de vânătoare cu gonaci, despre o viitoare serată între prieteni. Aceste subiecte neutre n-o împiedicau pe Lacey să se gândească la problemele ei.

Nu putu să le uite nici când Alan își opri Land Roverul în fața peronului casei și o luă în brațe. Lacey îi acceptă cu pasivitate o sărutare. Dar răceala ei nu păru să-l descurajeze.

– Oh, Lacey, ești atât de dulce, murmură el!

Cred că ceea ce mă revoltă cel mai mult este ideea că un bărbat ca el vrea să te aibă ! Presupun că asta este partea grecească din el : un cod de conduită pentru bărbați și altul pentru femei.

– Alan, te rog !

Încercă să scape fără bruschețe din îmbrățișarea lui.

– Nu vreau să mai vorbesc despre asta și trebuie să mă întorc. Este târziu.

– Foarte bine, spuse el pe un ton ușor țâfnos. O să te sun mâine. Și apoi, nu-i aparții încă.

– Nu, nu încă.

Privi cum se depărtează farurile roșii ale Land Rover-ului, urcă treptele largi ale peronului și intră în casă. Holul era întunecat și liniștit. Se auzea vag o muzică : probabil că tatăl ei și Michelle se uitau la televizor împreună cu oaspetele lor. Își strânse buzele. Nu se va duce la ei chiar dacă risca să fie acuzată de proaste maniere. Va intra încet în camera ei înainte să se știe că se întorsese. Dar în momentul când atinse cu piciorul prima treaptă a scării, holul se lumină deodată. Se întoarse și-l văzu pe Nikos Andreakis, în picioare în fața ușii de la birou, cu mâna pe întrerupător.

– M-ai speriat, spuse ea pe un ton cât mai natural.

– La fel și tu pe mine, replică el rece. Cu acest mantou și cu părul atât de strălucitor, ai cerul unei fantome.

Lacey roși. El știa desigur că ea căuta să-l evite, dar nu voia să scape încă un prilej s-o umilească.

Nikos traversă fără grabă holul. Cu toate că ea se afla pe prima treaptă, el tot putea s-o privească

de sus. Era tulburată pentru că depista în el ceva necruțător, dar și de forța fizică și de siguranța lui.

— Deci, nu ai nimic să-mi spui, Lacey *mou* ?

Ochii lui strălucitori o dezgoleau, oprindu-se deodată pe gura ei, care era mânjită de ruj, realiză ea imediat, de la sărutul pasionat al lui Alan. Impulsiv, ridică mâna ca să-și acopere buzele dar el o prinse cu brutalitate de încheietura mâinii și asta o făcu să strige de durere.

— Sărutările acestui băiat fac să-ți bată inima mai tare ?

— Nu ai dreptul să mă întrebi așa ceva. Nu sunt încă a ta !

— Nu ești încă, spuse încet, dar vei fi a mea, *pethi mou* ! Așteptam să te întorci ca să-mi spui.

— Dar nu pot să-ți răspund acum. I-am spus și tatălui meu că am nevoie de timp de gândire.

— Oh, știu ce i-ai spus tatălui tău. Ochii lui străluceau periculos. Dar pretextele tale mă lasă rece. Tu nu ești proastă și ai de făcut o alegere foarte simplă.

— Se pare că ești destul de sigur că voi accepta.

— Îți repet, *pethi mou*, tu nu ești proastă !

— Dar trebuie să înțelegi că ar fi cazul să ne cunoaștem mai bine.

— De ce ? O vom putea face foarte bine și după ce ne vom căsători.

— Nu în felul acesta se petrec lucrurile în țara noastră. Lacey avea lacrimi de disperare în ochi.

— La noi, aceste căsătorii aranjate sunt solide. La voi, în schimb, numărul de divorțuri este în creștere.

– Ai răspuns la toate, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că nu te iubesc și nici nu te voi iubi vreodată.

– Cum poți fi sigură de acest lucru ?

– Pentru că mă cunosc, lansă ea cu dispreț.

– Și dacă ți-aș spune că nu ești conștientă de emoțiile și sentimentele pe care le ai și că într-o bună zi s-ar putea să te transformi ?

– Nu ! strigă ea. Și apoi, poate că nu sunt chiar atât de lipsită de experiență cum crezi tu.

El zâmbi ușor ironic.

– Toate îndoielile mele în această privință au dispărut când te-am avut în brațe, spuse el rece. Rochia ta și manierele tale provocatoare contrastau vizibil cu inocența pe care ți-o trădau buzele. Dacă n-ai fi fost absolut intactă, pethi *mou*, crezi că te-aș fi cerut de nevastă ?

– Vrei să spui că dacă nu eram ..

– Fecioară, precizâ el, satisfăcut că o vede roșind. Te deranjează că sunt atât de grec încât să apreciez atât castitatea la soția mea ? Când spuneam că vom învăța să ne cunoaștem mai bine după căsătorie, nu făceam aluzie doar la descoperirea gusturile noastre în ceea ce privește hrana și mobila.

Lacey îl examină o clipă cu un aer neîncrezător, înainte să-și ascundă în mâini fața aprinsă. Ca din depărtare, îi auzi din nou vocea :

– Consider virginitatea ca pe o zestre, zestrea ta, Lacey, *mou*. Nu cer nimic în plus.

– Perfect... Vorba îi ieși cu efort din gâtul contractat. Să nu te aștepți la supunere.

El ridică din sprâncene.

– Oh, asta, îngerul meu sălbatic, asta cred că pot să obțin singur.

Cu degete calde și tandre, îi ridică părul și o mângâie mult timp pe gât. Ea simți cum un fior îi aleargă pe șira spinării și-i excită fiecare nerv. Speriată de propria ei reacție, reuși să se smulgă din strânsoarea lui. În timp ce urca scara în fugă, îi auzea încă râsul.

* * *

Un copac mare străjuia extremitatea aleii și ea se simți fericită la adăpostul pe care i-l oferea de ploaia deasă.. Înfășurată în haina de blană de oaie, îl aștepta pe Alan. Evadarea ei fusese mai ușoară decât sperase. Invocase o migrenă, imediat după masa de seară.

Michelle se mulțumise s-o întrebe dacă avea aspirină și Lacey era sigură că mama ei vitregă n-o va deranja. Nu risca deci nimic până dmineață la ora micului dejun.

Un tremur, care nu avea nici o legătură cu vremea rea, puse stăpânire pe ea. Nici nu voia să se gândească la ce va fi a doua zi dimineața.

Își încrucișă brațele pe piept și se strânse mai tare, să nu mai tremure. Alan întârzia. Oh, oare de ce nu venise el mai devreme, înainte s-o apuce gândurile negre și să-și piardă curajul, gata să se întoarcă acasă și la destinul de care voia să fugă cu orice preț ?

Nu putea să se răzgândească. El avea, într-adevăr, îndoieli cu privire la tentativa lor, dar ea

credea că-l convinsese că în situația dată trebuia adoptată o soluție radicală.

Alan îi spusese că o iubea și va face orice pentru ea, cu riscul de a provoca mânia celor două familii, cu această răpire.

Se întrebă dacă vanitatea de mascul a lui Andreakis se va consola repede când va afla că ea se dăruise altuia, numai ca să scape de el, fecioria căreia el îi acordase atâta importanță.

Iată de ce ea și Alan hotărâseră să petreacă împreună această noapte, noaptea în care Andreakis va veni să afle răspunsul la cererea lui în căsătorie. Mâine va ști exact ce credea Lacey despre el și despre oferta lui umilitoare.

O picătură de apă i se prelinse sub guler și crezu că de aici i se trage și tremurul care încă o mai scutura.

Oricum, credea că posedă destule noțiuni despre raporturile fizice dinre bărbați și femei. Ceea ce o speria era lipsa ei de experiență.

Încercă să-și facă curaj la gândul că responsabil de inițierea ei nu va fi îngrozitorul Nikos Andreakis. Ținea mult la Alan. Erau prieteni din copilărie și ea îl trata ca pe un frate. Chiar dacă rolul pe care o să-l joace în viața ei nu avea nimic fratern, recunoscu ea în sinea ei.

Nu se gândea decât la viitorul ei imediat și la necesitatea de a scăpa o dată pentru totdeauna de Nikos Andreakis. Refuzase până acum să se întrebe ce se va întâmpla atunci când Alan și ea se vor întoarce la Kings Winston. Încercă să-și liniștească conștiința, spunându-și că tatăl ei poate n-o să fie atât de supărat. Oricum, părinții lui Alan nu

erau prea săraci, chiar dacă averea lor nu se putea compara cu cea a grecului.

Își regăsea o oarecare încredere gândindu-se la aluziile la intervenția lui Andreakis în afacerea băncii Vernon-Carey, publicate în ultimele zile în mai multe ziare financiare. Evident, el credea târgul încheiat, și consimțământul lui Lacey cert. N-ar mai putea acum să-și retragă ajutorul dat tatălui ei și să riște consecințele unei publicități supărătoare. Nici un om în situația lui n-ar lăsa ca publicul să afle că fusese tras pe sfoară de o fată de șaptesprezece ani.

Tatăl ei va sfârși prin a consimți la căsătoria ei cu Alan.

În ceea ce-l privește pe Alan, el nu-și va regreta niciodată hotărârea. Ea va fi o soție bună și, dacă vor avea copii...

Nici nu-i venea să creadă că, acum câteva săptămâni, era liniștită la mănăstire și că nu se gândea decât la muzică. Acum se gândea la căsătorie cu adevărat.

Zări farurile unei mașini : era Land Rover-ul cu Alan la volan. Își luă valijoara și se apropie, străduindu-se să afișeze un zâmbet. El puse valiza în portbagaj și-i deschise portiera. Părea calm, dar era anormal de palid, gândi ea într-un elan de tandrețe. Era oare drept să-i tulbure existența ? El ar fi preferat o logodnă mai lungă, cu recepții, date de cele două familii, cu anunțuri în ziare, care să sublinieze șansa pe care o avea de a se însura cu femeia iubită. Ea îi strica toate aceste visuri.

Alan se urcă la volan, trântind portiera.

— Lacey, ești sigură că n-o să regreți ?

— Cu certitudine.

Tremurul ușor al vocii ei dezmințea fermitatea vorbelor. În momentul în care mașina pornea, o altă mașină îi depăși pe drumul atât de îngust încât Land Rover-ul atinse gardul viu.

— Este vina mea, spuse Alan, n-am semnalizat că demarez.

— Sper să nu fie cineva cunoscut, murmură Lacey.

Alan dădu din cap.

— Dacă ar fi fost unul din vecinii noștri, ar fi oprit să mă înjure.

El se calmă dar rămase tăcut în timp ce parcurgeau străduțele înguste și întortocheate până să ajungă la șoseaua principală. Șuieratul pneurilor pe asfaltul umed și ritmul de dus-întors al ștergătoarelor de parbriz aveau ceva ciudat de liniștitor și ea simți cum i se îngreunează pleoapele.

Traversară satul și se îndreptară spre nord. Circulația era mai intensă și farurile o orbeau. Acum era mai relaxată dar liniștea devenise stânjenitoare.

— Unde mergem ? întrebă ea, fericită că erau în întuneric și el nu vedea cum roșește.

— La motelul de lângă stația-service. M-am gândit că acolo nu ni se vor pune întrebări, răspunse el sec.

Din nou, își reproșă că-l pusese într-o situație în care el trebuia să se ascundă și să mintă, ceea ce nu-i stătea în fire.

— Ți-am adus un inel, reluă el. Este doar unul cu pecete, dar cred că-ți vine pe deget și, înainte să intrăm, întoarce-l ca să nu se vadă.

— Îți mulțumesc că te-ai gândit, Alan.

El oftă ușor nerăbdător.

– Asta nu va păcăli probabil pe nimeni. Sunt sigur că voi spune sau voi face ceva care ne va trăda. Nu am obiceiul să...

Tăcu, și ea ghici că el suferea că nu putea să-și permită ceea ce puteau cei cu bani. Dragul de Alan, gândi ea, este urât că se servește de el în acest fel, dar ce-ar fi putut face ?

Merseră mai departe în liniște, și ea, la capătul puterilor, încetă să mai lupte contra somnului. Se trezi când o mișcare bruscă a mașinii o aruncă spre Alan. Intrau într-o parcare mare.

– Ei bine, am ajuns, mormăi Alan. Rămâi aici. Voi aranja eu totul.

Lacey aprobă dând din cap, și, după o scurtă ezitare, el coborî și se îndreptă spre o clădire puternic luminată. Lacey detesta acest gen de locuri, totul în ciment, sticlă și tuburi de neon. Dar, dacă Alan ar fi dus-o într-un hotel obișnuit și liniștit, i-ar fi fost și mai dezagreabil.

„Și așa ceea ce fac eu este urât, gândi ea. Atunci ce rost mai are să mă plâng dacă și decorul este la fel ?"

El lipsi mult timp și ea începu să se enerveze. Poate că recepția hotelului ceruse să vadă vreun act de căsătorie ? Deodată silueta lui înaltă apăru din ceață și-i aruncă pe genunchi o cheie cu o etichetă mare din plastic.

– Suntem la etajul doi și liftul este chiar la intrare ; nu vei avea nevoie să treci prin fața recepției. Voi parca mașina și voi aduce bagajele.

Camera era destul de plăcută, cu un covor roșu și cu draperii dintr-o țesătură imprimată. Ea evită să privească spre cele două paturi alăturate și se duse să inspecteze baia, mică dar deosebit de curată.

Își scoase haina și o puse în dulap, apoi aprinse radiatorul electric. Cineva ciocăni la ușă. Era Alan care apăru cu câte o valiză în fiecare mână și ea văzu că și el era plăcut impresionat de cameră. Apoi, el zări paturile și ea ghici că era ușor încurcat.

— Pe care-l vrei ?

Roșind, ea îl arătă pe cel mai apropiat și el îi puse valiza deasupra.

— Nu vrei să mănânci ceva ?

Lacey descoperi că, în ciuda nervozității ei, îi era tare foame și aprobă. Dar, deodată neliniștită, ea sugeră :

— Alan, s-ar putea ca în restaurant să fie cineva care să ne cunoască.

— Asta-i adevărat... Am putea mânca aici. O să te saturi cu cafea și sandvișuri ?

— Sigur. Îi zâmbi dulce. Nu cred de altfel că aș putea mânca la o masă adevărată.

— Eu nici atât. Voi coborî să văd ce găsesc.

Lacey tocmai îi arăta telefonul de pe noptiera dintre cele două paturi, dar înțelese că de fapt, el căutase un pretext ca să plece și s-o lase să se dezbrace.

— Va fi perfect, Alan. Îți mulțumesc.

Lacey își dădu seama că ar trebui să facă ceva care să destindă atmosfera. Cu un efort ca să pară mai naturală, spuse :

— Înainte să cobori, poate reușești să-mi desfaci copcile de la rochie. Nu le pot ajunge.

— Da, cu plăcere.

Traversă camera și ea se întoarse, aplecând puțin capul. Simți cum îi tremură mâinile când el o

atinse și se întrebă, cu o strâmbătură, care din ei aștepta noaptea cu mai multă teamă.

Nu ținea neapărat să afle. O dată copcile deschise, el o luă de umeri și o apropie. Voia s-o sărute și ea descoperi cu certitudine că nu avea nici un chef de așa ceva. Din cauza acestei certitudini și a fricii ce-o cuprindea, se obligă să răspundă sărutării cu o ardoare pe care n-o simțea.

— Oh, Lacey, scumpa mea !

Alan o lăsă în sfârșit și făcu un pas înapoi. Zâmbea, și în zâmbetul lui era ceva care-l transforma din cel știut de atâta vreme într-un străin tulburător.

— Este mai bine să merg să caut ceva de mâncare. În sfârșit, dacă ai poftă cu adevărat. Încercă s-o îmbrățișeze din nou.

— Da, te rog. Mi-e tare foame.

— Și mie la fel. Mă întorc repede.

Rămase singură cu acest coșmar provocat chiar de ea.

Se angajase să petreacă noaptea cu un bărbat pe care nu-l dorea și trebuia să se hotărască totuși. Sărutarea lui o făcuse să înțeleagă că nu exista de fapt nici o șansă ca el s-o lase să doarmă singură. Nu putea nici măcar să spere la așa ceva.

Ea i se oferise și, oricum, el avea de suferit cele mai neplăcute urmări la întoarcere. Așa că el se gândea serios că are dreptul la singura recompensă pe care ea i-o putea oferi.

Poate că toate fetele erau în situația asta, prima dată. Își înăbuși un oftat și se îndreptă hotărâtă spre valiză. Oricum, Alan se va întoarce curând și prefera să se pregătească în absența lui.

Trase fermoarele şi scoase un halat de baie şi nişte papuci, apoi căută cămaşa de noapte brodată care ar fi trebuit să fie sub lenjerie. Nu era acolo. Scuturâ halatul, degeaba. Cămaşa rămăsese probabil în patul ei, acasă.

Cum putuse să fie atât de proastă ? se întrebă ea mânicasă. Ghicea fără plăcere care va fi reacţia lui Alan. Îşi luă halatul şi papucii şi se duse în baie.

Când reveni în cameră, fu bucuroasă s-o găsească tot goală. Îşi privi în oglindă faţa palidă, crispată. Era imaginea unei tinere fete care era obligată să aştepte cu nerăbdare întoarcerea iubitului ei şi tremură, conştientă de goliciunea ei sub ţesătura moale...

Merse la fereastră şi privi spre staţia de benzină unde se opreau numeroase maşini.

Deodată îi veni ideea să se îmbrace la loc, să coboare şi să-l roage pe unul din şoferi s-o ducă acasă. Dar asta ar fi fost ca şi cum ar fi căzut din lac în puţ. Îşi înţepeni mâna pe draperie când auzi, în spatele ei, cheia întorcându-se în broască şi uşa deschizându-se. Împietrită, continuă să privească maşinile care se mişcau în jurul pompelor de benzină. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Alan se afla în spatele ei. Putea să-i simtă căldura respiraţiei în ceafă. Mâinile îi atinseră uşor umerii, iar degetele îi alunecară până la deschizătura halatului. Ea se agăţă în continuare de draperie, străduindu-se să se destindă, să suporte ceea ce avea să urmeze, pentru că ea fusese cea care dorise acest lucru. Oare de ce îi era frică de Alan care o iubea ?

Şi apoi, cu o brutalitate revoltătoare, mâinile care o mângâiau alunecară sub halat şi-i apăsară sânii cu o ardoare care-i smulse un strigăt de groază.

– Alan !

Se smulse din strânsoarea lui şi se întoarse cu faţa.

– Regret, dar...

Vorbele i se opriră pe buze şi crezu că visează văzând în faţa ei figura sumbră şi dură a lui Nikos Andreakis.

CAPITOLUL V

– Tu !

Strigătul îi țâșni din gât, și, din instinct, își strânse halatul pe ea.

El o observa cu un zâmbet sarcastic.

– Dar bineînțeles, *pethi mou*. Pe cine altcineva aștepți ? întrebă el ironic. Cred că tatăl tău te-a anunțat că intenționam să vin să te văd la sfârșitul săptămânii. Ai ales un loc straniu de întâlnire, recunosc, dar...

– Oh, destul ! Unde este Alan ? Ce i-ai făcut ?

Gura grecului se strânse.

– Tu ce-ți închipui ? Că l-am omorât într-o criză de gelozie ? Îți faci iluzii, micuța mea.

Sub privirea lui rece, simțea că paralizează.

– De altfel, dacă ți-am interpretat bine reacția, nu prea am motive să fiu gelos. El este mai mult de plâns decât de condamnat, cred.

– Unde este Alan ? repetă ea, în pragul unei crize de isterie.

– În drum spre Kings Winston, cu o buză crăpată.

– L-ai lovit ?

– Doar puțin... aproape nimic pe lângă răul pe care mi l-ar fi făcut el.

Ea simți că era inutil să încerce să-l mintă, negând ceea ce era evident.

— Cum de ne-ai găsit ? Deodată i se făcu frig ; ea se apropie de foc și căzu în genunchi înaintea lui.

— Nu puteai să știi...

— Am știut mult mai devreme decât era prevăzut. Se apropie de ea și se rezemă de perete. Am observat că Land Rover-ul era la poarta casei voastre. Eu aproape că intrasem în curte și când v-am recunoscut, din curiozitate v-am urmărit.

Acum își aminti, dar prea târziu, farurile orbitoare ale celeilalte mașini. Probabil că i-a fost destul de ușor să aștepte puțin și apoi să-i urmărească. Alan și ea erau prea preocupați ca să se gândească că s-ar putea să fie urmăriți.

Gemu și-și ascunse capul în mâini. Camera era liniștită ; doar declicul brichetei lui rupse tăcerea, când el își aprinse una din inevitabilele lui țigări. Când ridică ochii, Lacey își recăpătase sângele rece și începea să judece cu mintea limpede.

— Tatăl meu... știe ? murmură ea.

Nikos privea în gol, dar la auzul vocii ei, o privi, cu sprâncenele încruntate.

— Nu este puțin cam târziu ca să-ți faci griji pentru el ?

— Ce vrei să spui ?

Grecul avu un gest de nerăbdare.

— Ar fi fost mai bine să te gândești la consecințele... acestei escapade înainte să te hotărăști s-o faci. Eu nu i-am spus nimic. Dar tu ?

— I-am lăsat un bilet. O să-l găsească mâine.

— Eu nu cred. Ai face mai bine să-l distrugi,

ca să eviţi alte consecinţe şi alte necazuri.

— Dar eu nu vreau să mă întorc acasă !

Ea avea puţini bani, dar trebuia să-i ajungă până găsea de lucru.

— Oh, ba da, o să te întorci, spuse el cu o voce suavă. Imediat ce o să te îmbraci vom porni la drum.

— Nu poţi să mă obligi, lansă ea sfidător.

— Ba da, pot. Dar nu ne vom certa. Dacă preferi să petrecem noaptea aici, atunci vom rămâne.

Cu un aer sarcastic, el o privi cum păleşte.

— Nu sunt complet lipsit de compasiune. Nu te lipsesc de un iubit fără să-ţi ofer altul în loc. Şi, dacă ţii să nu aştepţi taina căsătoriei...

Îşi strivi ţigara în scrumieră şi se apropie, se aplecă, o luă în braţe şi o repuse pe picioare.

— Poate că tatăl tău n-o să fie prea tare supărat pe tine, dacă-i vom spune că am fost luaţi de valurile pasiunii.

— Eşti nebun ! Eu am plecat cu Alan ca să nu fiu obligată să mă mărit cu tine. Ai spus că nu m-ai fi luat dacă... dacă aş fi fost cu un alt bărbat.

— Se poate. Un motiv în plus ca să mă asigur la momentul potrivit de persoana ta.

— Dar nu vei fi niciodată sigur.

Încerca să-l jignească, să-l rănească, doar-doar se va îndepărta de ea.

— Chiar dacă mă mărit cu tine, nu vei şti niciodată dacă îţi aparţin. Te urăsc ! N-o să înţelegi asta ? Te urăsc !

El râse blând şi acest râs i se păru lui Lacey plin de ameninţări.

– Asta spui tu azi, *petit mou*, dar ce-o să spui mâine, mă întreb ? Şi apoi, ura va adăuga ceva mai picant relaţiei noastre. O adoraţie pură poate deveni plictisitoare, la o femeie.

Orbită de teamă şi furie, încercă să-l lovească, dar el îi imobiliză încheieturile mâinilor şi o cercetă, cu puţină cruzime, în timp ce ea se lupta în zadar împotriva unei forţe superioare. La sfârşit, rămase nemişcată, cu pieptul care i se ridica neregulat într-o respiraţie rapidă, gâfâită şi cu lacrimile de neputinţă care-i curgeau pe obraji. Cu un calm aproape insolent, el o făcu să-i accepte sărutarea, mângâindu-i cu mâna liberă gâtul şi pieptul. Cu gura uscată, ea trebui să-şi adune forţele şi cu un efort de voinţă să se împotrivească delicioasei moliciuni care, în ciuda ei, ameninţa să-i cuprindă tot corpul.

Cum el ghicea zbaterea ei interioară, îi zâmbi, apoi buzele lui îi căutară gura, nu ca să i-o zdrobească cum se aştepta ea, ci ca să i-o mângâie cu o tandreţe care-o excita şi o răscolea totodată. El îi eliberă brusc mâinile. N-o mai reţinea împotriva voinţei ei. Acum singurul lor contact era acel sărut care-o încânta dar o şi irita, iar pe el îl făcea chiar să uite de gestul pe care ea era pe cale să-l săvârşească şi s-o atragă şi mai tare spre el, încât Lacey îi simţi trupul lipit de al ei şi o dorinţă de a-i sări de gât şi de a-l îmbrăţişa şi mai strâns.

Aproape inconştient, ea întredeschise buzele şi se lăsă luată de valul dorinţei pe care acest bărbat experimentat ştiuse s-o stârnească în ea.

Sărutarea grecului deveni mai insistentă şi provocă în ea senzaţii la care nu visase niciodată. Ea simţea că dorea să-i regăsească îmbrăţişarea, să-l descopere iar forţa pe care, cu câteva minute mai devreme, o dispreţuise cu disperare.

– Nikos ! murmură.

– Spune-mi că eşti a mea, şopti el sălbatic. Spune-mi că vei fi soţia mea.

– Da...

Reacţia trupului ei o făcea să tremure şi simţea că-i vine să plângă. Lacrimile ruşinii pentru propria slăbiciune, pentru gustul voluptăţii pe care o descoperea în sine.

– Foarte bine.

Nikos se îndepărtă de ea atât de brusc încât ea se clătină şi-l privi întrebător, plină de teamă.

– Acum, îmbracă-te, vom merge să-l dăm vestea cea bună tatălui tău.

– Dar...

Cuvântul îi scăpase şi ea roşi până în vârful urechilor. Dorinţa ei n-ar fi fost mai evidentă nici dacă s-ar fi aruncat la picioarele lui şi l-ar fi implorat s-o ia. Se întoarse, evitându-i privirea şi se duse în baie unde-şi lăsase hainele.

Când reveni, el fuma o altă ţigară şi o privea în tăcere cum îşi pune la loc câteva lucruri pe care le scosese din valiză.

– Ca să-ţi răspund la întrebarea dinainte, consider că lecţia asta este suficientă. Dar să n-o uiţi, *pethi mou*. Dacă mai încerci încă o dată să mai fugi de mine, nu voi mai fi la fel de răbdător. Acum, hai să-l vedem pe tatăl tău.

* * *

Trenul Vanessei avea întârziere. Lacey își privi ceasul. Ca să evite micile grupuri de turiști, intră în bufet să comande o cafea.

Când o invitase pe Vanessa să petreacă Sărbătorile de Paști la Kings Winston, nu-și imaginase că-i va fi și domnișoară de onoare și se întreba ce gândise oare Vanessa când primise scrisoarea. Ea acceptase printr-un răspuns prudent, dar era sigură că de cum o va vedea îi va cere detalii și explicații despre această căsătorie precipitată. Cum o să-i explice înlănțuirea de împrejurări care dusese la o cununie intimă în lunea Paștilor ?

De când Nikos se întorsese, de câteva săptămâni, ea realiză că nu-și mai poate controla destinul. Viața ei se supunea unei forțe străine care-o antrena fără voia ei.

Obținuse, din fericire, o cununie intimă, în locul unei ceremonii fastuoase de care se temuse că-i va fi impusă. Sănătatea tatălui său fusese în acest sens un pretext plauzibil. Acesta mai avusese un atac de cord ușor, și doctorul îi recomandase repaos.

Reuniunile frecvente cu privire la viitorul băncii Vernon-Carey se ținuseră la castel. Nikos Andreakis asista la ele cu alți administratori, totuși Lacey îl vedea rar. La început, ea se străduise să-l evite, dar era neplăcut să constate că el nu-i dădea atenție.

Când erau singuri, se arăta a fi foarte rezervat. Din noaptea în care o găsise la motel, n-o mai sărutase decât o dată, când îi pusese pe deget inelul de logodnă, un smarald enorm. Şi, cum tatăl ei şi Michelle erau de faţă, sărutarea putea să treacă drept o formalitate.

Puse ceaşca cu furie pe farfurie şi-şi reproşă că ar trebui să se bucure de această indiferenţă. Nu ţinea să-l vadă jucând rolul de îndrăgostit. Îi era destul de greu să ştie că, peste câteva zile, va trebui să-l accepte ca soţ, cu toate drepturile conjugale. Rarele conversaţii pe care le aveau de la logodnă încoace, nu-i lăsau nici o iluzie din acest punct de vedere.

– Unde vrei să petrecem luna de miere ? o întrebă el într-o seară, după cină. În afară de locul cunoscut, bineînţeles.

Lacey roşi când prinse sensul ultimei fraze.

– N-ar trebui să-mi spui astfel de lucruri.

– De ce ? Faptul că-ţi reamintesc care vor fi relaţiile noastre te tulbură într-atât ? O privi cu răceală. Eu vorbesc astfel pentru că sper că într-o zi voi obţine o reacţie care va dovedi că sub acest aspect de elevă de pension bine crescută, se ascunde o femeie adevărată. Sau, adăugă el încet, ceea ce cumpăr eu cu banii mei este doar o delicioasă şi fragilă cochilie ?

Vocea lui trăda o stranie amărăciune, dar ea refuză s-o ia în seamă

– Latinii spuneau „caveat emptor", adică cumpărătorul să aibă' grijă replică ea.

– Ştiu. Se ridică, zâmbind deloc vesel, şi se apropie. Îi puse mâna pe piept şi, cu degetul mare o obligă să-şi ridice bărbia şi să-l privească.

– Dar eu cred că tu eşti cea care trebuie să fii atentă ; eu sunt stăpân pe situaţie.

– Nu mă sperii !

– Poate acum, *pethi mou*, dar în curând, nu voi fi decât eu cel căruia să-i ceri ajutor sau pe care să te sprijini.

– Şi gândul acesta îmi otrăveşte toate zilele.

El ridică din umeri cu o expresie enigmatică.

– Hai, aruncă-ţi săgeţile, porumbiţa mea. Vei sfârşi plătind pentru toate, de bunăvoie sau cu forţa.

Lui Lacey i se strângea inima când îşi amintea această scenă.

Sosirea trenului o smulse din reflecţiile ei melancolice. Ieşi din bufet şi o zări pe Vanessa care-o căuta.

– Van ! strigă ea.

După primele îmbrăţişări, Vanessa o privi, zâmbindu-i.

– Ce discretă eşti ! Logodna ta a întors mănăstirea cu fundul în sus.

În taxiul care le ducea la Kings Winston, Vanessa o desfătă pe prietena ei cu tot felul de poveşti despre colegele lor, dar Lacey simţi că era deja departe de mănăstire unde plănuise să-şi petreacă toată viaţa.

– Mor de curiozitate să-ţi cunosc logodnicul, spuse Vanessa. Este şi el la Kings Winston ?

– Eh, nu, cred că este la Londra, dar nu sunt sigură de asta. Roşi sub privirea uimită a Vanessei. Este foarte ocupat, îi explică ea şi nu este uşor să-i urmăreşti sosirile şi plecările tot timpul.

Lacey îi făcuse întotdeauna confidenţe Vanessei, dar de data asta nu putea să-i dezvăluie că Michelle i se părea ostilă căsătoriei ei, chiar dacă până acum făcuse totul ca să obţină sprijinul financiar al lui Andreakis, până şi s-o vândă pe fiica sa vitregă.

Faptul că Michelle nu se bucura prea mult de reuşită, o mira pe Lacey. Poate că regreta această cununie intimă în locul unei mari ceremonii la Londra, dar ea fusese prima care să admită că starea sănătăţii lui Sir James justifica această soluţie.

Ea dirija toate pregătirile cu bine cunoscuta ei eficacitate, alesese maestrul de protocol şi chiar florarul, dar fără să arate mai mult interes ca pentru unul din dineurile obişnuite. Acceptase resemnată ca Lacey să-şi facă rochia de mireasă la croitoreasa din sat ; pentru sine îşi cumpărase toaleta de la Paris.

Vanessa reluă :

– Îţi mulţumesc pentru faptul că m-ai ales domnişoară de onoare, Lacey. Eu sunt singura ? Crezusem că o să-i ceri treaba asta lui Fran Trevor.

Lacey îşi muşcă buzele.

– Fran va fi foarte ocupată în vacanţa de Paşti. A angajat-o pe Marion Palmer ca s-o ajute, dar aceasta este lipsită de experienţă.

– Ce păcat ! Şi fratele ei ? El va asista la cununie ?

– Nu.

Lacey avea impresia că se aventurează pe un teren periculos.

– Alan se află la un unchi al lui care are o fermă la Westmorland, să se inițieze în creșterea oilor.

Ea spera ca Vanessa să nu fi remarcat ușorul tremur din vocea ei. Plecarea lui Alan imediat după anunțarea logodnei ei îi provoca remușcări. Și apoi, raporturile ei cu Fran nu mai erau aceleași. Nu știa dacă Alan îi spusese povestea surorii lui, dar aceasta o trata distant și chiar jignitor, ceea ce era mai rău decât o sinceră ostilitate. Ea anunțase că va fi absentă de Paști, probabil ca să evite să asiste la cununie fără să fie nevoită să-i refuze invitația.

Sosirea la castel o smulse pe tânăra fată din regretele sale și își petrecu restul dimineții arătându-i Vanessei casa și ajutând-o să se instaleze.

După prânz, doamna Burton veni să-i probeze rochia de domnișoară de onoare. Era o rochie vaporoasă de organdi verde.

După aceea, Vanessa insistă să-i vadă trusoul lui Lacey care se simți ușor jenată deschizând dulapurile pline de rochii, costume de sport și costume de plajă pentru luna de miere la Nassau, în Bahamas.

Se aștepta la niște comentarii puțin mai deocheate despre cămășile de noapte transparente, dar prietena ei rămânea misterios de tăcută, ca și cum realiza pentru prima oară bariera pe care căsătoria lui Lacey o ridica între ele.

Făcu ochii mari în fața unui set de valize, cadou de la Nikos pentru logodnica lui când aceasta împlinise optsprezece ani, cu zece zile în urmă.

— Sunt deosebit de ușoare, observă Vanessa, ridicând o valiză.

— Așa trebuie să fie : vom călători mult cu avionul, înainte să ajungem pe iahtul lui Nikos, „Artemis", ancorat la Nassau.

— Vei avea o viață complet diferită de a mea, declară Vanessa. Prefer să nu fiu în locul tău, Lacey, n-aș fi niciodată la înălțime.

Lacey se așeză pe un taburet în fața măsuței de toaletă. Jucându-se cu dopul unui flacon de parfum, ea mărturisi :

— Nu sunt așa de sigură că eu voi fi.

Vanessa se uită fix la ea.

— Ceva nu-i în regulă, nu-i așa ? Vernon-Carey?

— N-ar trebui să-ți spun, Van, dar aceste zvonuri din ziare... sunt exacte.

— Mă temeam de asta... oftă Vanessa. Deci s-a încheiat un târg... și tu ești prețul.

Lacey aprobă cu tristețe.

— Nu pari deosebit de surprinsă, sau scandalizată.

— Astfel de lucruri se mai întâmplă, spuse filozofic prietena ei.

— Nu aveam de ales. Fără căsătorie nu se încheia târgul. Și, dacă banca Vernon-Carey dădea faliment, tata ar fi murit.

— Hmmm... deci tu joci rolul fecioarei sacrificate ? De ce tresari la cuvântul „fecioară" ?

— Este una din condițiile căsătoriei. Oh... trebuie să fiu și puțin doamnă de companie pentru

sora mai mică a lui Nikos. Ea este greu de stăpânit şi eu sunt desemnată să exercit asupra ei o influenţă benefică.

— Îmi dau seama că toată această poveste te sperie puţin.

Vanessa îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Dar Andreakis, el în persoană ? El îţi place ?

Faţa palidă a lui Lacey se îmbujoră.

— Nu ştiu.

Prietena ei îşi aranjă pliurile rochiei.

— Este răspunsul cel mai ipocrit pe care l-am auzit vreodată. Înţeleg că ai un oarecare resentiment, dar asta nu trebuie să te orbească încât să nu mai vezi restul.

— Ai dreptate. Dar, Van, sunt total dezorientată. Îl cunosc atât de puţin. În trei zile, mă voi cununa cu un străin... şi mi-e frică.

— Ce găsesc eu ciudat, este această grabă de a face cununia, mărturisi Van. Ar fi putut să accepte o logodnă mai lungă, ca să te poţi obişnui cu el şi să te simţi în largul tău când sunteţi împreună.

— Ştiu.

— Nu te lăsa doborâtă. Totul parcă ar fi dintr-o poveste cu zâne. Îţi aminteşti de piesa „Halebardierii", şi de ceea ce i se întâmplă lui Elsie : straniu aventură, fecioară măritată cu un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată ? Asta eşti tu, nu-i aşa, micuţa mea prietenă ?

Lacey zâmbi.

— Numai că eu l-am văzut, bineînţeles.

Mai târziu, când rămase singură, ea se întrebă dacă Nikos Andreakis nu-i arătase doar ceea ce el voia să se vadă.

*
* *

În sâmbăta Paştilor, mulţi dintre invitaţii la cununie se instalaseră deja la Kings Winston. Andreakis trebuia să sosească după-amiază şi să se cazeze la hanul „Taurului negru". Naşul şi naşa lui Lacey şi încă trei perechi de veri ocupaseră deja toate camerele din castel.

După dimineaţa petrecută cu desfacerea cadourilor de nuntă şi cu scrierea cuvintelor de mulţumire, Lacey fu fericită să scape după prânz ca să meargă să se plimbe cu Vanessa. Era cald, chiar dacă ploua mărunt.

— Asta îmi mai lipsea, spuse Lacey.

— Ce ciudat ! replică Vanessa. Gândeşte-te puţin la soarele Greciei. Dar acolo totul o să ţi se pară arid şi uscat prin comparaţie.

Lacey contemplă o clipă peisajul familiar, sălciile aplecate pe malul râului, la capătul pajiştii şi, în depărtare, clopotul bisericii care se înalţa deasupra tuturor acoperişurilor din sat.

— Eu nu cred ca pământul din Theros să fie atât de arid cum te temi tu. Şi apoi, Corfu şi Rhodos sunt pline de flori.

Vanessa îşi ridică gulerul la impermeabil.

— Cred că este mai bine să ne întoarcem înainte să răceşti. Nu poţi să apari în faţa altarului în acea încântătoare rochie albă şi cu nasul roşu.

Ajungând în faţa casei, Lacey văzu cu îngrijorare că maşina doctorului era pe alee. Îşi înăbuşi o exclamaţie, urcă în fugă treptele peronului şi se

îndreptă direct spre scări, gândindu-se cum să ajungă mai repede în camera tatălui ei. Deodată se lovi de cineva care stătea pe ultima treaptă. Niște brațe puternice o apucară și ea recunoscu cu surprindere fața întunecată a lui Nikos.

– Tatăl meu, bâigui ea.

Expresia grecului se îmblânzi, văzând-o atât de speriată.

– A mai avut un ușor atac de inimă. Mama ta vorbește cu doctorul în birou.

Lacey se eliberă și alergă spre birou.

– Cum se simte ? întrebă ea clătinându-se.

Michelle păru iritată de năvala ei, dar doctorul Gervase se întoarse spre ea cu un zâmbet liniștitor.

– Nu-ți pierde capul ! Are doar nevoie de odihnă.

– N-ar trebui să amân căsătoria ? întrebă Lacey, pe care Nikos o urmase.

– Nu, s-a agitat și mai mult când doamna Vernon i-a propus acest lucru. O cununie este o ocazie fericită.

El se întoarse spre Michelle.

– Am lăsat în camera lui o nouă rețetă, dar te rog, doamnă Vernon, nu ezita să mă chemi la cea mai mică îngrijorare pe care o ai. Lacey, nu face această față îngrozită. Tatăl tău este hotărât să-și vadă nepoții. La revedere, draga mea, îți doresc multă fericire.

Michelle coborî să-l însoțească pe doctor până la mașină. Lacey și Nikos rămaseră singuri.

– Aşa deci, spuse el cu răceală, chiar şi acum cauţi un pretext ? Crezi că aşa o să-l ameliorezi starea, amânând ceremonia şi provocându-i o iritare pe care doctorul ne-a recomandat s-o evităm ?

Lacey dădu negativ din cap.

– El are nevoie să fie liniştit şi căsătoria noastră îi va da această linişte, reluă Nikos blând. Poate chiar şi perspectiva unui copil.

– Îţi admir solicitudinea, murmură ea.

– Nu-mi atribui prea mult altruism, replică el cu o privire sarcastică. Mă gândesc, de fapt, şi la mine. Eu îmi doresc o nevastă.

Ea crezu că o va lua în braţe şi se îndreptă rapid spre uşă.

– Aş vrea să te prezint prietenei mele Vanessa, domnişoara mea de onoare.

– Iată o plăcere care nu mai suportă amânare, mor de nerăbdare, spuse el ironic.

Dar când Lacey o aduse pe Vanessa în birou, el fu farmecul întruchipat, se abţinu de la orice observaţie răutăcioasă şi, chiar dacă aceasta mai era încă elevă, el o tratâ ca pe una din tinerele femei sofisticate din mediul lui.

El o fermecă vizibil pe Vanessa, şi Lacey înţelese că enigmaticul ei logodnic făcuse o nouă cucerire.

Lacey insistă apoi ca Vanessa să meargă împreună cu ei să vadă cadourile expuse în salon. Altfel, va fi obligată să rămână doar cu el mai mult timp.

Ea se temea ca Nikos să nu privească cu dispreț darurile modeste ale oamenilor din sat, care-o cunoșteau de când era mică. Dar el le acordă aceeași atenție ca și sfeșnicelor de argint oferite de mătușa Mary și unchiul David.

— Și care este darul mirelui pentru mireasă L întrebă incorigibila Vanessa. I-ai cumpărat ceva, nu-i așa, Nikos ?

— Oh, da. Dar acest cadou o așteaptă pe Lacey la Theros și va trebui să aibă răbdare până atunci.

Lacey roși și-i aruncă o privire furioasă prietenei sale.

— Nu am nevoie de daruri. Mi-ai făcut deja destule.

— Crezi ? Vei fi poate mult mai mulțumită când vei vedea ce te așteaptă pe insulă.

Lacey își dădu seama că indiferența ei o făcuse dezagreabilă și tăcu.

*
* *

Duminica Paștilor trecu în liniște. Dimineața, toată lumea asistă la oficierea slujbei în biserica satului. Nikos era obiectul curiozității generale ; toți credincioșii își răsuceau gâtul să-l vadă mai bine și Lacey găsi că, pentru un bărbat care detesta orice publicitate personală, el suporta foarte bine.

După-amiază făcură repetiția generală pentru ceremonia de a doua zi, și, doar în clipa când Nikos

se pregătea cu Stephanos, secretarul lui, să plece la han, Lacey rămase singură cu el.

Ea sperase să-i poată ura noapte bună în salon, de față cu toată lumea, dar înțelese că trebuia să-l însoțească până la ieșire ca să-și ia rămas-bun în doi. O briză ușoară adia și cerul era senin.

— Cred că mâine vom avea o zi frumoasă, spuse ea pe un ton afectat.

— Prima din multe altele, Lacey *mou*.

Vocea lui trăda o stranie tulburare. El se aplecă și-și puse buzele pe gura ei, dar ea rămase țeapănă în brațele lui, stăpânindu-și elanul pe care el îl spera și-l auzi cum râde blând când o eliberă.

— Să fie după voia ta, Lacey. Dar, în douăzeci și patru de ore, nu mă vei găsi la fel de binevoitor.

Cu un aer aproape indiferent, el își apăsă degetele pe sânii ei mici și zâmbi ironic când văzu cât de scandalizată era.

— Trupul tău mă dorește, sufletelule. Dar spiritul tău încăpățânat mă respinge și privilegiul femeilor este acela că-și pot schimba părerile, nu-i așa ? M-aș gândi la treaba asta, dacă aș fi în locul tău.

O lăsă și ea auzi pietrișul pe alee cum scârțâie sub picioarele lui.

Ea se întoarse încet spre casă, cu mintea la fel de tulburată ca și simțurile, pe care el le manevra cum dorea, se gândi ea cu disperare. Dar înainte să ajungă în salon, se calmase atât cât să joace cu tatăl ei o partidă de table până se apropia de culcare.

Când se pregătea în camera ei, după ce se dezbrăcase şi-şi pieptăna părul, uşa se deschise. Michelle intră. Timp de o secundă Lacey fu în panică. Se întrebă dacă mama ei vitregă nu venise cumva să-i dea sfaturile tradiţionale în ajunul nunţii. Dar privirea ei şi buzele strânse o avertizară că Michelle nu era mânată de acele bune intenţii.

O măsură pe Lacey, notând cu un zâmbet dispreţuitor foarte simpla ei cămaşă de noapte.

– Să sperăm că ai şi ceva mai seducător pentru mâine noapte. Vei avea nevoie, îi aruncă ea pe un ton încărcat de subînţelesuri care o făcură pe Lacey să roşească.

Arătă încurcată spre geamantanele făcute.

– Trusoul meu este acolo. Poţi să-l examinezi, dacă vrei.

– Dacă vreau ! strigă Michelle cu un râs strident. De când ţii tu cont de dorinţele mele ?

– Michelle ! protestă Lacey.

Nu era absolut deloc pregătită pentru această ostilitate declarată şi o găsea inexplicabilă.

– Simt de mai multe săptămâni că ceva te supără. Aş vrea să-mi spui despre ce este vorba. Aş vrea să ne despărţim prietene. Şi cununia ? Te-ai supărat pe mine că am vrut s-o fac aici ?

Michelle o întrerupse cu o voce plină de ură.

– Da, declară ea încet, sunt supărată, dar nu din motivele meschine pe care le presupui. Această căsătorie mă enervează.

– Dar, replică Lacey perplexă, este ceea ce tu ai dorit... soluția tuturor problemelor.

– Ce am dorit eu ? Cum poți să-ți închipui ce vreau ? Tu nu știi nimic, tu nu ești decât o elevă de pension, frigidă ca toate englezoaicele. Și speri să păstrezi un bărbat ca Nikos Andreakis ?

Lacey tremura.

– Dar tu ești cea care a avut această idee. Tu m-ai deghizat în femeie fatală și m-ai oferit lui

– Da. Dar numai pentru o noapte, așa cum îi dai o jucărie unui copil ca să se amuze o oră, și pe care apoi s-o uite. Nu mi-am închipuit niciodată că te va cere în căsătorie.

– Cred că ar fi mai bine să te întorci în camera ta.

Lacey era prea emoționată de expresia feței mamei sale vitrege ca să mai dea atenție la ce spune.

– Ești obosită, ai făcut foarte multe lucruri pentru această cununie și ai avut grijă și de tata.

– Îți mulțumesc că mi-l amintești, lansă Michelle cu ură. Este tot ce mi-a rămas... grijă, un bătrân bolnav de supravegheat, în timp ce tu, mică stricată...

Mai mult nu auzi. O ciocănitură în ușă opri torentul vorbelor și Vanessa, în halat, apăru în prag.

– Sper că nu deranjez. Ai o aspirină, Lacey ? Mă doare îngrozitor capul. Cred că de la toată agitați de peste zi.

Michelle mormăi ceva printre dinți și ieși din cameră furioasă. Cum se închise ușa în urma ei, Vanessa strigă :

– Ce se întâmplă ? ! Am auzit de pe culoar şi am crezut că este mai bine să-ţi vin în ajutor.

Lacey mai tremura încă.

– Cred că este nebună. Nu vrea să mă mărit cu Nikos.

– Nu mă mir, spuse calm Vanessa. Fiindcă este mult mai în vârstă şi viitorul ei nu mai are nimic încântător. Nici o insulă grecească, nici o croazieră pe Mediterana, pentru ea. O viaţă liniştită, să-l îngrijească pe tatăl tău, ceea ce nu mi se pare deloc că ar fi vocaţia ei.

– L-a tratat pe tata, ca pe un bătrân bolnav. Aproape că a spus că-l detestă, murmură Lacey.

Vanessa o sfătui cu blândeţe :

– Nu-ţi băga în cap treaba asta. Era probabil nebună de gelozie şi nu ştia ce spune. Tu nu ţi-ai făcut niciodată iluzii ; ea s-a măritat cu tatăl tău pentru banii lui şi pentru situaţie. De mai multe săptămâni ea îşi compară situaţia ei cu a ta şi astă-seară a explodat. Nu te mai gândi la ea, mâine vei fi eliberată şi ea nu va putea să-ţi facă nici un rău. Acum, culcă-te ! O să mă lungesc şi eu lângă tine. Ar fi mult mai mulţumită să nu te vadă mâine veselă.

Lacey se supuse şi se linişti. Cu ochii deschişi în întuneric, ea revăzu scena care avusese loc. I se părea că exista ceva ascuns în suflet, ceva de care va trebui să-şi amintească, chiar dacă nu ştia ce. Dar sfârşi prin a cădea într-un somn agitat.

CAPITOLUL VI

În camera de la hotel, Lacey privea pe fereastră. Nu era mare lucru de văzut, dar așa avea senzația că se ocupă cu ceva.

Auzea în spatele ei cum băiatul de la hotel punea discret pe măsuța rulantă resturile cinei lor. Mâncase puțin, gâtuită de enervare, și nu băuse decât o gură de șampanie franțuzească, trimisă de directorul hotelului cu felicitările lui.

Ziua trecuse ca prin ceață. Ultima ei amintire precisă fusese fața zâmbitoare a tatălui ei, când ea cobora scara în rochia de mireasă, cu buchetul de flori de la Nikos în mână, un buchet de orhidee albe. Restul îl trăise ca în vis : Nikos în picioare la altar ; propria ei voce, clară și ireală ; la ieșirea din biserică, flashurile fotografilor, foarte fericiți să rupă monotonia unei perioade de vacanță cu nunta unui miliardar internațional.

Își mai amintea că rămăsese în picioare alături de Nikos, care zâmbea forțat, apoi ea încercase să se schimbe, ajutată de Vanessa. Își pusese un costum din șantung gri și-și periase părul.

Au urmat apoi emoţiile despărţirii, lacrimile mătuşii Mary, vocea înăbuşită a tatălui ei : „Adio, draga mea".

La Londra aveau să-şi petreacă noaptea înainte să pornească spre Bahamas, a doua zi. Singura notă discordantă fusese dată de Michelle. Fără să spună o vorbă, îşi apropiase obrazul de al ei, fără s-o sărute. Acest contact neplăcut şi rapid o înfioră, amintindu-şi despre el.

În spatele ei auzi vocea respectuoasă a băiatului de la hotel :

— Cu ce să vă mai servesc, domnule Andreakis ?

Se auzi un foşnet de bancnote. Probabil era un bacşiş destul de mare ca să nu mai fie deranjaţi, crezu ea. Şi prezenţa lui Stephanos, secretarul, la etajul de deasupra lor, era o garanţie că în apartamentul lui Andreakis nu vor pătrunde mesajele care-i erau adresate.

După ce uşa de la intrare se închise, Lacey ştiu că rămăseseră singuri. Nervozitatea ei crescu. Nikos nu manifestase o ardoare jenantă faţă de personal, dar ea nu putea să spere că el va ezita să facă raporturile lor cât mai intime. De cum o cuprinse panica la această idee, îi auzi vocea.

— Vino aici, Lacey.

Ea se întoarse încet. El era aşezat pe un divan somptuos şi, în cămaşă, cu cravata desfăcută, părea bine dispus şi în largul lui.

— Am spus : vino aici. Nu mă obliga să te forţez să te supui, Lacey. Să ne începem viaţa conjugală cu puţină demnitate măcar.

Ea ezită doar un moment, după care înaintă încet spre el.

– Așa e perfect, spuse el sprijinindu-se pe perne. Nu mai avea aerul ăsta terorizat. Nu sunt decât un bărbat, știi bine, nu sunt un monstru.

El așteptă un moment, dar cum ea nu răspundea, continuă :

– Astăzi ești încântătoare, sufletul meu. Urcând la altar, mi-ai făcut o impresie de neuitat.

– Nu voi uita nici eu prea ușor această zi, răspunse ea.

Nikos își încruntă sprâncenele.

– Mereu mici înțepături ? Ar fi trebuit să înveți să reacționezi puțin mai amabil când ești curtată.

– Contezi pe recunoștința mea ? aruncă ea cu un aer disprețuitor. Am încheiat un târg, și știi prețul pe care trebuie să-l plătesc.

Abia rostise aceste vorbe că le și regretă, dar spre surprinderea ei, ele nu-i provocară furia așteptată.

El continua să se uite la ea pur și simplu cu o expresie senzuală care-o făcea să-și dorească s-o ia la fugă.

– Cum vrei. Eu doar încercam să te cruț de dificultățile acestui gen de situații. Dar dacă tu așa vrei...

Înainte ca ea să poată să facă o mișcare, el o prinse de încheieturile mâinilor și aproape că o prăbuși peste el. O durea și atunci protestă, dar el îi înăbuși strigătul cu buzele, și brațele lui puternice îi topiră toată rezistența ; el o răsucea în brațele lui ca și cum ar fi fost o păpușă. La capătul puterilor, ea rămase inertă în îmbrățișarea lui, cu

toate simţurile vibrând fără voia ei, în timp ce el îi descoperea cu voluptate trupul.

– Te rog, nu, reuşi ea să murmure.

– Şi eu te rog, da.

În glasul lui era o nepăsare care se armoniza cu slăbiciunea care ameninţa s-o copleşească.

– Dar o să-mi strici rochia.

– Asta se repară, şopti el.

Ea simţi cum i se trage fermoarul lung.

– Scoate-o !

– Nu !

– Ce se întâmplă ? Chiar nu ştii că şi asta face parte din preţul despre care singură ai vorbit ?

– Nu... da... Îşi umezi buzele. Dar nu aici.

Urmă un lung moment de tăcere după care el oftă şi o eliberă.

– Ai dreptul la exact zece minute de pudică izolare.

Strângându-şi rochia, ea îl privi.

– Şi... nu vei intra ? Îmi promiţi ?

– Îţi promit... de data asta, spuse el zâmbind. Dar să nu mă faci să aştept. S-a dus deja un minut din zece.

Lacey se grăbi să iasă din salon, ca să meargă în dormitor. Îşi scoase rochia, o lăsă să-i cadă la picioare şi merse pe vârfuri ca să ajungă la valiza unde avea cămaşa de noapte de muselină şi dantelă, cu un halat asortat. Avea timp exact cât să facă şi un duş. Se dezbrăcă şi se duse în baie.

– Lacey !

Ea se întoarse şi-l văzu în prag. Îşi puse repede cămaşa de noapte.

– Dar mi-ai promis ! îi strigă ea. Ai promis că n-o să intri.

Dar el parcă era inconştient de nuditatea ei. Traversă camera şi-i puse mâinile pe umeri, fără pasiune, ca şi cum voia să-i transfere puţin din forţa lui. Avea în ochi o expresie stranie, ca de milă,

– Trebuie să te îmbraci, *pethi mou*. Vom pleca.

– Să plecăm ? Dar unde ? întrebă ea surprinsă şi puţin neliniştită de schimbarea lui de atitudine.

– La Kings Winston, Lacey.

– Tata ?

Se făcu palidă şi el aprobă din cap.

– Oh, Dumnezeule ! Să ne grăbim, Nikos.

Ea îi simţi buzele pe creştet ca o binecuvântare.

– Trebuie să-ţi spun că nu mai este nevoie să ne grăbim.

*
* *

Cineva aprinsese focul în şemineul din salonul mare şi ea îşi întinse mâinile spre flăcări şi i se păru că n-o să-i mai fie niciodată cald.

Când sosiseră la castel, în urmă cu trei zile, găsiseră toată casa dată peste cap.

O clipă, Lacey redevenise un copil pierdut. Niko a luat frâiele în mână şi a obligat personalul să fie eficace.

Michelle, li s-a spus, era în camera ei. Nikos îl întrebă pe doctor dacă-i dăduse vreun calmant, dar el îi spuse că nu, şi Lacey înţelese de ce când o găsise pe mama ei vitregă lungită în pat într-o cameră unde mirosea puternic a alcool. De când

Michelle își petrecea aproape tot timpul în camera ei, i se ducea mâncarea acolo, pe un platou.

În timp ce Nikos, ajutat de secretarul său Stephanos, se ocupa de înmormântare, Lacey și mătușa ei răspundeau la scrisorile de condoleanțe, și chiar îi îndepărtau pe ziariștii care credeau că găsiseră un subiect gras în povestea miresei de miliardar care fusese lipsită de luna de miere din cauza unei tragedii de familie.

Titlurile din ziarele de scandal o exasperau pe Lacey, dar constată faptul că în nici unul nu se făcea aluzie la situația financiară a băncii Vernon-Carey. Numele lui Andreakis pusese capăt tuturor zvonurilor și ea îi era recunoscătoare pentru asta.

Privirea îi căzu pe verigheta ei de aur și o atinse cu un fel de scepticism.

Încă nu realizase că numele de Andreakis era acum și al ei. De când se întorseseră la Kings Winston, Nikos nu mai încerca să fie în intimitate cu ea. Stătea singură în fosta cameră de oaspeți, dar știa că această situație nu putea să dureze la infinit.

– Zgomotul de voci bărbătești din hol o smulse din reverie și le ieși în întâmpinare. Rochia neagră o făcea să pară și mai subțire și mai fragilă.

După ce și-au luat rămas-bun, ea rămase în picioare pe peron, privind ultima dintre mașini care se angaja pe alee, apoi, cu un oftat, se întoarse în casă.

– Aș vrea să-ți vorbesc, Lacey, spuse Nikos, în picioare în fața ușii deschise de la birou.

– Dar urcam să mă întind la mine în cameră. Sunt puțin obosită.

– Te rog totuşi să-mi acorzi câteva minute. Nu te voi reţine prea mult.

După un moment de ezitare, intră înaintea lui în birou şi rămase în picioare în timp ce el închidea uşa. Se apropie de ea şi încruntă uşor sprâncenele. Ridică mâna şi-i mângâie cearcănele de la ochi.

– Doctorul Gervase nu ţi-a dat un somnifer ?

– Ba da. Dar asta nu mă împiedică să mă gândesc tot timpul zilei, răspuse ea mohorât.

– Bineînţeles...

El îşi aprinse cu grijă o ţigară.

– Totuşi, eu cred că ai nevoie de o schimbare de aer şi locuri, şi i-am dat dispoziţii lui Stephanos să te ducă mâine la Theros.

Lacey îl privi uimită.

– Theros ? repetă ea. Dar nu înţeleg.

– Date fiind împrejurările, nu cred că ai chef să mergi în Bahamas.

– Dar acolo nu mă aşteaptă nimeni.

El o privi cu nerăbdare.

– I-am telegrafiat deja mătuşii Sofia să pregătească totul ca să te primească. Sper să te regăsesc cu obrajii mai puţin palizi.

– Nu vii cu mine ? întrebă ea.

Îşi reproşă imediat vorbele, pe care el le-ar fi putut interpreta ca pe o dorinţă ca s-o însoţească.

El dădu din cap.

– Ţi-am spus că te va însoţi Stephanos. Voi mai fi reţinut aici un timp. Au apărut unele probleme şi trebuie să le rezolv.

Lacey presupuse că era vorba despre banca Vernon-Carey, dar nu puse întrebări. Era prea pre-

ocupată de viitoarea ei călătorie la Theros și de întâlnirea cu familia lui Nikos ca s-o mai neliniștească și altceva.

— Nikos, murmură ea rugător, punându-i o mână pe braț, nu mă trimite la Theros, te rog. Am nevoie să fiu singură, acum, și acolo ar trebui să mă ocup de Eleni.

— Ce prostie, răspunse el cu răceală. Mătușa Sofia o să te trateze ca pe fiica ei, și Eleni te va obliga să nu te gândești doar la necazul tău. Dacă rămâi aici, *pethi mou*, vei sfârși prin a te îmbolnăvi, ceea ce nu va fi bine nici pentru tine, nici pentru mine, nici pentru memoria tatălui tău... Acum, te sfătuiesc să mergi să-ți faci bagajele.

— Foarte bine, ceda ea pe un ton mohorât. Presupun că nu am de ales.

— Exact.

În seara aceea, în timp ce se pregătea să se culce, Lacey se gândi la ultima noapte pe care o va mai petrece în camera ei și poate în această casă. Știa că prin testament, tatăl ei îi lăsase lui Michelle cea mai mare parte din bunuri, printre care și Kings Winston, și nu-și imagina că mama ei vitregă o să vrea s-o păstreze. Nu-i plăcuse niciodată viața la țară.

Băgându-se în pat, Lacey oftă și-și înfundă capul în pernă. I se părea că legăturile cu fosta ei viață erau tăiate una după alta. Cât tatăl ei trăia, putea cel puțin să conteze pe o oarecare stabilitate și pe sprijinul lui moral. Acum, tot ce-i rămăsese era un soț relativ necunoscut și un cămin în decorul straniu al unei insule grecești.

De la moartea tatălui ei, nu vărsase o lacrimă. Își păstrase ochii uscați, chiar și la înmormântare. Dar deodată, teama și nesiguranța în ceea ce privea viitorul ei, adăugate la durerea pierderii tatălui său, o copleșiră și, hohotind, se abandonă durerii.

– Oh, tată, tată, murmură ea cu lacrimile șiroind.

Înțelese că nu era singură, auzind foarte aproape de ea vocea lui Nikos care-o striga. Ridică ochii și-l privi cu fața plină de lacrimi.

– Ce faci aici ?

– Am venit ca în fiecare noapte să mă asigur că dormi, spuse el.

Se așeză obosit pe marginea patului și o luă în brațe.

– Plângi cât vrei, *pethi mou*, nu este bine să te abții tot timpul.

Mult timp după ce criza ei de plâns și suspine se liniști, rămase nemișcată, cu capul pe pieptul lui Nikos, cald sub mătasea halatului. În sfârșit, îl simți mișcându-se, ca și cum voia să plece și, deodată, un sentiment de panică și dezolare puse stăpânire pe ea.

– Nikos, murmură ea, nu pleca încă, te rog. Nu mă lăsa.

– Nu, răspunse el, nu te voi lăsa, scumpa mea.

Ea auzi cum halatul îi alunecă de pe corp, în întuneric, apoi fu alături de ea, și căldura corpului lui o învălui. Rămase un moment întinsă, realizând prea târziu ce-i provocase nevoia de consolare. Dar el o sărută și mâinile începură s-o mângâie atât de îndemânatic încât teama și îndoiala, ca și

violența amărăciunii ei, începură să se topească sub torentul straniilor și noilor senzații pe care Nikos le trezea în ea. Era uimită de intensitatea propriei dorințe, de această dulce și sălbatică necesitate care-o străbătea.

Mai târziu, în brațele lui, îl auzi șoptind :

— *Yineka mou.*

— Ce înseamnă asta ?

— Înseamnă femeia mea.

El o sărută cu o violență de care altădată i-ar fi fost frică și i-ar fi dat de bănuit.

— Presupun că ai vrea să învăț să spun „bărbat" în greacă, spuse ușor adormită.

— Printre alte lucruri, râse el încet. Cred că vei fi o elevă foarte dotată, scumpa mea. Acum, trebuie să te culci. Ai un drum lung de făcut, mâine.

La aceste cuvinte, Lacey ieși brusc din toropeală. Se ridică și-l privi cu o indignare crescândă.

— Tot mai vrei să mă trimiți ?

— Desigur, răspunse calm. De ce nu ?

— Mă gândeam că ai un motiv evident să rămân. Ceea ce s-a întâmplat nu înseamnă nimic pentru tine ?

— Ce idee absurdă ! Crezi că mi-a fost ușor să iau o astfel de hotărâre ?

Nu știu ce să cred, lansă ea cu furie. N-ar fi trebuit să te las să mă atingi !

— N-am avut impresia că ți-a fost dezagreabil, remarcă el sec. Dar asta nu schimbă nimic, Lacey. Am alte responsabilități și nu-mi pot permite genul de distracție pe care mi-o oferi tu. Regret...

– Şi mie îmi pare rău... Pur şi simplu nu înţelesesem că aş fi şi altceva în afară de distracţie. Dar pentru tine eu asta sunt : o jucărie, pe care o arunci când te-ai săturat să te joci cu ea. Doar un alt nume pe lunga listă a fetelor cu care te-ai culcat. Faptul că te-ai căsătorit cu mine nu are nici o importanţă, este evident.

– Nu cred nimic din ce spui. Ai putea să descoperi că actul căsătoriei noastre îţi dă dreptul la o bătaie bună la fund. Oricum ar fi fost viaţa mea în trecut, asta nu te priveşte. Tu eşti singura femeie a vieţii mele.

– Până când îţi pierzi atracţia pentru noutate, îi aruncă ea rănită şi vrând să rănească la rândul ei.

Zâmbetul ironic pe care i-l detesta rătăci o clipă pe buzele lui Nikos.

– Dar atâta timp cât eu voi fi aici şi tu la Theros, această atracţie nu va dispărea atât de repede, nici pentru unul, nici pentru celălalt.

După cele spuse, se ridică din pat şi plecă nepăsător.

Lacey îşi băgă din nou capul în pernă şi-l auzi cum râde, părăsind-o.

Rămasă singură, nu-i venea să creadă că era adevărat. I se dăduse fără nici o rezervă şi totuşi, el rămânea la fel de hotărât să nu-şi modifice planul, ca şi cum nu-l afectase în nici un fel unirea lor carnală.

Roşi de ruşine, amintindu-şi cu câtă ardoare îi răspunsese celei a lui Nikos. Profunda ei tristeţe, nevoia de consolare, făcuseră din ea o pradă uşoară,

își zise ea cu dispreț. Dar, în sufletul ei, știa că era totul chiar așa de simplu, că ea îl dorise îndată ce trupul lui se atinsese de al ei. Știuse chiar din seara cununiei lor că cedarea ei era inevitabilă, bănuise exigențele pe care pasiunea i le-ar putea impune. Acum, trebuia să înfrunte realitatea și era speriată de violența dorinței pe care virtuozitatea de amant a lui Nikos o trezise în ea.

Fusese naivă să-și închipuie că împreunarea lor stârnise și în el aceleași sentimente. Ba chiar, dacă voia să fie cinstită cu ea însăși, atunci ar fi trebuit să recunoască faptul că el o găsise total lipsită de experiență. Gândul acesta îi făcea rău, dar trebuia să-l accepte. Dacă ar fi avut alte reacții, atunci el n-ar fi trimis-o în Grecia, gândi ea cu tristețe.

*
* *

A doua zi dimineață când intră în sufragerie, îl găsi pe soțul ei împreună cu Stephanos absorbiți într-o discuție cu voce joasă pe care la sosirea ei o întrerupseră.

— Oh, vă deranjez ? întrebă ea, din pragul ușii.

Nikos oftă, se ridică și trase un scaun.

— Nu mai fă pe mironosița, *pathi mou*, o sfătui el scurt. Să sun pentru cafea proaspătă ?

— Nu, mulțumesc.

Lacey își opri o strâmbătură, turnându-și cafeaua călduță în ceașcă. Bău încet, simțind privirea ironică a soțului ei. Într-un costum de oraș gri-închis, cu o cămașă de un alb izbitor, nu mai semăna deloc cu iubitul ale cărui mâini și buze

dezlănțuiseră o nemaipomenită furtună în toată ființa ei, în urmă cu câteva ore. În această ținută, era mai mult străinul arogant care considerase căsătoria ca pe o clauză adițională la contract, și-i era mult mai ușor să-l deteste.

Stephanos se întoarse spre ea cu un zâmbet prietenos.

– Este prima călătorie în Grecia, doamnă Andreakis ?

– Da, răspunse ea sec, ceea ce o costă o privire de reproș din partea lui Nikos.

– O să vă facă multă plăcere. Insula Theros este foarte frumoasă în această perioadă a anului.

– Și Anglia la fel, ripostă ea.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare dar Stephanos nu se descurajă.

– Dar veți fi fericită să vă cunoașteți noua reședință.

Lacey își puse ceașca jos și-l privi pe secretar.

– Să vorbim sincer, spuse ea cu voce aspră. Nu știu de ce faceți această călătorie azi, dar eu, eu o fac pentru că așa mi s-a ordonat, și o fac în silă.

– Lacey !

Fața lui Nikos era roșie de furie, dar ea continuă cu îndrăzneală :

– De ce nu protestezi, domnule Lindos ? S-o însoțești pe nevasta patronului prin Europa, nu-i o sarcină umilitoare pentru un bărbat în situația ta ? Sunt sigură că asta nu intră în categoria obișnuită a îndatoririlor tale.

– Poate că nu.

Stephanos se ridică de pe scaun.

– Dar *Kyria* Lacey, Nikos nu este doar patronul meu. Îmi este un foarte bun prieten şi sunt fericit că pot să-i fac un serviciu. Să vă însoţesc, este pentru mine un privilegiu, nu o datorie. Şi acum, mă duc să văd dacă au adus jos bagajele.

Lacey luă o gură de cafea. Înţelegea că tentativa ei de revoltă nu-i servise la nimic. Se întoarse involuntar spre soţul ei şi-i înfruntă privirea furioasă.

– Sper că eşti mulţumită, spuse el dur. Pe viitor, te rog să ai grijă ca înţelegerile noastre personale să nu fie făcute publice. Nu voi admite ca din această cauză, oricine, prieten sau străin, să fie implicat sau stânjenit. Este clar ?

– Perfect. Dar vreau ca prietenul tău să nu-şi facă idei false despre călătoria noastră.

– Şi nici despre educaţia ta, se vede. Apoi el tăcu o clipă. Lipsa ta de maniere nu-mi va schimba sentimentele, Lacey, nici chiar tentativa de corupere.

– De corupere ? Ce vrei să spui ?

Nikos zâmbi sarcastic.

– Vrei să mă faci să cred că fermecătorul interludiu din noaptea trecută nu era destinat să mă facă să te las să rămâi în Anglia ?

O fierbinţeală îi cuprinse obrajii. Ea rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, amuţită brusc, incapabilă să se apere.

– Sărmana Lacey, o ironiză el. Un asemenea sacrificiu, şi pentru nimic.

Lacey voia să-l insulte, să-l zgârie pe față, dar se abținu și-și păstră calmul și reuși chiar să zâmbească pentru a-și ascunde umilința.

— Cel puțin nu voi mai risca să comit o nouă greșeală, lansă ea cu dezinvoltură prefăcută.

I se păru că citește un fel de tristețe în ochii lui Nikos, dar această impresie fu atât de fugitivă încât aproape crezu că-și închipuise.

— Sper că vei manifesta aceeași înțelepciune în toate relațiile noastre, declară el.

Se ridică și ieși din cameră iar ea rămase singură pe scaun, cu inima bătându-i tare și cu palmele umede. El își închipuia deci, că noaptea trecută ea jucase teatru ca să-și atingă scopul. Iată sensul pe care-l dădea prețiosului dar făcut de ea.

Și rolul pe care-l jucase el însuși... blândețea, delicatețea, tandrețea de care făcuse dovadă în inițierea ei ? Fusese cinic întruchipând tandrul soț ? Nu va ști probabil niciodată care era adevărul.

Era disperată și, urcând scara ca s-o vadă pe Michelle, se gândi că totul fusese o farsă. Se așteptase s-o găsească în pat, dar ea era în picioare la fereastră, în micul budoar decorat exotic. Fuma nervos și ea îi observă trăsăturile feței răvășite. Lacey nu se simți în largul ei, ca întotdeauna în prezența mamei sale vitrege. Iar de la ultima lor discuție păstra o amintire penibilă.

— Am venit să-mi iau rămas bun, Michelle.

— Și eu să-ți urez drum bun, fără îndoială. Michelle o privi calm.

– Nu eşti obligată să-mi urezi ceva ce nu doreşti.

– Oh, conştiinţa mea nu-mi interzice să-ţi doresc călătorie plăcută, crede-mă. Şi tu chiar ai dreptul la simpatia mea ; drumul acesta lung, doar tu cu Stephanos, ce plictiseală ! Soţul tău pare că nu este aşa de aprins după tine, dacă te lasă să pleci atât de departe, imediat după nuntă.

Sub acest ton dulceag prefăcut, Lacey ghici amărăciunea şi răutatea ascunse. Ea ridică ochii şi spuse cu sfidare :

– Dar, la sfârşitul călătoriei, îndrăgostiţii se regăsesc, nu-i aşa, Michelle ? Acum, trebuie să plec ; aeroportul este departe.

Michelle zâmbi, dar spre uşurarea lui Lacey, nu încercă s-o îmbrăţişeze, nici să-i strângă mâna.

– La revedere, murmură ea cu un zâmbet misterios, după care-şi reluă locul la fereastră.

Lacey îl regăsi pe Nikos aşteptând-o la scară, cu o faţă indiferentă.

– Maşina este gata şi Stephanos aşteaptă.

– Şi eu sunt gata, răspunse Lacey.

Trecu prin faţa lui spre uşa deschisă de la intrare, dar el o prinse de braţ.

– Nu ai nimic să-mi spui ?

– Nimic ce ţi-ar face plăcere să auzi.

Încercă să se elibereze, dar el o strânse tare şi o atrase mai aproape, repede şi fără scăpare.

– Atunci, nu spune nimic.

Se aplecă spre ea şi o sărută cu o ardoare senzuală şi irezistibilă. Lacey simţi cum îi fuge pământul de sub picioare şi, fără apărare, se agăţă

de el, cu degetele prinse de reverele hainei lui. Când el își înălță capul, ea continuă să se sprijine de el, cu ochii ei verzi enormi, cu fața palidă, cu buzele întredeschise, în timp ce încerca să-și recapete respirația.

Auzi un râs ironic, fără să știe dacă era al ei sau al lui.

– Aproape că mă tentezi, murmură Nikos. Dar trebuie să te las să pleci. *Herete, yineka mou.* Încearcă să nu mă uiți !

Mecanic, ea coborî treptele peronului și se îndreptă spre mașina unde șoferul o aștepta cu ușa deschisă, s-o ajute să urce. Se sprijini epuizată de spătar, lăsă fără răspuns întrebările amicale ale lui Stephanos și se forță să nu se uite în urmă, în timp ce mașina se angaja pe șosea.

CAPITOLUL VII

Când Lacey deschise ochii pe un perete inundat de lumină, rămase o clipă nemişcată, întrebându-se ce o trezise.

Aseară, la sosirea ei în Theros, fusese foarte obosită.

Sofia Andreakis o aştepta. Era o femeie înaltă, destul de fragilă ca aspect, îmbrăcată într-o inevitabilă rochie neagră. O primise într-o engleză cu un puternic accent grecesc. În holul vilei erau multe fete tinere, servitoarele care veniseră s-o vadă pe tânăra lor stăpână. Când se întrebă timid despre Eleni, tanti Sofia se lansă într-un monolog în greacă, însoţit de multe gesturi. Stephanos fu cel care traduse, ca să explice că insuportabilul copil plecase de acasă fără să aibă voie şi că nu fusese văzut toată ziua. Lacey se întrebă dacă nu cumva vestea sosirii ei o gonise de acasă pe Eleni, ceea ce n-ar fi fost un semn bun.

Dar cum era prea obosită ca să-şi pună prea multe întrebări, intră cu uşurare într-o cameră mare de la primul etaj, unde o aştepta un pat imens şi confortabil.

O fată grăsuță, cu ochii negri și un zâmbet amabil, pe care o chema Ariana, o ajută să se dezbrace și să se culce în cearșafurile parfumate.

Lacey consimți să bea un bol cu o supă excelentă de pasăre și adormi imediat.

Când se trezi, o fată tânără cu părul negru era așezată pe jos, cu picioarele încrucișate, la câțiva pași de pat, și o privea în liniște. Purta niște blugi prespălați și un tricou strâmt care lăsa să se vadă că Eleni Andreakis considera sutienul ca pe ceva inutil.

Lacey se sculă și se sprijini în cot, privind-o la rândul ei. Apoi sperând că vocea nu-i va trăda nervozitatea, lansă :

– *Kalimera*, Eleni.

– Pentru Dumnezeu din ceruri, de ce faci asta ? Eu prefer să mă cheme Helene.

– Am înțeles, Helene. Am vrut pur și simplu să-mi exersez greaca.

– Ei bine, ai un accent îngrozitor. Și nici nu este nevoie să vorbești greceşte. Toată lumea aici este bilingvă, chiar și tanti Sofia când se gândește.

– Aseară era puțin neliniștită. Nu știa unde ești.

Helene zâmbi.

– Oh, nu eram prea departe, dar nu aveam chef să suport prezentările solemne. Trebuie să recunosc că ești O.K. când dormi. În sfârșit, nu sforăi și nu-ți atârnă o buză. Presupun că, în patul lui Nikos, nici n-ai îndrăznit.

– Nu, precis nu, aprobă Lacey.

Cu o ușoară strângere de inimă ea realiză că de fapt nu dormise niciodată cu Nikos și nu se trezise lângă el, dar goni repede acest gând.

Helene reluă :

— Nu voi mai vorbi cu Nikos în viața mea, pentru că nu m-a lăsat să vin la cununie. A făcut atâta mister din ea încât m-am întrebat dacă nu ai cumva două capete, dar ești mult mai bine decât m-am așteptat. Nu mi-a trimis o spioană !

— Nu te înțeleg... începu Lacey.

Helene îi tăie vorba.

— Bineînțeles că da. Ești trimisă ca să mă împiedici s-o trag pe sfoară pe tanti Sofia. Ea îmi spune de câteva zile că o să fie foarte plăcut pentru mine să am o soră de vârsta mea.

— Da, răspunse Lacey, ascunzându-și cât putea de bine confuzia. Și acum, ce crezi ?

Cu ochii ei negri, Helene o examină o clipă, apoi cu un zâmbet răutăcios lansă :

— O să-ți spun când o să te cunosc mai bine. Dacă te scoli mai repede, o să-ți arăt insula.

Era o ofertă de pace atât de evidentă încât Lacey avu bănuieli. Dar, oricum, Nikos spera că ea va deveni prietena Helenei și se întrebă dacă intențiile ei nu sunt începutul dorit pentru relațiile lor viitoare.

Un sfert de oră mai târziu, îmbrăcată într-o rochie simplă de bumbac, Lacey se plimba cu Helene în marea grădină care proteja vila de indiscreți și se întrebă de ce crezuse că este un pământ arid.

Peste tot erau trandafiri și culorile lor vii contrastau cu verdele-închis al chiparoșilor și frunzele argintii ale măslinilor. Parfumul lor, amestecat cu

cel al lămâilor, plutea în aer şi ea respiră profund.

– Nu-mi imaginam ceva atât de frumos, îi mărturisi Lacey Helenei, care se strâmbă însă.

– Ar fi şi mai minunat, răspunse ea cu un aer detaşat, dacă din când în când ar mai fi ceva de făcut.

– Unde locuiai înainte să vii aici ?

In California. Tanti Dora avea o casă la Malibu, acolo ne petreceam sfârşiturile de săptămână. Este o mare diferenţă, spuse ea, cu o privire dispreţuitoare în jur.

– Este destul de diferit şi de propria-mi ţară, spuse Lacey încet.

Helene o privi ca şi cum această idee nu-i trecuse şi ei prin cap. Când se întorceau încet spre vilă, povesti cu o sinceritate evidentă despre viaţa ei în Statele Unite, despre amicii ei de la colegiu şi despre proiectele unei fundaţii pentru o comunitate de tineri care eşuaseră lamentabil în viaţă.

– Tanti Dora găsea această idee bună, spuse ea revoltată. Nu văd de ce Nikos s-a opus şi a început să joace rolul de tiran. El nu s-a ocupat niciodată de mine înainte.

– Fără îndoială că avea multă încredere în mătuşa ta, răspunse Lacey.

– Poate. Dar el n-o iubeşte pe tanti Dora, nu mai mult, de altfel, ca tata. A fost o ceartă între ei, cu privire la tutelă şi el a acuzat-o de abuz de influenţă asupra mamei pe patul de moarte.

– Dar de ce ar fi făcut-o ? întrebă Lacey perplexă.

– Pentru bani, explică sec Helene. Ea credea, presupun, că dacă devenea tutorele meu, îmi va

administra și averea. Dar tata aranjase ca ea să încaseze doar o pensie. Apoi, la moartea lui, ea a încercat să obțină puțin mai mult de la Nikos și iar au fost niște povești.

Lacey asculta, hotărâtă să nu spună nimic, dar era consternată de cinismul cu care Helene analiza situația.

– Te înțelegeai bine cu mătușa ta ?

Helene zâmbi.

– Vrei să-ți povestesc că mă bătea, mă înfometa și mă închidea în pivniță ? Ea nu se putea abține să nu acorde o mare importanță banilor. Mama și ea nu i-au avut niciodată când erau tinere, dar pentru mama nu aveau valoare. Când s-a măritat cu tata, nimic nu s-a schimbat. Ea n-a jinduit niciodată să facă parte din înalta societate. Iată de ce au construit și această vilă, ca să aibă un cămin și o viață de familie normală. Tanti Dora spunea întotdeauna că ea ar fi trebuit să se mărite cu un milionar, nu mama. Ar fi știut să-i exploateze mai bine avuțiile.

Lacey surâse fără voia ei. Această tanti Dora era poate o mâncătoare de diamante, dar cel puțin era sinceră, aproape naivă, în timp ce Michelle...

– Și tu, Lacey ? întrebă Helene. Bineînțeles, pentru tine nu este o diferență prea mare. Și părinții tăi sunt bogați. Oh, Lacey, scuză-mă. Am uitat ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Nu voi învăța niciodată să tac.

Lacey se străduí să zâmbească.

– Nu-ți face probleme. Va trebui până la urmă să accept și să mă obișnuiesc cu ideea morții lui.

Sofia era în grădina interioară şi le privea cum se apropie. Faţa ei se lumină când le văzu că stau de vorbă şi când Lacey acceptă cu entuziasm să ia micul dejun afară. Două servitoare îmbrăcate în culori închise aduseră o masă şi nişte soaune, aşezară pe ea un suc de portocale proaspăt, chifle şi un ibric cu cafea turcească. Lacey nu era pasionată după cafea, dar îşi spuse că va trebui să se obişnuiască, la fel ca şi cu restul, în noua ei viaţă.

După micul dejun, Helene îi arătă casa. Camerele erau mari, dar fără luxul ostentativ de care ea se temuse. Camera în care se trezise avea baia alături, una dintre cele mai luxoase, şi ea află fără să fie surprinsă că Nikos o redecorase înainte de cununie. Se gândi că asta era poate surpriza despre care-i vorbise. Dar, când intră în salon, îşi dădu seama că greşise căci, în salonul confortabil mobilat, văzu un pian nou. Acesta era cadoul de nuntă !

De unde l-o fi adus ? Din Corfu ? Doar Dumnezeu ştie cu câtă greutate ! Simţi cum i se înceţoşează ochii.

Helene şi Sofia nu trebuiră s-o roage mult ca ea să încerce instrumentul. Avea o sonoritate minunată şi fu încântată. Dar numai după un timp îşi dădu seama că ea cânta „Vis de iubire" de Liszt. Interpretarea ei începu să şchiopăteze când înţelese semnificaţia acestei alegeri. Şi zâmbetul binevoitor de pe faţa Sofiei o făcu să înţeleagă că aceasta găsea muzica potrivită cu starea sufletească a unei tinere căsătorite. Lacey era supărată pe sine, dar îşi impuse să termine bucata şi să accepte complimentele.

– Iată femeia care are totul ca să fie fericită. Era oare puțină amărăciune în felicitarea Helenei ? Ești frumoasă, ai bani și chiar talent. Pariez că nu faci niciodată greșeli, nu-i așa, Lacey ?

– Ba da, deseori, se grăbi ea să răspundă.

Presimțea iminența unei falii în camaraderia sperată și nu fu foarte mirată când Helene dispăru după prânz, lăsând-o singură. Sofia se retrase în camera ei pentru siestă și Lacey se trezi că nu are nici o ocupație. Nu putea nici măcar să-și aranjeze lucrurile, pentru că o servitoare făcuse deja asta, se gândi ea, rătăcind de-a lungul camerei sale pe care o examina cu un ochi critic.

Nu găsi nimic de ce să se apuce, de la enormul pat capitonat care domina camera, la dulapul cu ușile lăcuite care ocupa un perete întreg. Era straniu să compare tot acest lux cu cadrul auster al vieții ei de la mănăstire, de când nu trecuse prea mult timp, și să-și dea seama că o parte din existența ei rămăsese undeva în urmă și că nu va mai fi niciodată aceeași fată.

Acele ore scurte, magice, în brațele lui Nikos, schimbaseră totul și transformaseră copilul în femeie, în soție.

Cu un oftat scurt, traversă camera și deschise ușa care ducea la cabinetul de toaletă. Nu știa nici ea ce căuta. Nu rămăsese nici o urmă din familiarul miros de țigară care să evoce prezența lui Nikos. Rândurile de costume clasice atârnate în dulap păreau de o banalitate anonimă și nu transmiteau nimic despre bărbatul căruia îi aparțineau, bărbatul care acum o considera ca pe una din posesiunile sale. Nimic nu distona. Totul în încăpere

era de o excelentă calitate şi întreţinut cu grijă, se gundi ea cu un fel de arţag meschin, închizând sertarul de la comodă. Când se întoarse, lovi cu cotul o cutie de onyx care căzu pe jos.

– Oh, nu ! exclamă ea consternată.

Era pedeapsa pe care destinul o rezerva oamenilor care-şi băgau nasul peste tot şi ar fi fost mai bine dacă această casetă s-ar fi spart şi ar fi putut să-i explice lui Nikos că accidentul s-a produs în timp ce-şi căuta bagajele.

Cutia era intactă dar în cădere se deschisese ; pe jos se împrăştiaseră butoni de cămaşă şi alte mărunţişuri. Puse la loc despărţiturile de catifea şi începu să aşeze diversele obiecte. Nu se spărsese decât unul, un buton de manşetă şi începu să caute pe jos cealaltă jumătate care lipsea, strângând butonul spart în mână. Unde putea să fie ?

Ar fi păcat să nu găsească cealaltă jumătate, pentru că motivul butonului, în aur şi email, era atât de frumos... Şi deodată, privind mai bine bijuteria, o trecu un fior... Acum ştia, fără tăgadă, că era inutilă căutarea ei, nu va găsi niciodată restul obiectului în cabinetul de toaletă al lui Nikos. Ştia acest lucru, pentru că cealaltă jumătate o găsise chiar ea în apartamentul de la hotel pe care-l ocupase cu Michelle la Paris, acum câteva săptămâni. Nikos îl pierduse acolo.

Contemplă cu durere bucata spartă. Un fragment minuscul, îşi spuse ea, şi totuşi aceasta era piesa care lipsea, dar care dădea sens jocului de puzzle.

El însemna, de fapt, că Nikos şi Michelle erau împreună la Paris. Durerea şi amărăciunea se lup-

tau în ea cu lipsa de încredere şi aproape că o îmbolnăveau.

Cum de putuse să fie atât de proastă ? se întrebă cu disperare. Fusese ridicol de uşor sedusă de experienţa lui amoroasă, gata să rămână oarbă la tot, în afară de dorinţa pe care el ştia s-o stârnească în ea. Nici măcar nu-şi dăduse seama că vocea lui era aceeaşi cu cea de la telefonul din hotel. Oare toate astea făceau farmecul ei de soţie, se întrebă ea, că a fost atât de uşor de păcălit?

Acest gând o tortură. Apoi, şi asta îi făcea şi mai rău, realiză că acum era ţintuită în Theros, în timp ce Nikos se afla în Anglia. Cu Michelle.

Inima îi bătea cu furie, iar în urechi auzea un zgomot intermitent. Dar înţelese curând că nu era doar tensiunea ei ; cineva ciocănea în uşă cu încăpăţânare.

Se ridică cu greu şi, cu butonul de la manşetă strâns în mână, trecu din cabinetul de toaletă în dormitor şi deschise uşa.

În prag era Stephanos. Zâmbea, dar ochii lui trădau îngrijorarea când îi văzu ochii prea strălucitori şi faţa palidă.

— Doamnă, am venit să-mi iau rămas-bun de la dumneavoastră, spuse el încet. Mă voi întâlni cu Nikos la Londra mâine şi mă gândeam că poate aveţi un mesaj să-i transmiteţi.

Lacey îl privi, aproape incapabilă, un moment, să înţeleagă ce spunea.

— Nu, răspunse ea, cu vocea gâtuită. Nu am nici un mesaj.

— Doamnă Andreakis... *Kyria* Lacey... O privi chiar cu un aer rugător. Dacă nu vreți să transmiteți nimic verbal, eu înțeleg foarte bine, dar voi aștepta cu plăcere să scrieți câteva cuvinte.

Cum Lacey tăcea, el reluă :

— Iertați-mă, dar înțeleg că amândoi treceți printr-un moment dificil. Un necaz așa de mare cum ați avut după cununie, și apoi această despărțire... Eu sunt prieten cu Nikos de foarte mulți ani și știu că i-ar face plăcere să aibă vești de la dumneavoastră.

Atunci ea zâmbi, dar zâmbetul îi era artificial și nu exprima nimic. Era un zâmbet gol.

— Nu mai sunt un copil, domnule Lindos și îmi închipui că Nikos nu duce lipsă nici de ajutor, nici de consolare...

Făcu un pas înapoi și închise ușa, fără zgomot dar hotărât, înainte ca el să poată interveni din nou. Îl auzi cum se îndepărtează încet. Mai aștepță un moment, apoi se aruncă în imensul pat. Mototoli cu mâinile cuvertura, în timp ce lacrimi de furie, de gelozie și necaz i se rostogoleau pe obrajii palizi.

În seara aceea se așezară la masă trei femei triste. Helene sosi cu un aer sfidător. Cu puțin timp înainte, și în ciuda protestelor ei, fusese adusă la vilă de părintele foarte contrariat al unui pescar tânăr care se lăsase convins de Helene s-o ia cu el pe mare. Dar „babacul" lui Yanni reacționase prompt și cu o viguroasă dezaprobare. El găsea că purtarea Helenei nu se potrivea unei fete de vârsta ei, mai mult, el nu voia să stârnească mânia lui *Kyrios* Nikos, îi declarase deschis Sofiei.

Sărmana femeie era atât de înnebunită de probabila reacție a lui Nikos față de purtarea Helenei, încât toată seara se lamentă încet și-i făcu ei tot felul de reproșuri, într-un amestec ciudat de franceză și greacă, dar acesteia nici nu-i păsa. Paloarea lui Lacey și totala lipsă de poftă de mâncare trecuseră neobservate. Ea avu oarecum impresia că Sofia o făcea răspunzătoare de incidentul petrecut pentru că nu-și supraveghease cumnata.

— Oh, toate aceste povești sunt ridicole, spuse Helene ca să curme văicăreala mătușii sale. Nu i-aș fi cerut lui Yanni să mă ia dacă aș fi știut că tatăl lui îl tiraniza. Nu este nimic de făcut pe insula asta.

— Nu înoți ? întrebă Lacey, ca să prevină alte reproșuri din partea Sofiei.

— Ba da, dar singură nu-i deloc plăcut.

— Dar trebuie să fie și fete de vârsta ta aici.

Helene aprobă cu un râs răutăcios.

— Sunt, dar ele sunt foarte ocupate să învețe să devină bune neveste, ca să fie atrăgătoare. Și apoi, adăugă ea cu o privire piezișă spre mătușa sa, eu prefer să înot goală.

Lacey se uită la ea ușor disprețuitor. Helene parcă se străduia să spună și să facă lucruri care s-o necăjească sau s-o scandalizeze pe bătrâna femeie.

— În acest caz, răspunse ea cu o frivolitate voită, este mai bine ca scăldatul să nu fie mixt.

Dar la urma-urmei, gândi ea, unul din principalele motive ale ședерii ei aici era s-o cucerească

pe Helene și să-i țină companie. Dar nu voia să se alieze cu Sofia împotriva fetei.

Reflectă îndelung, singură în camera ei, în lungile ore de după-amiază, când accesul ei de disperare se mai potolise puțin. La început se hotărâse să fugă oriunde și cu orice preț, dar rațiunea o convinsese că această soluție era imposibilă. Ca să ia feribotul până la Corfu n-ar fi fost prea greu, dar cum să plece ? Dispunea de foarte puțini bani și nu avea nici o posibiltate să facă rost. Nu era deloc probabil că Sofia ar fi dispusă să-i finanțeze călătoria.

Trebuia să rămână, cel puțin un timp, și era dispusă să respecte termenii din contractul care o adusese pe Theros. La urma-urmelor, era un angajament de afaceri. Nikos Andreakis nu pretinsese niciodată că ar fi fost animat de un sentiment mai profund decât dorința obișnuită pe care o fată frumoasă putea s-o stârnească la un bărbat senzual. Faptul că indiferența și trădarea lui o răniseră adânc va rămâne un secret, secretul ei, și ea va menține relațiile lor la nivelul unui simplu târg.

Tanti Sofia o va învăța să conducă servitorii și casa ; ea va încerca s-o aducă pe Helene la un comportament normal, aparent cel puțin. În ceea ce privește restul târgului încheiat — Nikos avusese dovada nevinovăției ei pe care el o ceruse. Nu se putea aștepta la mai mult.

Își impuse să-i zâmbească Helenei și să-i ascundă teama care o sfâșia.

— Regret că tu consideri că Theros este un capăt de lume. Sper cel puțin că o să-mi arăți satul, plajele. O clipă, ea avu impresia că în spa-

tele genelor ei lungi, Helene ascundea o privire mult mai matură decât vârsta ei.

– Poate că nu este o idee rea, spuse în sfârşit aceasta, şi n-o să mâncăm bătaie când se va întoarce Nikos.

Cu un zâmbet pe care Lacey cu greu l-ar fi putut defini, ea se servi dintr-o salată de fructe pe care abia o refuzase.

* * *

Cele câteva zile care urmară au fost liniştite. Lacey se familiarizase cu casa şi se aventură în bucătărie ca să facă cunoştinţă cu Maria, geniul care domnea asupra cuptoarelor. Ea se întrebase dacă una sau alta dintre servitoare nu-i va lua în nume de rău această bruscă intruziune, ca nouă stăpână, dar nu se întâmplă nimic şi Sofia lăsă să se înţeleagă foarte clar că va abandona cu plăcere treburile casei în favoarea lui Lacey, când aceasta va fi dispusă să le ia în primire.

Aşa află că multe din produsele folosite în casă creşteau pe proprietatea Andreakis şi gustă vinul din insulă, roşu, dar pe care îl găsi prea dulce.

Vila o găsea plăcută cu încăperile ei mari şi cu tavanul jos, terasa largă care se întindea pe toată lungimea casei. Vestibulul mare şi culoarele erau pardosite cu dale, dar majoritatea camerelor principale aveau un parchet elegant, acoperit doar în parte cu covoare groase din păr de capră. În interior, pereţii erau zugrăviţi în culori pastel, în

care domina bleul și galbenul. Țesături locale fuseseră folosite ca perdele și draperii. Casa era foarte frumoasă, gândi ea, dar în același timp dădea impresia de cămin, nu de muzeu. Încercă să-i descrie acest sentiment Sofiei, care îi zâmbi aprobator.

– Și pe deasupra, este o casă care așteaptă copii, declară aceasta, spre marea confuzie a lui Lacey.

Ea examina silueta subțire a noii sale nepoate cu puțină dezamăgire, ca și cum se aștepta s-o vadă deja însărcinată.

– Sunt numeroase camere care vor putea fi transformate în camere pentru copii, la momentul potrivit.

Era o perspectivă straniu de emoționantă și Lacey, cu un efort dureros, o goni ferm din sufletul ei. Să furnizeze ocupanți pentru posibilele camere de copii nu intra în clauzele contractului încheiat cu Nikos Andreakis, își spuse cu tristețe.

Cea mai mare parte a după-amiezilor o petrecea cu Helene. Uneori, ele rămâneau pe terasă, unde Lacey se obișnuia cu soarele puternic, sau jucau tenis pe terenul acoperit care ocupa un colț din grădină.

Trecuse deja o săptămână de când Lacey se afla la Theros și când ea cedă insistențelor cumnatei sale să meargă pe jos în sat.

Drumul era mai lung și mai prăfuit decât își închipuise ea, dar Helene afirmă categoric că aproape toți oamenii din sat erau mari iubitori de mers pe jos. Nimeni nu se servea de vreo ma-

şină la Theros, afirmă ea, şi măgarii erau mijlocul de transport cel mai răspândit.

– Nimeni nu s-a gândit vreodată să amelioreze drumurile ? întrebă Lacey, scoţându-şi o pietricică din sanda.

– Ceî care vor s-o facă sunt descurajaţi rapid. Presupun că locuitorii găsesc că este foarte bine aşa. Şi apoi, drumurile amenajate ar însemna mai mulţi turişti şi mai multe hoteluri şi staţii de benzină. Cred că Theros n-ar suporta aşa ceva.

– Mă uimeşte să te aud vorbind astfel, răspunse Lacey cu un zâmbet ironic. Credeam că doreşti să vezi insula mai însufleţită.

– Nu-ţi face iluzii, surioară. Eu vreau să plec de aici. Helene îşi târşâia picioarele cu un aer visător. Tanti Dora m-ar reprimi imediat, ştiu asta, doar dacă Nikos i-ar permite.

– Crezi că poate să fie posibil aşa ceva ?

Helene ridică din umeri.

– Se mai întâmplă ca oamenii să-şi schimbe părerea.

Dar nu lui Nikos, gândi Lacey cu tristeţe. Amintirea umilirii ei, când îl rugase să rămână cu el, după ce făcuseră dragoste, îi revenea cu cruzime în suflet.

Ea se miră să găsească satul atât de modernizat, cu nişte fermecătoare căsuţe albe, graţios grupate în jurul unui mic port plin de caiace. Când ea comentă aerul inedit al ansamblului, Helene o informă că o mare parte din sat fusese distrusă de un cutremur de pământ care zguduise regiunea în anii cincizeci. Localnicii şi-au reconstruit cu răbdare casele în aceleaşi locuri, manifestând,

crezu Lacey, convingerea emoționantă că un cutremur de pământ nu va lovi de două ori succesiv în același loc.

Chiar dacă era destul de devreme, în port domnea o activitate intensă și micile taverne împrăștiate peste tot aveau mulți clienți.

Helene îi arătă un vapor mare care se depărta.

– Feribotul abia a plecat... acesta este evenimentul zilei, spuse ea.

Lacey găsi vizita rapidă în port destul de obositoare. Noua soție a celui mai bogat și influent bărbat din regiune provocă o puternică curiozitate.

Helene, bineînțeles, era în largul ei și, imitând-o, Lacey începu să răspundă mai puțin timid oamenilor care o salutau. La un moment dat, Helene o împinse cu cotul.

– Ajungem la Lakis. Este fratele lui Spiro care lucrează la noi ca grădinar, și cred că Nikos ar fi încântat ca noi să-l salutăm.

Dar ele descoperiră în curând că vestea sosirii lor ajunsese înainte. Lakis, cu un zâmbet șters, scutura praful de pe scaunele din fața tavernei iar soția lui, Melina, le aștepta cu o tavă cu pahare pline cu sucuri proaspete. Era imposibil să refuzi această cordială ospitalitate. Lacey reuși să spună câteva cuvinte grecești și apoi o lăsă pe Helene să-i servească de interpretă ca să răspundă urărilor de fericire pentru noul cuplu.

Savură acest moment delicios de relaxare, așezată la soare, privind marea și ceața ușoară care părea că se ridică deasupra apei. În aer pluteau miresme, iar zgomotul de voci și râsete se ames-

teca cu gungurițul porumbeilor, ascunși pe străduțele care dădeau spre chei, și uneori chiar cu behăitul caprelor. Lacey, cu ochii pe jumătate închiși, se abandonă sentimentului de pace care o cuprinsese. Dar se ridică, și-și vărsă paharul cu un gest nervos când o auzi pe Helene strigând :

– Evan ! Ce surpriză plăcută !

Era un bărbat înalt, brunet, cu fața pe jumătate ascunsă de o barbă. Purta un șort nu prea nou și sahariana aruncată pe umeri lăsa să se vadă pe pieptul lui gol o colecție de lanțuri și medalioane. Un aparat de fotografiat îi atârna de gât. Îi zâmbi Helenei.

– Credeam că ai hotărât că acest loc nu există, îi reproșă el. Luă un alt scaun, înainte de a se întoarce spre Lacey cu o politețe forțată. Îmi permiteți ?

Lacey nici n-ar fi putut să facă altfel. Era evident că acest bărbat și Helene se cunoșteau bine și ea se întrebă cu îngrijorare dacă acest Evan Kent, pe care tânăra fată i-l prezentase triumfal, nu avea vreo legătură cu comunitatea californiană din care Nikos se hotărâse s-o scoată pe sora lui.

Nikos n-ar fi prea mulțumit, gândi ea, dacă prietenii hippy ai Helenei ar veni pe insulă pentru o mare reuniune și nici ea nu se simțea în stare să facă față unei astfel de eventualități.

Dar, după cum își dădu seama în cursul conversației, Evan nu avea nimic hippy, cum sugera în aparență. Era un fotograf profesionist, muncind pentru una din cele mai importante reviste americane.

– Sunteți în vacanță, domnule Kent ? întrebă ea când reuși să întrerupă monologul Helenei.

– Nicidecum... Mi s-a propus un reportaj și nu știu dacă o să iasă, adăugă el după un moment de tăcere.

Lui Lacey i se făcu imediat teamă. Spera ca acest reportaj să nu aibă legătură cu Nikos. Faptul că Evan Kent era prieten cu Helene nu pleda în favoarea lui, ba din contră.

– Cât timp crezi că rămâi ? întrebă Helene.

– Nu știu. Marele Frate, este și el aici ?

– Pentru moment, nu. Dar nu va întârzia. La urma urmelor, este în luna de miere.

Evan Kent o studie pe Lacey ca un cunoscător în materie.

– În locul lui, n-aș fi plecat, spuse el.

Lacey roși, se ridică încet și spuse că este timpul să se întoarcă la vilă. Spre marea ei surpriză, Helene nu ridică nici o obiecție dar, ajunse acasă, o întrebă pe Lacey pe un ton detașat :

– Crezi că Evan ar putea veni să cineze cu noi astă-seară ?

Lacey ezită. Dar, dacă refuza, se temea că Helene se va întâlni cu tânărul în sat, ca să bârfească.

– De ce nu ? Îl cunoști de mult timp ?

– Oh, dintotdeauna : fratele lui și cu mine am fost colegi. Dar este mai bine să nu-i povestești lui tanti Sofia că el lucrează la o revistă ; i-ar spune lui Nikos și el îi detestă pe ziariști.

– În orice caz, dă-i de înțeles că nu trebuie să facă nici o fotografie pe insulă.

– Nu este nici o problemă, răspunse Helene cu un zâmbet.

★
★ ★

Când Evan sosi la cină câteva zile mai târziu, Lacey răsuflă uşurată văzându-l îmbrăcat într-un pantalon de flanelă şi o cămaşă de mătase. El vorbi despre insulele greceşti şi povesti lucruri interesante despre locurile vizitate şi diferenţa dintre peisaj şi caracterul oamenilor. Lacey, care cunoscuse puţini bărbaţi tineri în afară de Alan, îl găsi foarte simpatic. El n-o mai stânjeni cu alte aluzii la luna de miere, iar pe Sofia o tratâ cu o curtoazie fermecătoare.

Pentru Helene părea că are o afecţiune fraternă şi Lacey simţi că-i dispare teama cu privire la nişte relaţii anterioare în California.

Această vizită rupse în mod plăcut rutina vieţii din Theros. Lui Lacey îi venea greu să se gândească la altceva decât la soţul ei şi la înfruntarea inevitabilă pe care o vor avea mai devreme sau mai târziu.

După a treia săptămână de când se afla pe insulă, Evan deveni un obişnuit al vilei. Dejunul se transformă în picnic, mâncând de obicei într-un mic golf stâncos unde leneveau la soare. Pielea ei prindea culoarea mierii şi obrajii i se împlineau datorită eforturilor Mariei, convinsă că o femeie slabă nu înseamnă nimic pentru un bărbat.

Unele priviri ale lui Evan o făcură să înţeleagă că o place şi se întreba uneori cum ar reacţiona

Nikos dacă ar veni pe neașteptate ; dar, își spuse ea, comportamentul lui nu-i dădea dreptul să se plângă. De altfel, chiar dacă Evan o amuza, nu avea nici un chef să și-l facă amant. Știa prea bine că numai un bărbat îi putea satisface dorințele. Dar, chiar dacă era torturată de nevoia de mângâierile și îmbrățișările lui, își jură că nu-l va mai lăsa niciodată s-o posede. Refuza să-l împartă cu Michelle.

Totuși, tăcerea lui o tulbura. Poate că se supărase că nu-i trimisese nici un mesaj prin Stephanos. Dar, pentru că era soția lui, ea avea dreptul să-i știe proiectele și mai știa că Sofia găsea ciudat faptul că nu primise nici o scrisoare, nici un telefon. O nouă dovadă a indiferenței lui, gândi Lacey cu tristețe.

Descoperi însă că Sofia avea alte preocupări. Într-o dimineață, când ieși să-i întâmpine pe Helene și Evan pe terasă, mătușa interveni :

— Este rezonabil să vină acest tânăr atât de des, *pethi mou* ? întrebă ea cu reală îngrijorare în priviri.

Lacey zâmbi.

— Oh, nu-ți face griji ! Este prea bătrân pentru Helene. Ea l-a tratat ieri ca pe un iepure fricos pentru că el găsea că apa era cam adâncă pentru a sări de pe stânci. Și eu îi supraveghez.

— Și pe tine, cine te supraveghează ?

Lacey făcu ochii mari dar Sofia reluă :

— Tu nu mai ești liberă, Lacey. Ești măritată și oricare ar fi obiceiurile în țara ta, aici în Theros, femeile nu caută compania altor bărbați decât pe cea a soților lor.

– Şi bărbaţii ? Ei nu cumva caută compania altor femei decât a nevestelor lor ?

– Nu stă în natura bărbatului să fie credincios toată viaţa.

– Nu ? Şi când începe această perioadă de infidelitate ?

Văzu că o necăjeşte pe tanti Sofia şi-şi reproşă imediat.

– Îmi pare rău, dar această morală diferită pentru bărbaţi şi femei mă exasperează. Totuşi, este inutil să te supăr. Evan este un prieten al Helenei, iar eu nu am intenţia să fiu necredincioasă. În plus, Nikos a trăit mult în Anglia şi Statele Unite. El ar trebui să aibă o atitudine mult mai îngăduitoare.

– Fără îndoială, pentru alţii, ripostă sec Sofia, făcând din ţânţar armăsar. Nu era nimic în relaţiile ei cu Evan care să poată da de bănuit unui soţ gelos.

– Ce se întâmplă, Lacey ? întrebă Evan, când rămaseră singuri pentru că Helene se scălda.

– Nimic. Luă un pumn de nisip şi-l strecură printre degete.

– Acum că mi-ai dat un răspuns convenţional, ce-ai zice să-mi spui adevărul ? sugeră el.

– Oh, o prostie. Mătuşa lui Nikos crede... Dar nu termină fraza.

– Înţeleg. Ea crede că paznicul poftelor are nevoie de alt paznic. Poate că are dreptate.

Lacey îl privi stupefiată.

– Oh, Evan, nu !

– Oh, Lacey, ba da. Faptul că eşti proprietatea lui Andreakis nu-i împiedică pe alţi bărbaţi

să dorească măcar să te privească... mai ales când proprietarul nu pare în mod deosebit interesat.

– Nu ai dreptul să spui asta !

– Mi-l iau.

Evan o cuprinse de umeri.

– Eşti o femeie frumoasă, Lacey, şi meriţi să nu fii tratată ca un pachet de acţiuni pe care le clasezi până când ai nevoie de ele. Pentru Dumnezeu, ce căsătorie este asta ?

– Lasă-mă-n pace, te rog. Nikos şi cu mine am încheiat un acord...

– Sper să-ţi ţină de cald în pat, la noapte. El îi căută privirea, dar ea ţinea cu încăpăţânare ochii în jos.

– Ai încheiat doar un acord, Lacey. Tu ai nevoie să trăieşti şi să iubeşti, aşa cum cere fiinţa ta. Începu să-i mângâie blând umărul. Lasă-mă să te învăţ, scumpo.

Faţa lui era aproape de a ei, când ea se ridică brusc.

– Regret, Evan, că am lăsat impresia că aş fi disponibilă.

– Nu cred aşa ceva. Dar ştiu că suferi de singurătate.

– Dacă asta este situaţia, trebuie să rezolv singură această problemă.

Îşi încrucişă braţele şi privi marea. O clipă, fusese tentată. Ar fi fost atât de uşor să-l lase pe Evan să o lungească pe nisip. Ceea ce o reţinuse nu era teama că Helene ar putea să vină şi să-i găsească înlănţuiţi, ci siguranţa că, dacă-l lăsa pe Evan s-o aibă, n-ar fi făcut altceva decât să schimbe sentimentul de singurătate cu cel de vi-

novăţie. Singura raţiune ca ea să-i cedeze ar fi fost să se răzbune pe Nikos. Dar era o raţiune meschină, care doar ar fi coborât-o la nivelul lui Nikos, gândi ea cu amărăciune.

– Nu te înţeleg, Lacey, spuse Evan gânditor. Acest tip te sechestrează aici. Nu-ţi scrie şi nici nu-ţi telefonează... Helene nu ştia că... trădează secrete de stat, adăugă el repede, remarcând privirea indignată a lui Lacey. Şi tu stai aici, cu mâinile încrucişate, aşteptând întoarcerea lui. Ei bine, ai greşit insula, draga mea. Fidela Penelopa aştepta în Itaca.

– Geografia nu are nici o importanţă, declară ea cu gravitate.

– Nu. Presupun că dacă-l iubeşti, îl iubeşti şi gata, şi nimeni nu poate face nimic, dacât să aştepte să treacă.

– Vorbeşti despre dragoste ca despre o boală infecţioasă, spuse Lacey calm, în ciuda furtunii din sufletul ei.

Cum ar putea ea să vorbească cu privire la dragostea ei pentru Nikos ? Nu-l iubea. Dragostea era ceva bun şi simplu şi presupunea tandreţe şi respect, lucruri pe care ea nu le împărtăşea cu Nikos. Ceea ce simţea pentru el era mult prea complex, prea contradictoriu ca să merite numele de iubire.

– Dacă este o boală, căsătoria este în general un remediu, comentă el sec. Se ridică cu buzele strânse. Avea aerul dur. Dintre toţi tipii din lume, trebuie să fii cu el, oftă Evan.

Înainte ca ea să poată opune rezistenţă, o trase spre el şi o îmbrăţişă, sărutând-o cu pasiune.

Când o lăsă, ei îi veni să-şi şteargă buzele cu dosul palmei, dar ştia că asta l-ar jigni foarte tare şi rămase în picioare, strângându-şi pumnii.

– Cred că ai face mai bine să pleci, Evan.

– Poate că ai dreptate. O privi un moment, cu mâinile în şolduri. Frumoasa fată devine doamna Andreakis. O adevărată transformare, draga mea, spuse el zâmbindu-i. Să ne despărţim buni prieteni, Lacey. Plec să stau câteva zile în Corfu. Când mă voi întoarce, o să-ţi dau un semn.

Ea ar fi vrut să spună că nu era o idee bună, dar el îşi strânsese deja lucrurile şi se căţăra pe cărarea abruptă. Nu regretă plecarea lui dar deplângea motivele plecării. Sofia vedea aceste lucruri mai clar decât crezuse ea, îşi spuse ironic.

Se aşeză pe nisip şi se întinse la soare. Încercă să-şi alunge gândurile neplăcute pe care i le provocase Evan cu privire la relaţiile dintre ea şi Nikos. În ciuda a tot ce se întâmplase, putea oare să fie îndrăgostită de acest străin care-o luase de nevastă ? Dar descoperirea relaţiilor lui cu Michelle fusese un coşmar, o tortură pe care trecerea timpului o făcea şi mai chinuitoare.

Tremură când o auzi pe Helene întrebând :

– Unde este Evan ?

– Cred că-şi face bagajele. A spus că-şi va petrece câteva zile în Corfu.

– Deja ?

Helene reacţionase cu violenţă şi Lacey o privi puţin surprinsă. Părea tulburată, şi tânăra femeie avu un moment de nelinişte. Primele ei temeri erau fondate ? Helene vorbise despre Evan ca despre

un simplu camarad, dar poate numai ca să deturneze bănuielile ei.

Evan era un tip seducător. Să fi căzut Helene sub vraja farmecelor lui ? După emoţia pe care o trădau ochii ei, ai fi zis că pentru ea era sfârşitul lumii. Lacey îşi reproşă că eşuase dramatic în rolul ei de doamnă de companie, şi pe amândouă planurile.

Ar fi mai bine dacă ne-am întoarce acasă, înainte ca tanti Sofia să creadă că ne-am înecat.

In timp ce se întorceau încet spre vilă, Lacey o găsi pe Helene bizară şi hotărî că plecarea lui Evan o deranjase pe tânăra capricioasă. Aceasta îi răspundea monosilabic lui Lacey care până la urmă tăcu.

CAPITOLUL VIII

A doua zi, Helene părea să-şi fi regăsit toată buna dispoziţie. Lacey dormise prost şi fu mai puţin entuziasmată când Helene îi propuse să meargă la scăldat dar sfârşi prin a accepta.

– Bine, te însoţesc, dar nu-ţi promit că voi intra în apă.

– Oh, dar ştii bine că nu vei rezista.

Lacey trebuî să recunoască faptul că plaja nu fusese niciodată mai atrăgătoare. O aromă uşoară de lămâi plutea în atmosferă ; marea spăla nisipul, murmurând încet. Lacey se întoarse spre Helene.

– Acum regret că nu mi-am adus costumul de baie.

– Ei şi ? întrebă Helene calm.

Ea îşi scoase tricoul şi-şi desfăcu fermoarul de la blugi.

– Ţi-am spus că-mi place să fac baie goală. N-ai încercat niciodată ?

– Nu, răspunse Lacey care încerca să ascundă că era încurcată.

– Hai, nu ne poate vedea nimeni. Este o plajă privată. Şi când va sosi Nikos, va fi plăcut surprins să te vadă bronzată peste tot.

Lacey ezită. Se temea şi să fie prea prudentă, să nu compromită relaţiile amicale pe care încerca să le înnoade cu Helene. Îşi descheie rochia de plajă şi i se alătură Helenei, savurând răcoarea apei.

– Nu este minunat ? întrebă tânăra fată.

Lacey nu putea decât să aprobe. Toate neliniştile ei şi chiar uşoara durere de cap păreau să fi dispărut. Timp de o jumătate de oră se amuză ca un copil. Ieşind din apă, Helene se scutură ca un câine şi făcu ochii mari când o văzu pe Lacey că întinde mâna după rochia de plajă.

– Ai într-adevăr mania hainelor !

– Datorez asta anilor de mănăstire, răspunse Lacey. Dar sfârşi prin a o imita pe Helene care se întinsese goală pe nisipul cald.

– Să nu adormi, îi spuse. Nikos va fi tare nemulţumit dacă o să-l primeşti cu o insolaţie.

Lacey nu avea nevoie să i se reamintească scena care va avea loc la întoarcerea lui Nikos. Cât de diferit ar fi fost totul dacă ea n-ar fi găsit butonul ! Deodată, îşi dădu părul care-i căzuse pe faţă.

– Ce se întâmplă ? întrebă ea.

– Adică ce ? răspunse Helene cu voce uşor adormită.

Lacey apucă rochia.

– Am văzut acolo sus... ceva ca un flash.

Îşi umbri ochii cu mâna ca să vadă mai bine, dar faleza părea goală şi se întrebă dacă nu cumva fusese soarele reflectat de un obiect strălucitor.

– Oh, fii liniştită, o calmă Helene. Dacă este cineva acolo sus, ce-ar fi putut să vadă de la o asemenea distanţă ?

– Mai bine să nu mă întreb, spuse Lacey. Cred că trebuie să mă întorc. Sunt sigură că a fost cineva.

– Mă întreb şi eu. Dar cât eşti de nervoasă !

Helene părea iar morocănoasă şi Lacey, cuprinsă de remuşcări, o luă de braţ.

– Îmi pare rău că ţi-am stricat după-amiaza, Helene.

– Nu-i nimic. Uitasem că eşti Doamna Perfecţiune.

Deodată, Lacey întoarse capul.

– Parcă este un elicopter.

– Nimic nu-ţi scapă, spuse Helene pe un ton sarcastic. Şi cine ar putea să fie, dacă nu scumpul meu frate ?

Inima lui Lacey începu să bată deodată mai tare. Dacă s-ar putea ascunde undeva şi apoi să fugă. Dar se afla pe insula lui Nikos, prea mică pentru a o proteja împotriva lui. Simţi cum se înfurie. Gestul îi era caracteristic ; să cazi literalmente din cer cu această aroganţă, această siguranţă că eşti binevenit.

Îşi dădu seama că încetinea pasul şi că Helene o observa cu o uimire vizibilă. Se forţă să zâmbească.

– Am o durere de spate. Probabil că am urcat prea repede cărarea. Du-te înainte !

– Foarte bine. Dar, în locul tău, n-aş trage de timp. Lui Nikos nu-i place să aştepte !

Lacey rămase nemişcată, încercând să se reculeaga. Se temea de confruntarea cu Nikos. După prima lor întâlnire, încercase să-l evite sau să fie mai tare decât el şi nu reuşise. Era uşor să repeţi mental nişte scene care vor face să cadă cortina asupra acestei farse care era căsătoria lor. Dar, în momentele ei de sinceritate, ştia că eliminase întotdeauna un element important din aceste dezbateri imaginare : irezistibila seducţie pe care o exercita Nikos asupra ei. Îi era uşor să nege acest lucru în lipsa lui, dar ştia că, o dată ce el va fi aici, această seducţie va fi greu de combătut şi imposibil de ignorat.

În aceste ultime zile, analizându-şi sentimentele, ea a trebuit să recunoască faptul că cel mai violent dintre ele era gelozia. Îşi spunea că cel mai tare fusese rănită de duplicitatea lui. El n-o înşelase numai pe ea, ci şi pe tatăl ei. Totuşi, în realitate, o chinuia imaginea Michellei în braţele lui Nikos, aşa cum fusese şi ea, primind sărutările şi mângâierile lui care-i răscoliseră simţurile. Asta o teroriza cel mai mult.

Şi mai ştia că sentimentele ei pentru el mergeau mult mai departe decât simplc atracţie fizică.

Cu inima strânsă se îndreptă spre vilă. Elicopterul roşu cu negru, nemişcat, stătea pe peluză ca o stranie pasăre mecanică. Lacey urcă treptele, intră în salon şi, spre marea ei surpriză, îl văzu pe Stephanos aşezat într-un fotoliu. Citea un ziar pe care-l lăsă când ea intră.

– Dragă doamnă Andreakis, dar arăţi superb! Aerul din Theros îţi priește.

Lacey se gândi că vorbele lui sunt spuse din galanterie. Se îngrăşase puţin, dar cearcănele negre de sub ochi îi trădau nopţile de insomnie.

– *Kalostone, kyrie,* spuse ea timid. Bine ai venit!

– Cât progres în atât de puţin timp, răspunse el cu un surâs. Dar îţi promit să nu abuzez de fermecătoarea ta ospitalitate. Nu rămân decât în seara asta, şi voi vă veţi continua luna de miere în intimitate.

– Unde este toată lumea ?

– Nikos a urcat să facă un duş. A avut aproape patruzeci şi opt de ore de călătorie şi reuniuni de afaceri. Ultima a fost la Atena, de dimineaţă. Ar fi putut să se odihnească, dar voia să te vadă cât mai curând.

Lacey ar fi preferat să aştepte în salon, ca prima lor întâlnire să aibă loc în faţa unei a treia persoane, dar era evident că Stephanos se aştepta ca ea să-l întâlnească pe bărbatul ei în apartamentul lor. Sofia şi Helene se eclipsaseră, probabil din discreţie, gândi ea ironic.

Îi trebui mult curaj ca să urce la primul etaj. Se opri în faţa apartamentului, apoi apăsă clanţa şi intră. Camera era goală, dar uşa de la baie întredeschisă şi auzi zgomotul apei.

Nehotărâtă, se aşeză în faţa oglinzii şi începu să-şi perie părul încâlcit de baia în mare.

– Te faci frumoasă pentru mine, *yineka mou* ?

La auzul vocii lui ironice, se întoarse atât de brusc încât îi căzu peria din mână.

El se sprijinea de canatul uşii, cu părul negru ud încă, cu un prosop legat neglijent în jurul taliei. Era incapabilă să scoată o vorbă, în timp ce

el o examina cu o expresie atât de senzuală că i se înmuiară picioarele.

– Nu-mi spui că eşti bucuroasă să mă vezi ? Spune-mi că ţi-am lipsit.

– Bine ai venit ! murmură ea.

El zâmbi şi, cu mersul lui suplu, se îndreptă spre ea. Lacey făcu repede un pas înapoi şi se lipi de masa de toaletă. O atrase spre el, o luă în braţe, strângând-o atât de tare încât ea putea să-i simtă pulsul. Lacey se contractă, dar el se aplecă şi o sărută pe ceafă, apoi o trase brutal de o şuviţă de păr.

– Eşti marea, soarele şi trandafirii la un loc, murmură el. Ce altă urare de bun-venit ar mai putea spera un bărbat ?

Întinse mâna spre nasturii de la rochie, dar ea se depărtă.

– Nu !

– Eşti timidă ?

I se părea că degetele lui îi ardeau pieptul.

– Scumpa mea, nu înţelegi că toată lumea din casă are atâta tact ca noi să fim practic invizibili ? Dacă nu coborâm astă-seară, nici mâine, nici săptămâna viitoare, nimeni nu se va mira.

– Stephanos spune că eşti obosit. Te las să te odihneşti.

Ea încercă să-şi liniştească respiraţia gâfâită. Apropierea lui Nikos, mirosul pielii lui acţionau asupra ei ca un drog.

– Lacey *mou* ! spuse el, fără să caute să-şi ascundă exasperarea. În ultimele ore am parcurs sute de kilometri fără să dorm, am anulat chiar şi unele întâlniri, poate în defavoarea afacerilor mele,

pentru că simţeam că nu mai pot să trăiesc fără tine. Când voi avea nevoie de odihnă, vei şti : voi dormi în braţele tale. Dar, pentru moment, dorinţele mele nu au nici o legătură cu somnul şi răbdarea mea este limitată...

Dori din nou s-o ia în braţe, dar ea îi scăpă. Se temea că braţele şi buzele lui îi vor înmuia rezistenţa, înainte ca ea să-i poată arăta ce descoperise. Cu o mână tremurândă, deschise sertarul de la toaletă şi scoase butonul.

– Îl recunoşti ?

– Sigur. Unde l-ai găsit ?

– Într-o baie, la hotel, la Paris... acum câteva luni.

El îşi încruntă sprâncenele şi se îndreptă spre cabinetul de toaletă. Lacey îl aştepta, cu respiraţia tăiată. Când el reveni avea în mână cutia de onyx, deschisă.

– Minţi, spuse calm. Ai luat această jumătate de buton cu un motiv oarecare. Aştept să-l spui. Ce faci aici ? Îmi inventariezi lucrurile în absenţa mea?

Pusă astfel problema, gestul ei devenea imposibil de scuzat. Şi nu era momentul să-i explice că intrase acolo ca să înţeleagă puţin din personalitatea lui, prin obiectele care-l înconjurau.

– L-am găsit din întâmplare. Tot aşa cum i-am găsit perechea în baia lui Michelle. Acolo l-ai pierdut ? Ai telefonat mai târziu ca s-o întrebi dacă l-a găsit, nu-i aşa ?

– Da.

El puse cutia pe comodă şi o examină ca şi cum n-o mai văzuse vreodată.

– Şi ce dovedeşte asta ?

– Nu prea mare lucru în sine.

Acum își dorea să nu fi abordat niciodată acest subiect. Se așteptase să vadă la el un gest jenat și vinovat, dar ochii care-o fixau atât de intens nu exprimau decât o mânie care-o înghețа.

– Mai este și altceva, vei vedea. Căsătoria noastră o exaspera pe Michelle și nu știam care era motivul, doar dacă era geloasă și se gândea că are niște drepturi asupra ta.

Își umezi buzele.

– Credea cumva că ai fi putut s-o iei de nevastă ?

– Da, spuse el, cu brațele încrucișate de pieptu-i gol. Ei bine, continuă, porumbița mea. Ți-ai chinuit sufletul și mintea și ai furnizat rezultatele acestui mic ordinator stricat pe care-l numești creier. La ce concluzii ai ajuns ?

Disperarea punea stăpânire pe ea. Nu va face nimic ca să-i ușureze această mărturisire. Îl va obliga să spună singur adevărul care pe ea o tortura zi și noapte.

– Ești amantul lui Michelle ?

Cuvintele căzură între ei ca niște pietre. Mai înainte lui i-ar fi fost suficient să ridice mâna ca s-o atingă, dar se găseau acum la o distanță infinită unul de altul și ea începu să tremure.

– Chiar dacă era adevărat... ei și ?

Ea îl privi, sceptică.

– Asta este tot ce poți să spui ?

– Nu. Aș putea spune mai multe, dar n-ar servi la nimic. Ai tras deja singură concluzia și mi-aș pierde timpul să încerc să mă apăr.

– Să te aperi ? întrebă obosită și plictisită.

Ce sperase ? Că el o să-i ceară iertare şi o să-i promită fidelitate ? Tot ceea ce ştia despre el era că se considera mai presus de morala convenţională. Modul în care o forţase să se mărite cu el ar fi trebuit să-i dea de înţeles.

– Aş putea să invoc frumuseţea Michellei, fără să vorbesc de moravurile mele foarte libere.

– Soţia tatălui meu, spuse ea cu tristeţe.

– Crezi că tatăl tău îşi făcea iluzii în privinţa asta, înainte sau după căsătorie ? întrebă el cu brutalitate. Când un bărbat se însoară cu o femeie ca Michelle, se resemnează în faţa compromisului şi uită de ideal.

– Cum ai făcut şi tu.

– Eu ? spuse el trist. Nu există nici un compromis în căsătoria mea. Tu eşti a mea şi numai a mea.

– Mai puţin acum. Eu nu mai accept compromisuri.

– Explică-te !

– Este foarte simplu. Noi am încheiat un târg. In ceea ce mă priveşte, clauzele au fost respectate. Voi rămâne aici atâta timp cât vei avea nevoie de o doamnă de companie pentru Helene. Apoi vom ajunge la o soluţie, separare sau divorţ, n-are importanţă.

– Ah, da ? N-are importanţă pentru tine, porumbiţo, dar pentru mine are. Eşti nevasta mea, Lacey, vei trăi în această casă, în această calitate.

Nikos o luă în braţe atât de brutal încât strigătul ei de protest i se opri în gât. Gura lui îi zdrobea buzele, dărâmând barierele de orgoliu şi resentimente pe care ea le crezuse inatacabile. Buzele i se

deschiseră, trădând dorința fără pudoare care-o stăpânea. Dar, când el o ridică s-o ducă în pat, își regăsi rațiunea și voința disperată de a salva puțin din respectul de sine și începu să lupte cu brațele care-o înlănțuiau.

– Nu, gemu ea. Nu mă obliga să te urăsc...

– Ceea ce vrea să însemne că nu mă urai deja ? Vocea lui era ironică și o apucă de păr ca s-o imobilizeze.

– Ceea ce este mai rău, Lacey *mou*, este că ai putea să mă faci să mă urăsc eu însumi.

O lăsă cu un soi de dispreț și ea rămase un moment fără să se miște, apoi se liniști și-și dădu la o parte părul de pe față. Dar el nu se mișcă și n-o reținu când ea coborî din pat și cu mișcări automate se îndreptă spre baie. Își scoase rochia ruptă, intră sub duș și lăsă șuvoiul de apă caldă să-i curgă pe corp ca și cum împlinea o ceremonie rituală de purificare, în timp ce picăturile de apă se amestecau cu lacrimile de dezgust pentru ea însăși.

Lacey nu-și mai amintea cum se descurcase în seara aceea după scena petrecută. Când ieșise din baie încăperea era goală. La început fu tentată să rămână acolo, dar nu știa cum va reacționa Nikos. Era mai bine, hotărî ea, să coboare la cină și să încerce să se comporte normal. Își puse o rochie lungă albastră cu verde, strâmtă, foarte feminină, perfectă, gândi ea suspinând, pentru o tânără căsătorită hotărâtă să-i placă soțului ei.

Când intră în salon, află că Nikos se închisese cu Stephanos în birou să studieze niște documente. Sofia lăsă să se înțeleagă că i se părea stranie

această ocupație pentru un bărbat în luna de miere și ca să evite întrebările jenante, Lacey anunță că se va plimba înainte de cină.

Helene se oferi s-o însoțească, ceea ce o irită pe Lacey. Dorea să reflecteze în liniște și se temea că va fi întrebată de cumnata ei care sunt relațiile dintre ea și Nikos. Dar Helene părea preocupată de altceva și nu spuse decât banalități.

În momentul când se întorceau, o voce strigă :

— *Kyria* Eleni !

Lacey îl recunoscu pe Petros, cel mai mic fiu al lui Spiro, paznicul, dar ea știa că el terminase de mult ziua de muncă și se întrebă curioasă ce voia. Acesta se apropie și-i dădu Helenei un plic destul de mototolit.

— Aduc o scrisoare de la *Kyrios* Kent.

— Oh, îți mulțumesc, Petros.

Helene părea anormal de tulburată și Lacey simți cum îi renasc vechile neliniști asupra relațiilor tinerei fete cu fotograful.

— Credeam că Evan este în Corfu, observă ea.

— Probabil că a scris-o înainte să plece, răspunse Helene cu un aer jenat.

Ea se uită la plic fără să-l desfacă ; era evident că dorea să fie singură ca s-o facă și Lacey o luă înainte. Situația o îngrijora puțin. Atitudinea Helenei dădea de înțeles că putea fi vorba de o scrisoare de dragoste și ea nu-și făcea nici un fel de iluzii despre reacția pe care ar fi avut-o Nikos în acest caz. Dar putea ea oare să-i ascundă acest lucru ?

Poate că greșise atunci când încurajase vizi-

tele lui Evan la vilă. La urma urmei, ce știa ea despre el, în afară de faptul că Helene îi cunoscuse familia în California ? Fata era mult prea tânără ca să se mărite, dar poate că-i făcuse o impresie atât de puternică încât să vrea să se mărite cu el mai târziu. Helene va fi foarte bogată, într-o bună zi.

Lacey oftă. Nu voia să gândească rău despre Evan, dar atitudinea lui față de ea și ambiguitatea relațiilor cu Helene stârnea obligatoriu unele îngrijorări.

Helene nu venea și ea se întoarse nerăbdătoare în locul unde o lăsase. Dar o strigă în zadar, fata dispăruse.

Se simți descurajată. În general, purtarea Helenei fusese destul de rezonabilă în ultimul timp, încât nu-i venea să creadă că alesese ziua întoarcerii lui Nikos ca să dispară. Ce putea face acum ?

Să inventeze un pretext pentru absența Helenei la cină, sau să sugereze s-o caute și astfel să crească tensiunea care și așa domnea în casă. Va fi destul de greu să explice vizitele lui Evan fără să dea la iveală și existența scrisorilor de dragoste. Dacă n-ar fi știut că Evan era în Corfu, ar fi putut crede că Helene plecase să-l întâlnească pe ascuns.

Prima persoană pe care o văzu când intră în salon fu Nikos, foarte elegant într-un smoching alb ; el pregătea cocteilurile pentru Sofia și Stephanos.

O privi calm înainte de a o întreba cu o curtoazie glacială dacă voia să bea ceva. Ea refuză și se așeză într-un fotoliu.

Tocmai se anunța masa de seară, când Helene își făcu apariția, roșie la față și ciufulită. În momentul trecerii la masă, Lacey o putu întreba :

– Unde ai fost ?

– Pur și simplu voiam să mă întorc cât mai târziu în această morgă, asta-i tot.

În timpul mesei, Lacey se întrebă dacă scrisoarea lui Evan fusese o scrisoare de adio, ceea ce ar explica aerul abătut al Helenei. O plângea : la orice vârstă ai fi, dacă bărbatul pe care-l iubești din tot sufletul nu te vrea, suferința este de nesuportat. Și era la fel cum simțea ea, căci nu-și putea nega pasiunea pentru Nikos. N-ar fi fost mai bine și mai înțelept să ignore legătura cu Michelle ? El se întorsese la Theros pentru că o dorea.

Dacă nu s-ar fi lăsat dusă de furie și amărăciune, ei ar fi împreună, acum, în camera lor cea mare de sus. Pentru prima dată ea își dori să aibă un copil. Era sigură că acesta s-ar bucura de toată tandrețea lui Nikos.

Se forță să bea puțin vin dar, în momentul când punea paharul jos, camera începu să se învârtească cu ea. Crezu că are o ameteală, dar strigătul Sofiei, ca și zgomotul de farfurii sparte, o făcură să înțeleagă că era un cutremur de pământ. Nu dură decât câteva secunde, și-i urmă o liniște stranie ca și cum pământul își ținea răsuflarea. Sofia era în pragul unei crize de nervi și Nikos îi aduse un pahar cu coniac. Stephanos îi aduse unul lui Lacey, în salon unde toată lumea se strânsese, fără să termine masa.

– Bea, doamnă Andreakis. Chiar şi cei care sunt obişnuiţi cu aceste scuturături le găsesc neplăcute.

– Se produc des ?

– Nu. Cel mai puternic cutremur de pământ a avut loc acum douăzeci de ani.

Nikos se apropie.

– Am telefonat la părintele Alexis. Sunt puţine pagube. Să sperăm că a fost un accident izolat.

Cei doi bărbaţi continuară să vorbească greceşte şi Lacey se aşeză la pian, căutând instinctiv liniştea pe care i-o dădea întotdeauna muzica. Degetele ei atingeau clapele pianului în timp ce ea fredona o melodie, un pasaj din „Halebardierii" : „Strania aventură, fecioara măritată cu un bărbat, pe care nu-l văzuse niciodată..." Îi reveniră în minte vorbele Vanessei înainte de cununia ei : „Ca o poveste cu zâne".

Toate elementele erau ca din poveşti, chiar şi frumoasa mamă vitregă, dar nimic nu anunţa un deznodământ fericit.

Nikos, în picioare lângă pian, cu aceeaşi faţă enigmatică, o smulse din visare.

– Vrei să ne cânţi ceva ?

– Nu. Nu astă-seară. Mai sunt tulburată.

– Înţeleg. Dar pianul îţi place, sper ?

Ea ridică ochii spre el, consternată. Uitase să-i mulţumească pentru dar.

– Este minunat, murmură ea. Eu... nu ştiu cum să-ţi spun...

– Dacă tu eşti mulţumită, atunci sunt şi eu.

– Nikos...

Ea îi puse mâna pe braţ, dar el se întoarse şi plecă spre Stephanos care, în celălalt capăt al salonului, alegea discuri cu Helene.

Lacey, cu obrajii aprinşi, rămase un minut nemişcată. Ar fi putut să ştie că gestul ei va fi greşit interpretat, dar nu rezistase dorinţei de a-l atinge.

Pretextând că-i obosită, urcă în camera ei. Făcu o baie, îşi puse o cămaşă de noapte de muselină albă, dar nu se hotărî să se culce. Luă o carte, dar rândurile îi jucau în faţa ochilor.

Deodată, zări o rază de lumină pe sub uşa de la cabinetul de toaletă al lui Nikos. Lacey stinse lumina şi se băgă în pat. Cu ochii aţintiţi spre uşă, aştepta să se deschidă. Era atât de convinsă că o să vină la ea, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, încât nu-i venea să creadă când se stinse lumina şi uşa rămase închisă.

Se ridică şi o hotărâre bruscă urmă agitaţiei pe care o ascunsese toată seara. Michelle poate că va câştiga, dar ea nu o va lăsa să se bucure de victorie fără să se lupte cu propriile ei arme.

Merse la uşă şi întoarse mânerul care i se supuse. Împinse de câteva ori, dar uşa nu cedă. Atunci, constatarea umilitoare o lovi ca o palmă. Nikos încuiase uşa cu cheia. Bătălia ei era pierdută înainte de a începe.

CAPITOLUL IX

Lacey se trezi târziu, dar încă şocată de a fi descoperit că Nikos, încuind uşa, o exclusese din viaţa lui. Spera ca el să nu fi remarcat tentativa ei de a intra în camera lui, de care acum se ruşina.

În sufragerie nu era nimeni. Yanni îi aduse cafeaua şi-i spuse că Nikos şi Stephanos plecaseră să vadă dacă vapoarele nu suferiseră vreo pagubă.

După micul dejun, o porni pe cărarea care ducea la plajă. Nu avea chef să-l înfrunte pe Nikos imediat şi coborî la mare. La capătul pantei, văzu o pată de culoare pe stâncă şi, apropiindu-se, recunoscu una din eşarfele Helenei. Avea impresia că cineva o privea şi o strigă :

— Helene ! Unde eşti ?

Nu răspunse nimeni, dar auzi pietricele rostogolindu-se.

— Helene ! o mai strigă o dată. Am găsit eşarfa ta.

Tăcere. Atunci, Lacey puse eşarfa pe o stâncă plată şi o piatră deasupra, ca să n-o ia vântul. Aplecându-se, văzu în faleză o deschizătură sub o stâncă. Era fără îndoială o grotă unde Helene

se ascundea. Ocoli promontoriul ca să ajungă la golf. Îl găsi pe Stephanos ocupându-se de motorul unei bărci.

– Îl cauți pe Nikos ? Abia a plecat. Îi arătă o navă care se îndrepta spre largul mării. Dar nu-ți face griji pentru el, navighează din copilărie.

– Nu mă îngrijorez, dar teama de un nou cutremur de pământ mă face nervoasă.

– Nikos nu te-ar lăsa aici dacă ar exista cel mai mic pericol. Și apoi, o să plecați la Nassau.

– Eu nu știu nimic. Nikos nu mi-a vorbit despre așa ceva.

– A fost foarte ocupat, admise Stephanos. Aceste ultime luni n-au fost ușoare pentru voi doi. Și este îngrijorat pentru sora lui.

Lacey oftă.

– Credeam că am devenit bune prietene. Și totuși, sunt sigură că se ascunde de mine în golful vecin.

– Helene nu știe nici ea ce vrea.

– Dar asta nu-i tot. I-am permis să se întâlnească cu un tânăr pe care l-a cunoscut în America. Nu vedeam ceva rău în asta, se plângea că-i lipsesc distracțiile. Mă tem însă că s-a îndrăgostit de acesta și el a plecat.

– Este vorba despre tânărul care locuiește la familia Lakis ?

– Da. Mai este acolo ?

– De câteva zile este în Corfu, dar se va întoarce.

– Se pare că ești la curent cu faptele și gesturile lui.

Stephanos ridică din umeri.

– Ne interesăm întotdeauna de tinerii străini care vin pe insulă, mai ales când este vorba despre fotografi profesioniști. Dar nu cred ca Helene să fie îndrăgostită de el. Datorită surorilor mele mai tinere, am puțină experiență. Cred că mai curând nu este în toane prea bune. Nu știu dacă ar trebui să-ți spun, dar Helene și Nikos s-au certat aseară.

– Pe ce temă ?

– Helene cerea să se întoarcă în Statele Unite în vacanță, el a refuzat, ea s-a supărat și a pretins că are mijloace să-l constrângă să facă ceea ce vrea ea. Și apoi, în această dimineață, ne-a propus să vină cu noi, iar Nikos și cu mine am avut impresia că ea își reproșează și regretă că a vorbit fără să se gândească.

– Doar nu crezi că ar putea să-l amenințe pe Nikos cu un șantaj ? Helene nu este decât un copil.

– Un copil prea răsfățat și care nu ține cont decât de propriile dorințe.

– Poate că seamănă cu fratele ei din acest punct de vedere, replică Lacey, depărtându-se fără să aștepte un răspuns.

*
* *

Zilele următoare se scurseră încet. Lacey se simțea teribil de singură în această casă plină. Din fericire, Stephanos nu plecase așa cum fusese prevăzut. Nikos își petrecea aproape tot timpul în biroul lui și nu apărea decât la masă. Helene

era posomorâtă şi respingea toate ofertele făcute de cumnata ei.

Oare cât va dura această situaţie ? se întrebă Lacey într-o după-amiază, făcând plajă pe terasă în bikini.

Sosirea unei servitoare îi întrerupse gândurile.

– *Kyria* Lacey, *Kyrios* Kent este aici. Aduce un pachet pentru domnul şi cum domnul nu este acasă, a cerut să vă vadă.

Lacey îşi puse o rochie peste bikini. Se întreba care putea să fie motivul vizitei. Kent ştia probabil că Nikos se întorsese.

– Bună ziua, Lacey, spuse el pe un ton amical.

– Bună ziua, Evan. Ai văzut-o pe Helene ?

– Am stat de vorbă, răspunse el laconic. Se aşeză în faţa lui Lacey, care simţi cum îi creşte supărarea şi răspunse foarte repede :

– Helene mă nelinişteşte puţin. Ceva o necăjeşte.

– Oare ? Mă întreb ce ar putea fi ?

– Eu cred că tu ştii, pentru că eşti responsabil de starea asta. Helene nu este decât un copil, Evan, nu trebuie să te joci cu sentimentele ei.

– Pot să te liniştesc în privinţa asta, nu este vorba de sentimente. Nu, Helene şi cu mine avem mai curând... relaţii de afaceri. Asociatul meu m-a abandonat şi acest copil răsfăţat a învăţat că este uşor să începi ceva, dar nu la fel de uşor să opreşti. Balonul va exploda dintr-un moment în altul şi toată familia Andreakis cu el.

– Dar noi n-am făcut nimic rău, murmură Lacey îngrozită. De ce ne urăşti ?

– Vezi, doamnă Andreakis, sunt mulți oameni în lume care-i poartă pică arogantului tău soț. Oameni pe care el i-a șicanat ca să-i împiedice să vină pe insulă. Ei bine, viața lui particulară nu va fi atât de particulară în viitor.

Lacey păli. Poate el descoperise, prin Helene, legătura lui Nikos cu Michelle și o va face publică.

– Evan, îl rugă ea. Nu publica nimic. Nu ai nici o idee cât rău i-ai putea face.

– Ba da. Eu i-am băgat această idee Helenei în cap. Ea crede că așa o să-și regleze conturile cu fratele ei și va obține permisiunea să plece în California. Dar acum încearcă să se ascundă, pentru că ține mult la tine.

Lacey îl privea fără să înțeleagă. El reluă :

– În Corfu, am întâlnit o prietenă... sau o rudă de-a ta... Lady Vernon. Îți trimite afecțiunea ei.

Înainte ca Lacey să opună vreo rezistență, el o sărută lung pe gură.

– La revedere, Lacey. Ești încântătoare, cu sau fără haine. Și dispăru.

Amenințarea unui scandal, prostiile Helenei, totul dispărea în fața acestei vești : Michelle în Corfu. Nikos o adusese ca s-o instaleze acolo la hotel ? Era așa de sigură că va triumfa încât îi transmitea „afecțiunea" ei printr-un străin ? Auzi un zgomot ușor și-l văzu pe Stephanos în pragul salonului.

– Scuză-mă, spuse el glacial. Plecarea invitatului tău te-a tulburat vizibil, dar nu voiam să te deranjez.

Ea înțelese că se putea ca el să-l fi văzut pe Kent pe geam, sărutând-o. El vru să iasă, dar ea strigă :

— Așteaptă, Stephanos, nu este ceea ce crezi tu. Acest om îl detestă pe Nikos. Știe că are o legătură cu mama mea vitregă și va povesti totul în ziare. Helene l-a ajutat, spuse ea plângând.

— Ce sunt prostiile astea ? Liniștește-te, să vedem. Niciodată un ziar nu va publica astfel de minciuni. El se întrerupse și o cercetă cu privirea. Dumnezeule ! Tu crezi aceste... josnicii ?

Ea aprobă, dând din cap. Stephanos oftă.

— Eu știu că nu merge totul bine între Nikos și tine, dar ție Michelle ți-a vorbit despre el ?

— Nu. Nikos a pierdut unul din butonii de la manșetă, în seara în care erau împreună. Eu l-am găsit și am înțeles ce înseamnă. Nu i-am ascuns acest lucru lui Nikos și acum, Michelle este aici.

— La Theros ? întrebă Stephanos, stupefiat.

— Nu, în Corfu. Presupun că nici măcar Nikos n-a avut atâta lipsă de pudoare încât să-și aducă amanta sub același acoperiș cu soția.

Stephanos îi luă mâna.

— Sufăr să te aud vorbind despre soțul tău cu atâta amărăciune. Nu pretind că a fost un sfânt, dar totul ține de trecut.

— Nu mă deranjează că au fost și alte femei în viața lui, dar Michelle... asta nu pot suporta.

— Îți jur că n-a fost niciodată amanta lui Nikos.

— Atunci, ce caută în Corfu ?

— Nu știu nimic despre asta. Ea încearcă să încurce cărțile căci nu-i iese pasiența. Mama ta vitregă este o femeie lacomă, Lacey, și, când lu-

crurile au mers foarte prost la banca Vernon-Carey, și-a pierdut capul. Am asistat la negocierile dintre tatăl tău și grupul Andreakis. Ea și-a împins soțul la niște asemenea exigențe, încât negocierile erau pe cale să eșueze...

Se întrerupse puțin jenat, apoi reluă :

– Noi am petrecut scurt timp la Kings Winston și Lady Vernon n-a ascuns că-l găsește pe Nikos seducător, mai ales fizic.

– Și Nikos ?

– Ea este foarte frumoasă, și poate că a fost tentat. Dar Nikos îl respecta prea mult pe tatăl tău ca să-l dezonoreze în felul acesta, știind totuși că n-ar fi fost el primul.

– Dar Michelle și Nikos erau împreună la Paris.

– Nikos era la Paris cu mine, să rectificăm. Într-o seară, a primit un mesaj pe care l-a crezut a fi de la tatăl tău, în care i se anunța că documentele erau gata pentru semnat. Când el a sosit la hotel, acolo era doar mama ta vitregă... singură. Ea i-a cerut o sumă substanțială în schimbul favorurilor sale. El a refuzat și una și alta, ceea ce a scos-o din minți.

– De unde știi tu toate acestea ?

– Pentru că eram acolo. În timp ce ea dispăruse să se schimbe „în ceva mai lejer", Nikos m-a sunat și m-a chemat, ceea ce nu i-a fost pe plac deloc doamnei Vernon. Mai târziu, Nikos a descoperit că-și pierduse butonul. Era un cadou de la tatăl lui, la care ținea foarte mult.

– Şi el a telefonat ca să-l recapete. Dar, dacă Michelle şi-l dorea pentru ea, de ce a aranjat întâlnirea mea cu el ?

– Mă tem că nu era pregătită chiar să te vândă ca să-şi asigure viitorul financiar. Iartă-mă, Lacey, dar eu cred că ea nu s-a gândit că Nikos te-ar putea lua de nevastă. Ea voia să se convingă că el îi respinsese ademenirile din respect pentru tatăl tău, dar că rămânând văduvă... Când Nikos şi-a anunţat căsătoria cu tine, a avut loc o scenă. Iată de ce venea Nikos atât de rar la Kings Winston în timpul logodnei voastre ;' ca s-o evite pe Michelle. Şi din aceleaşi motive a ţinut ca tu să părăseşti casa cât mai repede după funeraliile tatălui tău.

Lacey dădu din cap.

– Nu ştiu ce să spun...

– Nu mie trebuie să-mi spui. Nikos este cel care are nevoie să te audă, aşa cred, spuse Stephanos zâmbind.

Lacey îşi adună tot curajul şi intră în vilă. În salon era răcoare şi ea se înfioră. Mâna îi tremură puţin când bătu la uşa biroului lui Nikos.

Cum nu i se răspundea, intrigată, ea deschise uşa. Crezu că Nikos doarme, dar acesta se ridică cu o faţă de piatră. Alesese fără îndoială un moment prost, dar se străduia să înainteze spre el.

– Nikos, vin să-ţi cer iertare.

El se înclină cu curtoazie, fără să scoată o vorbă.

– Am comis o mare nedreptate pe care o regret enorm. Cum el tăcea în continuare, ea adăugă : Nu vrei să mă ajuți ?

– Este puțin necavaleresc din partea mea. Ce încerci să-mi spui ? Că te-ai răzbunat cât ai putut pe pretinsa mea infidelitate și că suntem chit ?

– Nu. Știu că nu este nimic între tine și Michelle. Dar eram atât de tulburată. Nu credeam că este posibil ca sentimentul meu pentru tine, un străin în fond, să fie iubire. Și credeam că te urăsc.

– Adeseori este mult mai ușor să urăști.

El întinse mâna și luă un plic mare, galben. Lacey îl privi stupefiată. Îl îngrijorau mai mult afacerile lui decât faptul că ea venise să-i vorbească ?

– Nu eram doar furioasă pe Michelle, reluă ea. Eram și geloasă. Și, Nikos, mă simțeam atât de singură !

– Oare ? întrebă el ironic. Nu credeam că duceai lipsă de companie. Și cine te-a îndemnat să-mi spui toate astea ?

– Stephanos. El mi-a explicat...

– Ce păcat că n-a făcut-o mai devreme. N-ai fi avut nevoie să te înjosești astfel.

Erau niște fotografii foarte frumoase. Dar spre surprinderea ei, văzându-le ieșind din plic, observă că o reprezentau pe ea. Pe un fundal de nisip și stânci, nuditatea ei avea ceva mătăsos, lumina juca pe sânii ei tari și linia pură a coapselor ca pe o mătase.

Cu o voce dură, el spuse :

– Îmi pare rău că nu l-am primit pe prietenul tău, fotograful, dar sper că ai avut grijă să fie bine

recompensat. Din vânzarea acestor fotografii ziarelor şi revistelor va scoate atâţia bani încât nu va avea nici o grijă tot restul vieţii.

– Dar cum ? Eram singure, îţi jur.

– Natural. O scenă atât de intimă cere intimitate. Cruţă-mă de detalii.

Ea înfruntă privirea furioasă a lui Nikos.

– Tu crezi că eu am pozat ? Că am făcut-o deliberat, ca să mă răzbun pe Michelle ?

– Câtă inocenţă ! Dar, cu aerul tău de pudoare ofensată, draga mea Lacey, eşti cam exagerată.

Din doi paşi el fu lângă ea şi-i smulse rochia care-i acoperea bikiniul. Cu respiraţia tăiată, el o apucă de braţul gol.

– Pozează pentru mine. Nu vreau să aştept să te văd pe pagini de revistă, porumbiţa mea. Am aşteptat deja prea mult...

El începu să-i desfacă bikiniul.

– Nikos, nu aici, gemu ea.

Aceasta nu era o sărutare, ci o pedeapsă, gura lui îi chinuia buzele şi mâinile îi torturau carnea. Ea încercă să-i spună că nu-l poate condamna pentru asta, îl condamnase pentru lucruri mult mai delicate. Dar era conştientă că, dacă acum o va avea cu forţa, asta le va provoca o rană de care nu se vor vindeca niciodată.

Când o lăsă, ea trebui, ca să nu cadă, să se agaţe de birou. Ca din depărtare, i se păru că o vede pe Sofia, plângând în prag. Un torent de vorbe ieşea din gura lui Nikos, şi, încercând să se acopere ca să-şi ascundă vânătăile, Lacey îl auzi injurând.

– Ce se întâmplă ? întrebă ea.

– Mătușa mea pretinde că Helene a fugit. I-au dispărut niște haine.

Cum vorbeau grecește, el copleșind-o pe mătușa lui cu întrebări, Lacey profită și ieși. Necazurile ei puteau să aștepte. Ceea ce era acum mai important, era copilul vinovat, nefericit, pentru care ea venise în Theros. Trebuia s-o găsească pe Helene, și repede.

CAPITOLUL X

Căutările începuseră deja când Lacey coborî din cameră după ce se îmbrăcase cu niște pantaloni și o cămașă peste costumul de baie, tot întrebându-se unde putea fi Helene.

Probabil că nu părăsise insula ; fratele ei ar fi fost prevenit dacă ea ar fi încercat să ia vaporul spre Corfu și nici un pescar n-ar fi precupețit efortul ca s-o aducă înapoi pentru bani.

În momentul în care ea ieșea din casă, auzi un zgomot de elicopter și-l văzu pe Stephanos cum se depărtează de sat.

Când ajunse în golf, hangarul era gol. Avu un moment de descurajare, dar deodată își aminti de grotă.

Își scoase sandalele, se agăță de stânci, sări pe nisip și se opri la intrarea în grotă. Inutil s-o strige pe Helene, dacă se găsea înăuntru. Ea n-ar răspunde sau ar fugi mai departe. Era foarte cald, cămașa i se lipea de spate.

Deschizătura grotei era îngustă, mai largă jos decât sus și ea trebui să se aplece ca să poată intra. Înaintă și auzi un zgomot slab. Lilieci ? Nu!

– Helene, știu că ești aici. Am venit după tine.

– Pleacă !

– Bine, dar nu poți rămâne aici toată viața !

Ochii lui Lacey se obișnuiseră cu întunericul și o zări pe cumnata ei, ghemuită într-un colț. Îi veni deodată o idee.

– Și Nikos care supraveghează hangarul cu șalupe.

Deodată auzi o exclamație care-o convinse că lovise exact : se întreba dacă Helene se gândise să părăsească insula Theros cu Evan Kent.

– Lacey, trebuie să mă ajuți.

– Ca să faci cum ai făcut cu prietenul tău, fotograful ? El unde este, apropo ?

Helene oftă.

– Pe cinstite, Lacey, nu voiam să facă fotografiile acelea, dar el spunea că niciodată nu-l voi putea hotări pe Nikos să mă lase să mă întorc în California dacă nu am un mijloc cu care să fac presiuni asupra lui. Credeam că Evan este corect, dar mi-a trimis un mesaj prin care mă anunța că pleacă cu vaporul lui Demetrios. Atunci, am înțeles la ce am fost părtașă.

Cu voce tremurătoare, mai întrebă :

– Nikos este foarte supărat ?

– Da. Dar nu pe tine, Helene. Nu știe că ești amestecată în această poveste, nu încă.

– Vai ! atunci nu risc nimic. Reflectă o clipă și reluă : El nu știe încă. Asta înseamnă că o să-i spui ?

– Speram să-i mărturisești tu.

– Oh, nu ! Îl ştiu pe Nikos cum este când e furios.

Se lăsă o tăcere grea. Helene se apropie şi Lacey simţi două mânuţe reci pe faţa ei.

– Lacey, plângi ? Dar nu eşti tu de vină că Ivan te-a fotografiat.

– Ba da. Lucrurile nu mergeau prea bine între mine şi fratele tău şi el crede că am făcut-o special ca să mă răzbun.

– Atunci, ai câştigat, declară Helene. Ne vom întoarce acasă, şi voi înfrunta furtuna. Poate că lui Nikos i s-a făcut lehamite de mine şi mă va trimite la Dora.

– Nu conta prea mult pe asta.

Helene suspină.

– Cu atât mai rău. Să ne întoarcem acasă înainte să-mi schimb părerea.

Când ieşiră din grotă, atmosfera era apăsătoare.

– Cred că o să fie furtună ! spuse Helene.

Lacey crezu că deja tună, dar simţi pământul mişcându-i-se sub picioare. Helene scoase un ţipăt. Tânăra femeie ridică ochii şi văzu stânca de deasupra detaşându-se de faleză şi începând să alunece spre ele cu o încetineală nemiloasă.

– Înapoi ! strigă ea.

O luă pe Helene de după umeri şi o împinse spre deschizătura grotei. Simţi cum stânca îi sfâşie hainele, în timp ce ele se înfundau în întuneric şi căzeau pe un sol stâncos. Aproape în aceeaşi clipă stânca se prăbuşi, cu un zgomot care zgudui grota cu un alt cutremur, şi le închise în obscuritate.

Liniştea se restabili puţin câte puţin şi Helene întrebă cu voce tremurătoare :

– Mai trăim ?

– Cred că da.

Căderea parcă îi rupsese toate oasele din corp şi îşi aminti că o auzise pe Helene ţipând.

– Eşti rănită, Helene ?

– Încheietura mâinii, murmură aceasta. Cred că este fracturată. Mă doare îngrozitor.

– Încearcă să nu te mişti, spuse Lacey cu o voce pe care o voia cât mai liniştitoare. Va veni în curând cineva să ne scoată de aici.

– Cine ştie că suntem aici ? Dacă Nikos este furios, el poate să creadă că am fugit amândouă şi n-o să-şi dea osteneala să ne caute.

Această idee nu-i venise lui Lacey, dar acum o goni rapid. Era mult mai probabil că vor descoperi grota mai târziu... sau poate prea târziu. Se strădui s-o liniştească pe Helene.

– În curând vor şti că nu suntem în sat şi voi începe să ne caute de-a lungul malului. Trebuie să ciulim urechile şi să strigăm cu toată puterea, la cel mai mic zgomot.

– Lacey, mi se pare mie, sau nu mai este aer ?

– Eu cred că mai intră câte puţin aer.

Helene oftă din nou.

– Este cea mai rea zi din viaţa mea. Înainte, era aceea în care Dora m-a anunţat că Nikos devenise tutorele meu. El a venit să-mi spună unde voi locui şi l-am detestat. După aceea m-a anunţat că se va însura cu o fată doar puţin mai mare ca mine. Credeam că o fată de care el se poate îndrăgosti nu poate fi decât o otravă.

– Ce te făcea să crezi că era îndrăgostit de mine ?

– Ei bine, vorbea despre tine fără încetare şi asculta tot timpul discuri cu muzică pentru pian... Lacey, nu ţi-e sete ? adăugă ea pe un ton plângăreţ.

– Ba da, puţin. Încearcă să dormi, eu voi sta de veghe.

Helene se agita şi gemea în somn ; fractura o făcea să sufere. Lacey pierduse noţiunea timpului. Îl era din ce în ce mai sete, trebuia să facă un efort ca să nu se mai gândească la cănile cu oranjadă rece şi respira din ce în ce mai greu.

I se închiseră ochii fără voia ei. În curând, visă că murise şi că era culcată într-un sicriu peste care se aruncau lopeţi de pământ. În braţe avea un bebeluş, cu ochii negri ca ai lui Nikos. Ţipa fără încetare, apoi i se păru că ea era bebeluşul şi la rândul ei era dusă în braţe de cineva. Simţea că este în siguranţă în aceste braţe şi balonul mare de aur, soarele, se balansa în faţa ei şi-i rănea ochii.

Nu era soarele, înţelese ea, ci lustra din camera ei din vilă. Tâmplele îi zvâcneau şi observă că avea un braţ bandajat. Întoarse capul cu grijă. Nikos era aşezat pe un scaun, alături de pat şi o privea gânditor.

– Bună ziua, spuse el, fără să zâmbească.

– Bună ziua, răspunse şi ea.

Bătăile inimii o făceau să sufere mai mult decât contuziile pe care le avea. Îi reveni memoria.

– Unde este Helene ?

– Doctorul îi pune mâna în ghips. Are noroc că a scăpat doar cu atât.

— Atunci, ţi-a mărturisit ?

— Da. Dacă ar fi făcut-o mai din timp, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Doar cutremurul de pământ. Cum ne-aţi găsit ?

— Îţi lăsaseşi sandalele pe plajă. Şi apoi, mi-am amintit de grotă ; acolo mă jucam când eram copil. Nu eram sigur că voi eraţi înăuntru, dar am chemat oamenii din sat cu frânghii. Le-a luat mult timp ca să elibereze intrarea. Nu ştiam dacă o să ajungem la timp. Helene dormea, iar tu erai inconştientă.

El o privi cu groază în ochi.

— *Pethi mou*, am crezut că ai murit.

— Şi eu am crezut la fel. Apoi am visat că cineva mă ducea în braţe.

— Eu eram acela.

Se lăsă liniştea, după care Lacey întrebă :

— Nikos, şi fotografiile ?

— Oh, amicul nostru, fotograful, n-a avut noroc. Închiriase un vapor de pescuit care să-l ducă în Corfu. A avut un necaz : când să se urce la bord, tot materialul i-a căzut în apă.

— Şi fotografiile sunt pe fundul mării ? întrebă ea uşurată. Sper că le-ai ars pe celelalte ?

— De ce să le distrug ? O operă de artă ? Ele îmi vor reaminti că şi eu sunt un om ca ceilalţi şi că pot comite greşeli. N-am nevoie de fotografii ca să-mi reamintesc frumuseţea ta, Lacey *mou*, o am în sufletul meu.

Lacey nu găsi nimic ce să răspundă.

— Ce se va întâmpla cu Evan ?

Nu știu. Presupun că a plecat în Corfu. Mama ta vitregă și cu el își pot îneca împreună nea azurile, adăugă el ironic.

Cu o față enigmatică, el întrebă :

– Vrei să părăsim insula, Lacey ?

– Tu vrei ?

– Ceea ce vreau eu nu are importanță. N-ai fost fericită aici. Au fost atâtea neînțelegeri și atâta tristețe. Căsătoria noastră n-a avut un start bun

– Dar a rezistat unui cutremur de pământ !

– Poate fi o prevestire. Ce proiecte ai ?

Ea ezită.

– Când ne-am cununat eram doi străini...

– Pentru mine n-ai fost niciodată o străină. Te-am dorit din momentul în care ai intrat în camera mea cu florile alea ridicole în mână. Imediat am știut că trebuia să te iau pentru totdeauna de lângă femeia aceea coruptă.

– De ce nu mi-ai spus că mă iubeai ?

– Pentru că atunci nu m-ai fi crezut. Dar eram destul de orgolios ca să gândesc că te vei îndrăgosti de mine când îți voi fi soț și amant.

– Cred că m-am îndrăgostit, spuse ea încet. Dar mă simțeam vinovată să doresc cu atâta disperare un bărbat pe care-l cunoșteam atât de puțin.

– Și acum ? întrebă el cu un zâmbet senzual, care făcu ca inima ei să bată și mai tare.

– Acum, avem în față tot restul vieții.

– Te simți destul de puternică să mergi cu elicopterul în Corfu și să luăm avionul spre Nassau ? Cred că meritățm o adevărată lună de miere.

– Da. Dar n-am putea pleca mâine ? întrebă ea, privindu-l cu genele plecate.

– De ce ?

– Pentru că vreau să petrec această noapte cu tine, aici.

– Așa să fie, draga mea.

Nikos începu să-i descheie cămașa, în timp ce ea îl privea cu brațele încrucișate sub cap.

– *Andros mou*, murmură ea în momentul când el se băgă în pat.

– Îți aprob sentimentul, spuse el luând-o în brațe. Dar trebuie să-ți corectezi accentul.

– Nu acum.

– Sigur că nu acum. Și gura lui o căută pe a lui Lacey.

– S F Ă R Ș I T –